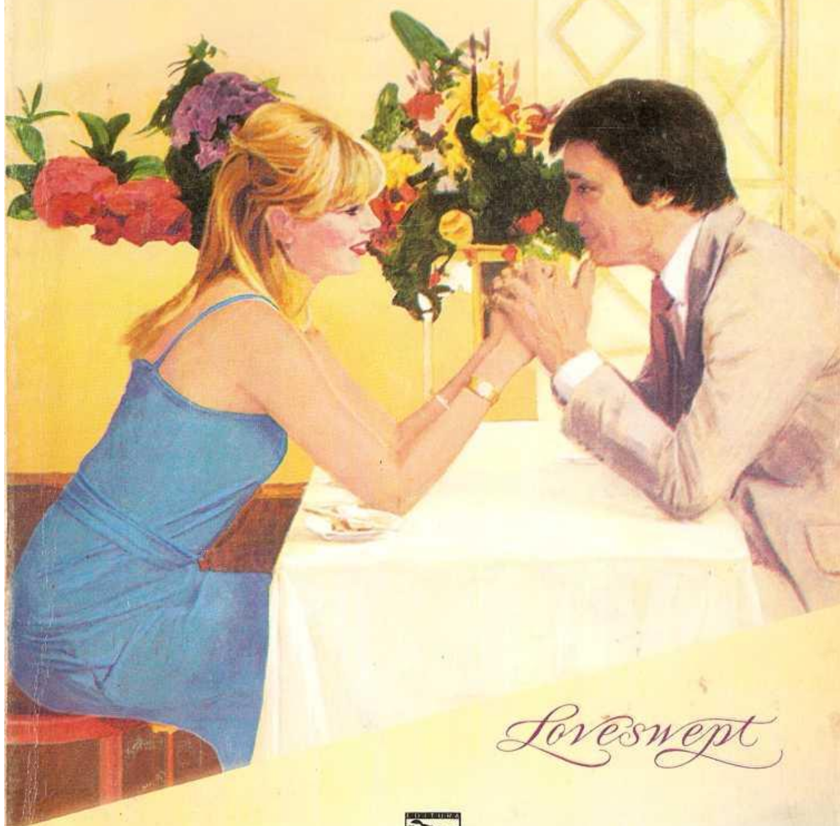
Răzvrătita lui Adam

Sandra Chastain

Loveswept

EDITURA MIRON

Capitolul 1

— Rămâi pe loc, amice.

Un intens cerc de lumină inundă neaşteptat aleea. Bătrânul, care îşi târa picioarele se opri şi se sprijini în baston. Parcul părea să se fi cufundat în tăcere. Doar sunetul îndepărtat al unor râsete şi al traficului mai tulbura atmosfera.

— Să faci întocmai cum îţi spun.

Intrusul nu avea nevoie de microfon ca să-şi amplifice glasul ameninţător.

— Stai liniştit, Fred, şopti Toni Gresham, aflată pe craca unui stejar masiv. Să nu te mişti, l-am prins. Ea îşi ţinu respiraţia şi strânse în palmă fluierul.

Fred se legănă nesigur, jucându-şi rolul exact cum făcuse şi în celelalte nopţi. Acum ea nu trebuia decât să simuleze că era omul legii, să sufle în fluier şi să-l pună pe fugă pe tâlhar.

Acest bărbat nu arăta însă ca toţi ceilalţi bandiţi pe care ei îi speriaseră. Acest bărbat era solid şi primejdios, iar când intră în lumina slabă, ea observă că purta armă. Toni se gândi că un simplu fluier nu avea să fie suficient. Poate reuşea să-i capteze într-un fel atenţia, până se ducea Fred după ajutoare.

Poate dacă îşi cumpărau pantofi-balerini şi se apucau să bată step.

Din locul lui de lângă arbori, Adam Ware îşi mişcă încet raza lanternei de-a lungul aleii. Cu numai câteva minute în urmă îl zărise pe bătrân apucând-o pe cărăruia puţin folosită. La început intenţionase doar să-l avertizeze că în parc erau bandiţi. Când însă bărbatul din simplu bătrânel începu să facă pe schilodul, Adam îşi puse întrebarea dacă nu cumva acesta cerea să fie urmărit. Privind mai atent, Adam constată că bărbatul nu era nici bătrân şi niciun vagabond în căutarea unui culcuş.

Ascunzându-se printre copacii ce străjuiau aleea, Adam îl urmări şi-şi dădu seama că bărbatul era ca o cloşcă care încerca să-şi momească prada în afara sau înăuntrul cuibarului. Îşi găsise banditul sau poate jumătate din banda de hoţi. Unde oare îi era complicele?

Sus în copac, Toni aştepta, studiindu-şi adversarul. Asemeni unui luptător dintr-un grup de comando aflat într-o misiune nocturnă, personajul negativ era îmbrăcat în haine de camuflaj, colorate în

nuanţe de negru şi verde, şi purta în picioare ghete de militar. O bentiţă verde-oliv îi încercuia fruntea, ţinându-i departe de faţă părul des şi negru. Legănându-şi statura înaltă şi musculoasă, bărbatul avea alura unui animal de junglă gata să sară.

— În regulă, rosti necunoscutul calm. Aruncă arma şi fă un pas în faţă, foarte încet. Pentru orice eventualitate, Adam îşi atinse pistolul ascuns în teacă.

În replică la ordinul lui, bărbatul chelos aruncă bastonul şi, afişând un zâmbet larg, se apropie agale de Adam.

— Ehei, drăguţă, nu m-a mai jecmănit nimeni până acum. Banii mei sunt ai tăi, fără să-ţi port pică. El îşi plesni coapsele ritmic şi-şi ridică mâinile într-un gest de resemnare. Ai priceput, omule?

— Ia te uită cine era, Mortul Fred. Încetează cu rap-ul, Fred, şi depărtează picioarele. Eşti arestat! De când ai început să stai la pândă prin parc?

Lui Toni inima i se strânse în piept. Făcuseră o greşeală. Bărbatul care se afla faţă în faţă cu Fred nu era bandit. Acest necunoscut era un om al legii şi după alură era clar că nu glumea.

— Ehei! exclamă Fred. Domnul căpitan Adam. Fără atac. Luna-i strălucitoare. Noaptea încântătoare. Lasă-l pe Mortul Fred să plece şi nici n-o să-l vezi când va trece.

Să-l lase pe Fred să plece? Bărbatul de jos nu avea de gând să facă aşa ceva. Era bine să acţioneze repede până ce Mortul Fred nu-şi termina repertoriul şugubăţ şi nu făcea vreo prostie care să-l determine pe bărbatul cu pistol să acţioneze în pripă. Toni nu se îndoia câtuşi de puţin că amicul ei ar proceda întocmai doar pentru ca ea să nu fie prinsă. Ea îl băgase pe Fred în treaba asta, ea trebuia să-l scoată.

Toni aşteptă ca intrusul să se apropie de Fred şi se bucură când acesta se opri cu spatele la ea, la numai câţiva paşi de copacul în care se afla. Încet, se târî pe creanga masivă până aproape de trunchi, în locul unde fixaseră funia pe care ea urcase în copac. Cânepa împletită nu era o liană din junglă şi nici ea nu era Johnny Weissmüller, dar acum se aflau în război. Îşi legă funia în jurul taliei, fiindcă ţinea prea mult la viaţă, şi-şi dădu drumul în întuneric cu o totală nesăbuinţă.

— Aaa, haaa, eee, aahhh!

Strigătul înfricoşător à la Tarzan, pe care ea îl eliberă în clipa în care deveni o ghiulea umană, zburătoare, tulbură noaptea precum bocetul unei banshee. Speriat, necunoscutul se răsuci, iar picioarele ei

îl loviră în piept, cu o bufnitură puternică. Lanterna lui ateriză printre copacii din spatele lor, iar arma îi zbură în întunericul de pe partea cealaltă a aleii. În clipa în care ea frână, bărbatul, care în cădere se lovise cu capul de trunchiul unui copac, era trântit la pământ.

— Fugi, Fred! L-am prins!

Gâfâind, Adam îşi recăpătă răsuflarea şi scuturând din cap încercă să înfrângă efectele impactului. O femeie! Pilotul kamikaze, venit din senin, care îl făcuse knock-out, era o femeie, şi încă una minionă şi – judecând după cum o simţea în timp ce se zbătea să-l înhaţe – bine înzestrată. Avea mireasma caprifoiului. Nu, era năucit din cauză că se lovise la cap. Păduricea mirosea a caprifoi. Femeia mirosea a cherestea şi a gudron. Şi stătea lipită de el.

— Nu te mişca! porunci ea, sprijinindu-se pe braţe ca să-l poată vedea mai bine. Să nu mişti un muşchi!

Adam ştia că în împrejurări normale ar fi aruncat-o de nu s-ar fi văzut şi ar fi înşfăcat-o de n-ar mai fi scos nici pâs. Probabil că acum era încă uluit. Iar când ea ridică uşor capul, îngăduind felinarului de pe alee să-i lumineze faţa, el îşi dădu seama că era în mare belea.

Observând expresia năucită de pe chipul bărbatului, Toni uită o clipă de Fred şi-şi transferă toată grija asupra necunoscutului de dedesubtul ei.

— Eşti rănit? întrebă ea îngrijorată.

Era el rănit? întins pe spate într-o zonă împădurită, la nici patru kilometri de Departamentul de Poliţie din Atlanta, Adam, „Omul de Fier Ware", durul, fostul jucător de la New Orleans Saints, era ţinut prizonier de cea mai angelică făptură care sărise vreodată pe trupul lui. Rănit? Nu. Uluit? Da. El o studie cu asprime.

În părul ei moale şi blond, care îi încadra faţa în formă de inimă, se prinsese o frunză. Ochii albaştri-verzui, incredibili de mari, străluceau de o vitalitate pentru care un fotograf ar fi fost în stare să ucidă ca s-o găsească. Într-un colţişor al minţii lui bine antrenate, un gând îl obseda. Mai văzuse undeva această femeie, nu pe stradă şi nici în albumele cu suspecţi. Nu putea să-şi aducă aminte numele, dar ştia că nu avea să fie prea uşor.

— Hei! strigă Toni. Doamne, Dumnezeule! „Uţa-uţa pe frânghie. Un pisoi şi-o pungăşie". Răspunde-mi, curcanule. Eşti teafăr?

Adam oftă, privindu-şi atacatoarea cu o fascinaţie resemnată. Până şi în lumina lunii era vizibilă îngrijorarea ei sinceră din albastrul

intens al ochilor şi din încruntarea sprâncenelor.

— Nu ştiu, zise el cu tristeţe. Se pare că am halucinaţii. Cred că sunt molestat de un înger care recită poezioare pentru copii. Este oare ea adevărată? El îşi schimbă poziţia, făcând o mişcare nesigură, de tatonare. Aş! Probabil că este un vis frumos.

— Sunt reală. Şi nu-ţi recit ţie poezioare pentru copii. Le folosesc în loc de înjurături. Încerc să mă las de ele. Te-am întrebat dacă eşti teafăr, repetă ea neînduplecată.

Cu toate că bărbatul aflat dedesubtul ei se lovise la cap şi era posibil să nu-şi dea seama de ceea ce făcea, Toni nu-şi permitea să rişte. El era mult prea mare şi mult prea puternic. Ea răspundea de Fred şi de toţi ceilalţi. Ei erau pe primul plan. De îndată ce avea să fie sigură că toţi erau în afară de orice pericol, ea avea să se ocupe de fiecare rană pricinuită necunoscutului.

— Nu ştiu, zise el. Ţie-ţi par în regulă?

Adam o tachină. Cu o mişcare rapidă, prin care fu sigură că-l surprinsese, ea îi apucă mâinile de încheieturi şi i le răsuci deasupra capului. O fi ea mică, dar era bine pregătită în tehnicile de autoapărare.

Mare greşeală, Toni, se gândi ea instantaneu. Mişcarea îi lipi sânii de clavicula lui. Gura ei era la mică distanţă de bărbatul care întruchipa cel mai erotic vis al unei femei. Brunet, cu o înfăţişare plăcută, necunoscutul ar fi putut foarte bine să fie fratele lui Mel Gibson. Ochii negri păreau să emane căldură în stare lichidă. Buzele lui pline erau uşor depărtate, ispitind să fie sărutate.

— Să nu mişti un muşchi, zise ea disperată.

— Crede-mă, Fiică a Junglei, n-aş mişca dacă aş reuşi să mă înfrânez. Din păcate... Glasul lui se stinse şi, întrebător, Adam ridică o sprânceană. Amândoi simţiră câţiva dintre acei muşchi ai lui care refuzau să se supună poruncii ei.

Fără să stea pe gânduri, Toni îşi strecură genunchiul între coapsele lui, în locul în care ştia că-i putea face mult rău şi la rându-i îşi ridică întrebătoare sprânceana. „Cocoşelul” era acum sub ameninţarea ei.

— Cred că trebuie să ştii că pot să mă apăr singură. Vrei o demonstraţie?

— În regulă, în regulă. Mă predau. El îşi reprimă zâmbetul admirativ, pe care îl bănuia născut dintr-o nebunească pasiune. Această renegată era curajoasă şi inteligentă. În plus, reuşise să-i

tulbure întregul echilibru psihic. Ei nu tachinase niciodată. Nu îngăduise niciodată ca sentimentele personale să-i nuanţeze răspunsurile. Sau cel puţin până acum nu tolerase aşa ceva.

Adam era un bărbat metodic, care nu se abătea de la litera procedurii poliţieneşti. Omul de Fier se preschimbase neaşteptat în pulbere şi nu-şi dădea seama când se întâmplase acest lucru. Deocamdată, el avea să o lase să tragă sforile. Fusese manipulat şi era silit să admită că femeia îi stârnea curiozitatea.

Când primarul îi ceruse personal să se ocupe de cei care îi jefuiau pe bătrâni în parc, el nu ştiuse în ce se băga. De curând află că unul dintre hoţi atrăgea victimele şi le capta atenţia, iar un altul trecea în goană şi după ce le fura genţile şi portofelele dispărea printre copaci. Bătrânii nu erau răniţi, dar se alegeau cu sperieturi mari. Poliţia fusese incapabilă să-i oprească pe răufăcători.

Apoi, în ultima săptămână, îşi făcură apariţia o pereche de străjeri moderni care salvaseră de la jaf pe cel puţin trei potenţiale victime. Echipa de salvare era compusă dintr-un bărbat solid, deghizat în vagabond, şi un băieţandru îmbrăcat tot în negru. Era jenant ca treaba departamentului de poliţie să fie făcută de aceştia. Pe cont propriu. Adam supraveghea zona de trei nopţi, fără niciun rezultat, până acum.

Înghiţi cu greutate şi-şi dădu frâu liber imaginaţiei. Femeia care îl ţinea prizonier fie făcea parte din banda de hoţi, fie era din rândurile gărzilor civile. Cunoscând dosarul lui Fred, el optă pentru varianta delincvenţei. Şi totuşi ea nu avea alura unei ticăloase. Nu, acei ochi şi acel chip nu puteau fi ale unui om cu înclinaţii criminale. Era o femeie Robin Hood cu o ceată de zurbagii. Acum, că-l făcuse prizonier, el avea să se alăture bandei ei şi să lupte din răsputeri ca să intre în graţiile căpeteniei. Avea să… Nu era nicio îndoială că aiura.

Dacă n-ar fi existat pulsul constant şi lent al dorinţei care vibra insistent între ei, el ar fi zis că aţipise în timpul misiunii şi că acesta nu era decât un vis erotic. Dar totuşi, acesta nu era un vis. El era brutalizat de un înger.

Toni refuza să ia în seamă încordarea pe care o simţea în partea de jos a trupului. Refuza să ia în seamă ciudatele senzaţii care se jucau de-a v-aţi ascunselea chiar sub pielea ei. Ea şi acest bărbat şedeau, practic, nas în nas, buzele lor fiind despărţite doar de o şoaptă.

Încercând să se sprijine pe braţe, ca să se îndepărteze de

prezenţa lui tulburătoare, ea slăbi strânsoarea din jurul încheieturilor mâinilor lui şi se atinse cu şoldul de bărbăţia lui.

Faptul că intra în dileme mai puţin ortodoxe nu era ceva nou pentru ea. Conform filosofiei ei, cei care nu făceau nicio greşeală nu făceau nimic. Până în final ea reuşea să îndrepte lucrurile. De astă dată era posibil să fi intrat într-o situaţie fără ieşire. Şi totuşi, cu cât o prelungea mai mult, cu atât Fred avea şanse mai mari de scăpare. Nu ştia însă ce avea să se întâmple cu ea.

Bărbatul şedea nemişcat, urmărind-o cu o expresie amuzată. Amândoi erau în impas. Toni bănuia că el aştepta ca ea să facă o mişcare, însă ea habar nu avea ce ar fi trebuit să facă. În afară de iraţionala dorinţă de a-şi lipi buzele de acelea ale misteriosului bărbat, ea părea să nu se mai poată gândi la nimic altceva, nici măcar la calea de scăpare.

— Am terminat cu jocul de-a hoţii şi vardiştii? întrebă ea într-un final, strângând din ochi şi şuguindu-şi îngâmfată buzele.

— Hoţii şi vardiştii? Oh, eu am crezut că ne jucam de-a Tarzan şi Jean, de-a legea junglei, zise el, surâzând leneş. Dar cred că trebuie să-ţi spun că eu chiar sunt un om al legii şi că tu eşti arestată. Orice vei spune sau vei face va putea fi folosit împotriva ta şi…

O trosnitură în boscheţi şi zgomotul apăsat al unor paşi le dădu să înţeleagă că nu mai erau singuri.

— Măi neică, ascultă colea niţel. Don'şoara nu se sperie deloc. Aşa că vezi, Fred, având arma ta şi sângele rece, îţi zic „Lasă femeia să plece”!

— Ce faci, Fred, ameninţi un ofiţer de poliţie? N-ai destule probleme? Oricum, ştiu că nu ai arma mea, aşa că lasă-te de bancuri.

— Fred. Pleacă de aici, strigă Toni peste umăr. Te rog! Eu conduc aici. Am relaţii la primărie. Crede-mă, am toată situaţia sub control. Ea îşi împinse genunchiul spre bărbăţia necunoscutului. Nu-i aşa, domnule ofiţer?

— Ar fi de discutat, dar nu cred că aş vrea să fac acum acest lucru, rosti el pe un ton tărăgănat, foindu-şi partea de jos a trupului. De fapt, dacă tu eşti capul, haiducule, tu eşti cel pe care îl vreau.

— Eu sunt.

— Şi să înţeleg că te obligi să te ocupi de orice de care eşti responsabilă?

— Ehe… da. Toni începu să-şi dea seama că jocul de cuvinte al

necunoscutului era posibil să nu fie neintenţionat.

— Cu maşina cum rămâne? întrebă Fred încăpăţânat.

Toni gemu. Cu Fred nu avea să o scoată uşor la capăt.

— Ia-o. Condu-i pe ceilalţi acasă. Eu am să iau un taxi.

— Sau poate vrei să ne însoţeşti la secţie, propuse Adam bărbatului care părea să nu dorească să-şi părăsească şefa.

— Nu-ţi mai face griji, Fred. Tata se va ocupa de toată chestiunea asta. Pleacă de aici, acum!

Fred îşi agăţă degetele mari în găicile de la pantaloni și abordă o alură exagerat de calmă. Pe bărbatul de dedesubtul ei o fi reuşit el să-l păcălească, însă ea știa că stăpânirea de sine a lui Fred se ţinea într-un fir de aţă.

— În regulă, Toni, consimţi ei. Dacă eşti sigură. Dar să aibă grijă să nu-ţi facă vreun rău, căci am să-i…

— Sunt sigură, Fred. Explică-le celorlalţi ce s-a întâmplat și nu-i lăsa să vină în parc, până n-am să spun eu. Mă voi întoarce acasă cât de repede am să pot. Ea observă cum Fred, înainte de a dispărea fără prea mare tragere de inimă în întuneric, își mută de câteva ori privirea de la ea la ofiţerul de poliţie şi invers. Zgomotul paşilor lui apăsaţi se pierdu, iar ei rămaseră din nou singuri.

— Te vei întâlni probabil mâine cu el, declară Adam, dacă vei coopera și dacă șeful va fi înțelegător. În seara asta, domnişoară, ești a mea. Cu o extraordinară uşurinţă, el îşi eliberă mâinile şi încolăcindu-şi braţele în jurul taliei ei, aşteptă ca ea să înţeleagă că nu mai era stăpână pe situaţie.

— Şef? Doar nu ai de gând să mă arestezi?

— Ba da. Mă tem că va trebui să te duc la secţie. În termeni poliţieneşti, haiducule, eşti prizoniera mea.

O clipă, Toni îşi îngădui să privească adevărul. Ştiuse de la început că exista posibilitatea ca ei să fie prinşi. Ziarele publicaseră avertismentul că primarul pornise o acţiune de stârpire a hoţilor din parc. Însă bătrânii care locuiau în apartamentele din vecinătate nu văzuseră niciun rezultat. Neîndoielnic, pentru a veni de hac bandiţilor, existau soluţii mai bune decât cea găsită de ea şi de Fred, însă alta nu-i venise în minte. Ea nu încerca decât să facă posibilă ieşirea din casă a celor dragi bătrânei.

Acum apăruse acest lup singuratic care reprezenta legea, şi care în loc să-i aresteze pe bandiţi, o arestase pe singura persoană care

încerca să-i gonească pe răufăcători.

— Eşti nebun, zise ea. Nu eu sunt cea pe care vrei s-o arestezi cu adevărat. Cred că ai suferit o contuzie când te-ai lovit la cap. Poate c-ar fi mai bine să mergem la spital şi să ţi se facă un examen.

El oftă.

— Ai dreptate, haiducule. Ar trebui s-o luăm din loc. Pământul ăsta este tare, noaptea trece în zbor, iar noi mai avem mult de mers până să ne culcăm.

Îl cita pe Robert Frost, se gândi ea. Un om care cita din Robert Frost nu putea să fie rău. Poate că avea să o elibereze. Sigur, şi poate că în loc de balerini ar prefera să-şi cumpere patine şi să se apuce de dans pe gheaţă.

Un nor lunecă în faţa lunii, iar umbrele se strecurară repede, cufundând în întuneric spaţiul în care se aflau. Bâzâitul insectelor şi ţipetele păsărilor de noapte tulburau tăcerea cu zgomotele lor ciudate. Toni se cutremură. Strania situaţie era ceva ce nu i se predase nici la lecţiile de inginerie, nici la cele de autoapărare.

— Mai este un singur amănunt, zise el, strângând încleştarea din jurul taliei ei. În legătură cu atenţia pe care o acorzi problemelor pe care le-ai cauzat.

Toni îşi pierdu răsuflarea. Bărbatul era serios, îi trimisese pe Fred şi pe ceilalţi ca să nu păţească ceva. Acum însă cine avea să aibă grijă ca ei să nu i se întâmple nimic?

— Problemă? Ah, da, bâigui ea. Cred că soluţia este un duş rece şi un brandy. Da, asta ar trebui să meargă.

El ridică din sprâncene.

— Mă refeream la faptul că eşti delincventă şi că eşti arestată, păpuşico. Despre ce problemă credeai că vorbesc?

Lui nu-i venea să creadă că spunea astfel de lucruri. O tachina, întârzia să-şi facă datoria. Nu-şi dădea seama de ce se mai afla încă pe jos, ca un adolescent emoţionat de prima întâlnire cu o fată. Nu-şi dădea seama că mâinile lui dezmierdau şoldurile ei.

— Nu-mi mai spune păpuşică. Mă cheamă Toni, şi aş vrea să mă ridic.

— Toni? Că pe tigrul-surpriză? Când eram copil n-am găsit în cutia mea cu fulgi de cereale nicio figurină care să-ţi semene. El îi simţea sânii mişcându-se în ritmul respiraţiei scurte şi rapide. Toni era ispititoare. Ochii ei străluceau atât de teamă, cât şi de mânie, iar trupul

i se potrivea perfect cu al lui. La naiba! Gândurile care îi treceau lui prin minte erau total opuse procedurii poliţieneşti.

Toni îşi linse nervoasă buzele, iar admiraţia lui pentru ea crescu. îi era teamă? Da, însă ea nu avea să recunoască. Într-adevăr, ea stârnea curiozitate, iar el nu întâlnise prea multe femei care să-l intereseze. Nu-şi îngăduise niciodată acest gen de distragere. Ce avea să facă ea, dacă el încerca să o sărute? De îndată ce gândul îi încolţi în minte, el ştiu că dorea să o sărute, că dorea să-şi lipească gura de acele buze moi, tremurătoare. Era probabil nebun. Era ofiţer de poliţie. Nu putea să sărute o femeie şi apoi să o aresteze.

Toni simţi, brusc, o încordare în bărbatul aflat dedesubtul ei. În timp ce ochii lui păreau să-i cerceteze atent pe ai ei, valuri de confuzie o copleşiră. Trupul începu să-i tremure şi era conştientă că el simţea acest lucru. Ce se întâmpla cu ea? Şedea singură în pădure, deasupra unui necunoscut, şi oricât n-ar fi vrut, trebuia să recunoască că era tulburată. Adevărul era că dorea să atingă acele buze senzuale ce păreau să se apropie tot mai mult, că dorea să-şi strecoare mâinile pe sub tricoul lui.

— În regulă, domnule sergent Friday, ripostă ea. Sunt prizoniera ta. Îmi mărturisesc întreaga vină. Port răspunderea pentru gărzile Peachtree. Am să-ţi spun modul nostru de operare. Ne infiltrăm prin zonă, îi scuturăm bine pe cei răi şi facem parcurile din America sigure. Dacă siguranţa este un delict, atunci arestează-mă. Ea coborî unul din genunchi pe pământ şi dădu să se ridice.

— Oh, nu-ţi face griji, haiducule, asta şi intenţionez.

Toni întoarse privirea spre el şi-şi pierdu răsuflarea. Luna ieşise din nori, aruncând raze de lumină pe alee. Ea observă că bărbatul avea cei mai pătrunzători ochii pe care îi văzuse vreodată, ochi negri, negri, a căror intensitate pârjolea totul. Sângele i se scurse din cap precum mercurul unui termometru, scufundat în apă cu gheaţă, şi deşi îi provoca o stare de ameţeală ea conştientiza perfect ceea ce avea să se întâmple.

— De ce să mă arestezi? întrebă ea, amânând tot mai mult inevitabilul. Nu sunt o criminală.

El urcă încet cu mâna de-a lungul spatelui ei şi, cuprinzându-i ceafa, o trase uşor în jos.

— Nu ştiu ce eşti.

— Sunt doar o femeie, o femeie puţin sărită. Te rog… Te rog, nu

mă săruta. Ea nu voise să rostească cuvintele pe nerăsuflate. Voise ca acestea să fie un protest, o dojană, un refuz. Însă nu fuseseră aşa ceva. „Lucy Locket a pierdut un mic pachet”... Să nu înţelegi greşit. Ceea ce de fapt am vrut să spun este că...

Ceea ce de fapt ai vrut să spui este că doreşti să fii sărutată. Eşti ca o carte deschisă, şi se pare că eu nu pot să nu-ţi citesc secretele. Era adevărat, se gândi el. Dar mai adevărat era că trebuia să-şi adune toate forţele ca să-şi înăbuşe irezistibilul impuls de a o săruta. Ea prea aproape, prea ispititoare, prea frumoasă. Adam ridică uşor capul.

Toni nu-şi dădu seama că-şi relaxase muşchii gâtului. Nu-şi dădu seama că se apropiase mult de buzele lui. În mintea ei, considera că-şi încordase toate puterile ca să întâmpine atacul lui, un atac care însă nu veni. Se pomeni în schimb plecându-şi capul, atingându-şi buzele de ale lui şi simţind nesigurul lui refuz. Nu ştia în ce moment sărutul se transformase, dar se schimbase în ceva gingaş şi cald. Neaşteptat, mâinile ei începură să rătăcească prin părul lui, iar degetele lui pe faţa ei.

— Oh, drace, haiducule, acum ai făcut-o. Adam se încordă şi încercă să rupă ameţitoarea vrajă pe care sărutul ei o urzise. Tulburat privi în ochii ei visători. Nu poţi face aşa ceva. Este...

— Minunat, sfârşi ea. Minunat.

— Este neprofesional. El o trase aproape şi, răsucindu-se, o ţintui dedesubtul lui.

— Ce faci?

— Te arestez, drăguţă, până nu uit complet care îmi sunt îndatoririle. Te avertizez că nu o să ţină nimic. Nu mă las uşor influenţat şi nici nu pot fi cumpărat. Adam se ridică şi apucând-o de mâini o trase lângă el.

Văzând ezitarea ei de moment, el îşi curmă dorinţa de a-şi furişa mâinile pe dedesubtul tricoului ei lălâu şi de a-i atinge sfârcurile care se înfigeau obraznice în ţesătura de bumbac. Ea avea ochii umezi şi era nesigură pe picioare. Adam ştia că dacă n-o aducea înapoi în prezent, el şi-ar fi pierdut şi ultima fărâmă de stăpânire.

— Să mergem, haiducule, murmură el mai mult mormăind decât poruncind.

Se înşelase, se gândi Toni. El nu era Mel Gibson. Mel Gibson era o copie hazlie a bărbatului care şedea în faţa ei. Fermecător, cu sprâncene dese, arcuite deasupra unor ochi negri, devenit serios odată

cu redobândirea raţiunii. Maxilarul îi era puternic, necompromiţător, iar trăsăturile marcate de-o încruntare mânioasă îi dădeau alura unui om îndurerat. Brusc, el deveni Dirty Harry, iar ea se transformase în Minnie Mouse.

— Unde să mergem? întrebă ea.

— La secţie, don'şoară, ca să te întâlneşti cu şefu'. Va vrea să aibă o discuţie cu tine, ca din partea primarului şi a Consiliului Orăşenesc. După aceea vom avea probabil o mică discuţie cu domnul judecător.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa? Toni simţea încă pe buze sărutul lui, iar trupul începu să tremure, protestând împotriva fiorilor care o învăluiră. Era din cauza aerului de seară, îşi spuse ea. Ziua fusese extrem de fierbinte, însă noaptea devenise răcoroasă. Ar fi trebuit să-şi fi pus o jachetă.

— Mereu vorbesc serios. Îţi este frig?

— Nu. Adică, da. Era sfârşit de august, iar în luna august, în Georgia era foarte cald. Probabil că se inversaseră curenţii atmosferici.

— Uite, ia cămaşa mea. El dădu să şi-o tragă peste cap.

— Nu. Te rog, nu-ţi scoate hainele de pe tine. Vreau să spun, că dacă trebuie să mergem undeva, atunci să mergem. Sunt puţin agitată. N-am mai fost arestată până acum. Şi nici nu mai sărutase până acum un necunoscut în parc.

— În regulă. De îndată ce îmi găsesc pistolul mergem. Vino aici. El o apucă pe Toni de mână şi o trase pe aleea luminată de razele palide ale lunii. Pot să am încredere că nu te vei mişca de aici? N-aş vrea să-ţi pun cătuşe. Deja am încălcat destule regulamente în seara asta. Cred că unu! în plus nu mai contează.

— Sigur că poţi avea încredere. Sunt o persoană foarte cinstită. Dacă o să mă laşi să plec, nici măcar n-am să spun la nimeni ce s-a întâmplat.

— Şi, mă rog, ce s-a întâmplat?

Ea îl măsură cu privirea. Pe puţin era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt şi cu vreo douăzeci de kilograme mai greu decât ea. Întreaga lui alură o făcea să-şi dorească să devină mai convingătoare.

— Cum… că m-ai sărutat, replică ea cu îndrăzneală.

— Înţeleg. Asta e părerea ta sinceră în legătură cu ceea ce s-a întâmplat, că eu te-am sărutat?

— Ei bine, nu chiar. Uite, recunosc. Bănuiesc că s-ar putea spune că eu te-am sărutat, dacă aş fi cinstită până la capăt.

— Îmi plac femeile cinstite, rosti el cu seriozitate. Aş dori să-ţi strâng mâna. Este de-a dreptul remarcabil să întâlneşti o femeie în care să te poţi încrede.

Orice gând de-a fugi dispăru din mintea lui Toni, când Adam o luă de mână. Acea senzaţie caldă o învălui din nou. Răcoarea nu mai exista, însă tremurul se intensificase. Cum de putea un om atât de dur să aibă buzele şi mâinile atât de calde şi de delicate?

O clipă el o ţinu de mână. Apoi, mulţumit că ea nu avea să fugă, o eliberă şi se întoarse să-şi caute arma.

Toni îl privea cum caută. Bărbatul era o enigmă, îşi zise ea în sine. Stătea în picioare scormonind cu privirea prin iarbă. Când îşi văzu pistolul într-un boschet, se aplecă ca să-l ridice. Asta era şansa ei. În acea secundă, înainte ca el să apuce să se întoarcă cu faţa spre ea, Toni îi dădu brânci şi o zbughi printre copaci.

Adam înjură, văzând-o dispărând în pădurice.

— N-am ce zice, drăguţă, eşti cum nu se poate de cinstită.

Capitolul 2

N-ar fi trebuit să lase garda jos, îşi zise Adam în gând, în timp ce asculta fâşâitul paşilor ei prin tufe, încercând să-şi dea seama de direcţia în care ea o apucase. În clipa în care acceptase această misiune, el ştiuse că trebuia să acţioneze rapid, atunci când avea să-i descopere pe jefuitorii nocturni. Timp de trei nopţi fusese pe urmele lor, scăpându-i în ultimul moment, până în seara aceasta.

Acum îi găsise şi o lăsase pe pişpirica lor, cu ochi albaştri şi păr blond, să se joace de-a magicianul Houdini şi să dispară. Însă el cunoştea parcul şi ea nu avea cum să-i scape. Ieşirea cea mai apropiată era spre centrul oraşului şi spre vechea puşcărie transformată în fermă. Adam se luă după Toni.

Micuţa hoţomană era mai rapidă decât crezuse el. După ce-l ocoli câteva alei, ea întoarse spatele zonei civilizate şi o apucă pe o altă cărare retrasă din pădurice, singura de altfel care mai rămăsese într-o mare de clădiri şi asfalt. Adam tăie printre copaci, urmărind-o.

Chiar şi aceşti arbori aveau să dispară, se gândi el ocolindu-i, dacă Atalanta avea să găzduiască Jocurile Olimpice de Vară din anul

1996. Complexul avea să fie construit în vecinătatea unei zone industriale, iar vechea puşcărie-fermă urma să fie transformată într-un ansamblu foarte elegant. Bineînţeles că toate acestea nu erau decât speculaţii. Comitetul Olimpic de organizare nu avea să-şi formuleze recomandările prea curând.

Alungându-şi din minte aceste gânduri, el iuţi pasul şi ajunse repede în locul în care îi putea bloca ieşirea. Acum era la mâna lui. Rezemându-se de un copac, el aşteptă, auzindu-i paşii apropiindu-se.

Gâfâind, urmare a cursei nebuneşti pe care o făcuse, Toni ocoli un copac şi nimeri exact în braţele inamicului.

— Oh, nu!

— Ce te-a reţinut atât? El o ridică în braţe şi o imobiliză, încolăcindu-şi o mână în jurul genunchilor ei şi o alta chiar sub stern. Sub degetele ei îi simţea bătăile puternice ale inimii.

— Ia-ţi labele alea mari de pe mine, sergent Friday, că dacă nu, am să ţip de am să trezesc şi morţii.

— Cam atât o să trezeşti pe aici, fantomele din clădirea veche a închisorii din faţă.

— Ce clădire a închisorii?

El înaintă cu greutate prin pâlcul de pini spre o poieniţă aflată în spatele unei construcţii dărăpănate, năpădită de iederă.

— Această clădire a închisorii, vechea închisoare-fermă. Mi s-a spus că este bântuită de oamenii necinstiţi.

Toni aruncă o privire atentă vechii construcţii şi se cutremură. În lumina lunii părea ca un lucru coborât dintr-un coşmar. Se aştepta din clipă în clipă să-l vadă pe Fred ieşind, urlând, din clădirea cu aspect de castel.

Făcând un efort, ea îşi luă privirea de la clădire înapoi la făţarnicul ei ofiţer de poliţie.

— Este o diferenţă între cel care comite un delict şi cel care spune… o minciună, zise ea încordată.

— Pentru mine nu este. Necinstea este necinste. Oamenii care încearcă să apară altfel decât sunt, pur şi simplu mint în alt mod.

— Dar cum rămâne cu oamenii cărora li se întâmplă o cumplită tragedie şi nu pot să-şi ducă la capăt atribuţiile? Eu cred că noi toţi suntem supraveghetorii fraţilor noştri. Este de datoria celor mai norocoşi să-i ajute pe cei care nu sunt.

— Pot exista situaţii care să justifice întâmplarea acestor

lucruri. Dar cum rămâne cu cei care se folosesc de astfel de scuze ca să scape de obligaţiile care le revin? întotdeauna reuşesc să găsească câte o inimă înduioşată, ca ţine de exemplu, care să-i ajute să te târască în nenorocirea lor. Nu ţine, scumpo, nu cred aşa ceva. Se poate găsi ajutor peste tot, dacă cineva într-adevăr îl caută.

— Trebuie să fie foarte uşor să vezi totul numai în alb şi negru, în viaţa ta nu exista niciun fel de pete gri?

— Nu există aşa ceva. Un lucru este fie corect, fie greşit, fie bun, fie rău, fie adevărat, fie fals. Eu ţin socotelile foarte simplu.

— Deci, tu crezi că eu ar trebui să fiu într-un astfel de loc? Astfel îţi ţii tu simplele socoteli?

Când Toni ridică privirea spre el, Adam simţi arsura mâniei care clocotea în ochii ei. El nu intenţionase să-i ţină o predică referitoare la credinţa lui proprie. Niciodată nu filosofa cu delincventele pe care le aresta. Cum de altfel nici sărutat de ele nu se lăsa. Însă această femeie era diferită. Fără să ştie, ea atinsese acea parte dinăuntrul lui, pe care el o ţinea cât se poate de izolată.

— Nu, locul tău nu este acolo, zise el. Locul tău este la secţie.

— Nu, locul meu este pe pământ. Sunt perfect capabilă să merg. N-am să mai încerc să fug.

— Altă dovadă de cinste?

— Nu pot să te învinuiesc că nu mă crezi. Bănuiesc că nu ai prea multe motive ca să procedezi altfel, nu-i aşa?

— Nu este chiar aşa, recunoscu el. Dacă este să fim cinstiţi, trebuie să admit că mă sperii. Eşti periculoasă. A te ţine este ca şi cum ai ţine o bombă gata să explodeze. Senzaţia este foarte stimulatoare.

Stimulatoare, se gândi ea. Dumnezeule, ea ştia cum arată acest bărbat când era stimulat. Putea să recunoască senzaţia foarte bine. Ultimul lucru pe care ea îl dorea era să întâlnească acel gen de onestitate pe care el i-l oferea. Totul în legătură cu această noapte era iraţional.

Ea îşi înghiţi o înjurătură. Trebuia să înceteze să mai înjure, trebuia să renunţe şi la drăguţele poezioare pentru copii, pe care le folosea drept înlocuitoare de cuvinte urâte. El o intuia foarte bine. Nu avea sens să-i ofere alte indicii referitoare la atacul tulburător de care el c-a responsabil.

— Ehe… n-am mai văzut clădirea asta până acum. Chiar a fost o puşcărie-fermă? Nu pot să cred că s-a aflat atât de aproape de centru şi

eu n-am văzut-o. Cum ai găsit-o?

Adam oftă uşurat, întâmpinând cu bucurie noua direcţie pe care aluneca conversaţia lor.

— Aici mi-am lăsat motocicleta în seara asta, când am pornit în căutarea ta şi a prietenului tău. Cunosc locul de… ani. Nu trebuia să-i spună că orice ofiţer de poliţie ştia despre puşcărie. Cum de altfel ştia și cel mai neexperimentat traficant de droguri. Era un loc recunoscut pentru comerţul de droguri şi pentru alte operaţiuni clandestine.

— La vremea când a fost construită, acest loc nu se afla în centrul oraşului, explică el. Era o fermă în care se produceau toate cele necesare pentru traiul puşcăriaşilor. A fost construită cândva, după Războiul de Secesiune. Este părăsită de ani de zile.

Lui Toni clădirea i se părea înfiorătoare. Nu era foarte mare, dar turlele de piatră şi zidurile groase erau cumplite. La ferestre mai existau încă gratii. Razele lunii aruncau umbre ameninţătoare peste construcţie, dându-i un aspect straniu. Fără să-şi dea seama, se strânse mai aproape de el şi rosti în şoaptă:

— Pare destul de fantomatică.

— Să nu-mi spui că îţi este frică de o clădire veche, părăsită.

— Sigur că nu, declară ea mai încrezătoare decât se simţea. Vrei să mă laşi jos?

— Eşti convinsă că vrei acest lucru?

Toni nu era deloc convinsă că dorea ca el s-o elibereze. Dar orice alt răspuns avea să-i diminueze bravada.

— Sigur că da. Sunt prizoniera ta. N-am să mai încerc să fug.

— Oh, da. Am uitat. Cuvintele unei femei cinstite, fără nicio îndoială, o femeie cinstită care se ascunde în întuneric, supunând lumea nevinovată la atacuri fizice.

— Nu sunt o ticăloasă. Pur şi simplu fac treaba ta, protejându-i pe bătrâni de bandiţi.

— Sigur. Ce intenţionai să faci dacă vreunul dintre bandiţi venea înarmat, aşa cum am venit eu în seara asta? Ai fi ţipat până l-ai fi speriat? Fii serioasă, femeie. Dacă eşti vreun înger milostiv, atunci să ştii că te-ai băgat într-un joc periculos. Astfel te distrezi tu? El o lăsă pe pământ şi o eliberă.

— Ai vorbit exact ca unui care a jurat să ajute şi să protejeze poporul. Trebuie să fii un om plin de compasiune, domnule ofiţer. Nu ajuţi niciodată oamenii fără să cauţi un motiv pentru care să faci acest

lucru?

— Îmi fac datoria. Cu alte cuvinte, cred că omul este responsabil de propriile lui acţiuni. Cu cât fac mai mult binefăcătorii, cu atât au mai puţin de făcut iresponsabilii.

Adam se îndreptă spre pâlcul de arbori din spatele căruia scoase o strălucitoare şi solidă motocicletă.

— Pune-ţi asta pe cap, zise el, întinzându-i lui Toni o cască neagră. Te vei aşeza în spatele meu şi te vei ţine bine, adăugă el, fixându-şi pe cap o cască de aceeaşi culoare.

— Nu intenţionez să merg pe chestia asta.

— Cum vrei, dar cred că îţi va fi cam greu să ţii pasul mergând pe jos. Sau poate preferi să-ţi pun cătuşele şi să te las în clădirea asta până o să trimit o maşină de poliţie să te ia.

Adam ştia că era prea sever. Dar trebuia ori să fie dur, ori să admită că femeia i se strecurase în suflet. Chiar şi acum, era captivat de ea într-un fel pe care nu-l înţelegea.

Toni mai aruncă o privire clădirii şi hotărî că mersul pe motocicletă era incomparabil mai bun decât aşteptarea unui mijloc de transport mai comod.

— Am să încalec motocicleta. Ea îşi legă casca şi se urcă pe vehiculul cu două roţi.

— Aşa am gândit şi eu că vei face.

Maşinăria prinse viaţă şi ca o nălucă dintr-un roman de groază, îi purtă peste pajiştea luminată de lună, spre un mic drum cu hârtoape.

— De ce n-a mai fost folosită? strigă Toni. Vântul însă îi prinse cuvintele şi le sufla undeva în spate.

Adam îşi întoarse capul şi-şi ridică puţin casca ca s-o poată auzi.

— Poftim?

Toni îşi dădu spre spate propria cască şi se aplecă în faţă ca să-i vorbească la ureche. Simţi pe obraz barba lui abia mijită.

— Am întrebat, de ce n-a mai fost folosită.

— A fost abandonată pe la sfârşitul anilor ’40, când a fost construită noua puşcărie. Aparţine încă municipalităţii, dar se pare că nu s-a convenit asupra viitorului ei. În plus, societatea de istorie nu îngăduie demolarea ei. Unele grupări vor să-i dea o întrebuinţare industrială. Altele vor să o transforme în han. Până acum însă nimeni nu a reuşit să obţină sprijinul majoritar.

Adam se opri la un colţ. De partea cealaltă era o cunoscută

arteră din centru, bine luminată.

Toni răsuflă uşurată.

— Unde mă duci, domnule ofiţer… De fapt cine eşti dumneata?

— Îmi pare rău. Cred că nu mi-am spus numele. Sunt căpitanul Ware, Adam Ware, de la forţele speciale de investigaţie, ataşate primăriei. Iar acum ne îndreptăm spre secţie.

— Vai de mine. Am fost arestată de un ofiţer care este ofiţer de-adevăratelea. Nici că se putea ceva mai bun pentru Străjerii din Peachtree.

Răsucindu-se, el îi aranjă casca pe cap şi apoi şi-o fixă şi pe-a lui. Motocicleta porni din nou. În câteva clipe erau în parcarea Departamentului de Poliţie din Atlanta. Adam conduse motocicleta spre unul dintre locurile special rezervate pentru oficialităţi şi opri motorul. Se întoarse apoi cu faţa spre Toni şi după ce îi scoase casca de pe cap şi-o îndepărtă şi pe a lui.

— Acum crezi că sunt un ofiţer de poliţie?

— Nu m-am îndoit o clipă. Ai de gând să-mi pui cătuşe?

— Crezi că este nevoie? Nu, nu-mi răspunde. Cred că ar fi mai bine s-o fac. După ce îi închise cătuşele în jurul încheieturilor, Adam o dirija spre spatele clădirii, departe de intrarea principală. O clipă se gândi să-i dea drumul. După povestea aceasta, ea avea să rămână cu cazier, iar el nu dorea câtuşi de puţin să fie cel care să-i păteze astfel viitorul.

— De obicei aşa procedezi ca să-ţi reţii femeile? întrebă ea.

Adam se opri şi o răsuci cu faţa spre el. Şedeau în dreptul intrării din spate, folosită pentru prizonierii importanţi. El nu ştia de ce o apucase în această direcţie. Probabil că voise să o ferească de reporterii care s-ar fi putut afla înăuntru.

— De obicei nu este nevoie să-mi reţin femeile. Ele au tendinţa să vină de bunăvoie. Iar dacă nu vin, atunci am metodele mele de a le face să coopereze. Ce zici, haiducule? Ai de gând să cooperezi când vom ajunge înăuntru sau mă vei sili să te dau în vileag presei?

Ei nu vorbeau acum despre prizonieri, şi amândoi ştiau bine acest lucru.

— Am să cooperez, zise ea, dar nu sunt haiduc. Numele meu este Toni, de la Antoinette, Marie Antoinette. Şi sincer vorbind, în viaţa mea n-am fost atât de speriată. Spune-mi, şi voi vă decapitaţi prizonierii?

El părea de-a dreptul şocat.

— Eşti speriată de mine?

Ea tăcu o clipă îndelungată.

— Nu, recunoscu Toni pe nerăsuflate, făcând un pas în spate. Sunt speriată de mine. Ea îşi lovi călcâiul de marginea treptei şi dezechilibrându-se se prinse de umărul lui ca să nu cadă.

El se întinse automat după ea, trăgând-o în braţele lui.

— Şi eu la fel, mormăi el cu glas stins.

— Te rog, lasă-mă să termin. Este ceva foarte important.

— Dar nu te opresc, Marie Antoinette. El îşi lăsă mâinile pe lângă corp şi se dădu un pas în spate.

— Ba da. Nu pot să gândesc când mă atingi, şi nu vreau să am astfel de senzaţii. Eşti genul de bărbat care nu-mi place, domnule căpitan Ware, genul de bărbat convins că numai cum spune el este bine. Vezi, eu cred că fiecare persoană este o fărâmă de umanitate, în adevăratul sens al cuvântului.

— Şi eu cred la fel, întări el. Altfel nici nu m-aş fi făcut ofiţer de poliţie. Legea îi protejează pe cei nevinovaţi şi-i pedepseşte pe vinovaţi, fără excepţii.

— Iar dumneata te supui legii?

— Desigur. Eu susţin legea. Îmi fac meseria bine. Şi vezi, indiferent de ceea ce aş prefera eu să fac, trebuie să te arestez.

Ea îl privi tristă.

— Eh, asta este problema, domnule căpitan Ware. Nu arestarea mea. Faptul că nu faci excepţii, totul este alb şi negru. Dar ştii ce se întâmplă când amesteci albul cu negrul? Mai bine m-ai duce la superiorul dumitale, domnule căpitan Ware, până nu-ţi asumi riscul şi afli.

— N-ai alură de târfă, zise femeia în vârstă, cu faţa smeadă, care împărţea celula cu Toni.

— Mai taci, naibii, Annie, se auzi ameninţător o voce dintr-un pat suprapus. Încerc să adorm.

— Trebuie să fie ceva nou pentru tine, bombonico, să dormi noaptea, strigă un gardian din capătul culoarului.

— Şi nici beată nu eşti, continuă Annie. Pentru ce te-au băgat la zdup?

În ultima oră, Toni Gresham fusese reţinută ca bandite suspectă; i se luaseră amprentele, fusese fotografiată şi azvârlită într-o celulă. Ar fi putut să-şi contacteze părinţii, aşa cum îi zisese lui Fred că avea să

facă, însă ştia că pe aceştia avea să-i cuprindă groaza. Ei încercaseră să înţeleagă când ea alesese ingineria, în loc de ştiinţe umaniste, când voise să predea la şcoala profesională, în loc de o instituţie particulară. Activitatea pe care ea o desfăşura cu bătrânii, încordase la maximum relaţia cu părinţii ei, iar acest episod avea să o scoată definitiv din inimile lor.

Toni singură intrase în puşcărie şi tot singură avea să iasă de acolo. Ofiţerul care o condusese la celulă îi explicase că imediat după întâlnirea cu judecătorul, îşi putea plăti cauţiunea și avea voie să plece acasă. Până atunci însă era obligată să stea în spatele gratiilor. Şedea într-o celulă, slab luminată, cu încă două femei. Nu se simţise niciodată atât de stânjenită. Îşi zisese în sinea ei că se simţea vlăguită din cauză că fusese prinsă, nu din cauza bărbatului care o prinsese. Se minţea.

— De ce am fost arestată? repetă ea întrebarea femeii numită Annie. Ăăă… pentru că fac parte dintr-un grup numit Străjerii din Peachtree. Patrulăm parcurile oraşului şi încercăm să-i descurajăm pe tâlhari. În seara aceasta ne-au… m-au prins.

— Oh, da! Annie se ridică în picioare şi, străbătând micuţa celulă, se îndreptă spre patul pe care ședea Toni, de parcă ar fi vrut să se convingă de spusele acesteia. Cu ochii ei urduroși, Annie o studie cu atenţie pe Toni. Am auzit de tine. Eşti prietenă cu Mortul Fred.

— Îl cunoşti pe Fred? Toni se simţea mai bine. Experimentarea arestului era mai tulburătoare decât îşi închipuise. Nu numai pentru că întunecosul bloc de încarcerare mirosea urât. Faptul că Annie îl cunoștea pe Fred o făcu să se mai relaxeze puţin.

— Doamne, scumpo, Fred este unul de-al nostru. Cei puţin era până s-a dus să lucreze ia apartamentele din Swan. N-am crezut c-o s-apuc ziua în care să-l văd pe Mortul Fred devenind un om respectabil. Însă a dat peste una care i-a găsit o slujbă de portar şi viaţa lui s-a schimbat. Auzi… nu cumva tu eşti aia?

— Dacă te întrebi dacă eu sunt cea care i-a făcut rost de o slujbă lui Fred, atunci răspunsul este da. Sunt Toni Gresham. Toni întinse mâna şi aşteptă, în timp ce femeia o privea nedumerită.

— Încântată de cunoştinţă, Toni. Annie îşi şterse mâna de fusta soioasă înainte de-a o încleşta puternic pe cea a lui Toni. Eu sunt Annie. Oamenii străzii îmi zic Omni Annie, pentru că mă învârt prin zona Omni când este câte un meci de baschet sau câte un concert. Acela este teritoriul meu, se făli ea.

— Să fii atentă, domnişoară, avertiză aceeaşi voce masculină. Dă-i mâna lui Annie, şi-o vei trage înapoi fără un deget.

— Nu-l băga în seamă. Eu nu încalc legea. Ei o ridică din când în când pe Annie ca să-l facă fericit pe primar. Am auzit că îi ajuţi pe bătrânul. Nu eşti tu cea care îi trimiţi pe puşti să le schimbe încuietorile la uşi, să le repare instalaţiile de apă şi alte lucruri de care au nevoie?

— Ba da.

— Cine te-a prins? Annie şedea lângă patul lui Toni şi o privea pe aceasta pe furiş, prin întuneric. Cine te-a arestat?

— Cred că se numeşte căpitanul Ware.

— Oh-hoo! Adam te-a prins? Neplăcut. Este cinstit, n-o lasă moaie cu nimeni. Hei. Ea strânse bănuitoare din ochi. Nu aveai ce căuta în banda aia. Eşti prea tânără ca să-ţi rişti viaţa, chiar dacă vrei să-i stârpeşti pe cei răi. Ar trebui să mergi la petreceri şi să te distrezi.

Toni se supără.

— Nu suntem toţi chiar atât de tineri. Eu am douăzeci şi şase. Străjerii din Peachtree au între optsprezece şi optzeci de ani. Numai eu şi Fred patrulam prin parcuri. În plus, ce are a face vârsta cu dorinţa de a ajuta un bătrân? Ceva trebuie făcut. Eu fac ce pot pentru cei ce au nevoie de ajutor.

— Asta încerc şi eu să le tot spun, scumpo, rosti râzând sec ocupanta nevăzută a patului de deasupra. Nici mie nu mi-au crezut povestea.

Annie răsuflă anevoios.

— Deci, de ce te-au arestat, Toni?

— Exceptând faptul că domnul căpitan Ware crede că eu sunt de partea hoţilor, se pare că este ilegal ca un cetăţean obişnuit să încerce să aplice legea, când ofiţerii special angajaţi pentru aşa ceva nu o fac. Fluierul meu era o armă potenţial periculoasă.

— Păcat că l-au trimis pe Adam după tine. Pe oricare alt purtător de cămaşă albastră l-ai fi dus. Bănuiesc că acum trebuie să renunţi, nu-i aşa?

— Nu fi atât de sigură. Nu intenţionez să mă opresc atâta vreme cât bandiţii nu o vor face. Bătrânii din apartamentele imobilului Swan Gardens folosesc de-o viaţă acest părculeţ. N-o să-şi schimbe acum obiceiul, dacă eu pot să preîntâmpin acest lucru.

— Da, a fost o vreme când mă duceam şi eu prin acel parc, zise

încet Annie. Ai găsit un sprijin bun în Fred. Îmi pare bine că l-ai adunat de pe străzi.

— Îl cunoşti pe Fred de multă vreme?

— Cred că îl cunosc pe Fred mai bine decât pe oricine altcineva, zise Annie cu mândrie. îl ştiu demult, dinainte de a cădea.

— Nu vreţi, măi, să nu mai trăncăniţi atât! zise cea de-a treia ocupantă a celulei, acoperindu-şi capul cu perna. V-am spus că vreau să trag un pui de somn până va veni bărbatul meu să mă scoată de aici.

Annie o privi pe femeie. şi se încruntă.

— Mai bine te-ai ruga să te lase aici, căci dacă n-o s-o facă, mai devreme sau mai târziu te vei pomeni dormind undeva, pe vecie.

— Povesteşte-mi despre Fred, şopti Toni, dându-se într-o parte, ca să-i facă loc bătrânei să se aşeze lângă ea. De ce i se zice Mortul Fred?

Înainte să accepte invitaţia lui Toni, Annie rămase o clipă dezorientată.

— Ei bine, el niciodată n-a ştiut cum să-şi păstreze o slujbă. Într-o zi i-a venit ideea să se arunce în faţa unui taxi ca să poată primi bani de la compania de asigurare.

— Fred? A simulat Fred că era rănit?

— Aş. Annie râse. Înainte să apuce să facă aşa ceva a fost prins într-un adevărat accident cu trei maşini, căzând lat pe stradă. În nebunia care a urmat a fost urcat din greşeală în ambulanţa care se ducea la morgă. Când şi-a revenit, dacă ar fi dat doi bani pe faptul că murise, s-ar fi speriat cumplit. A întins-o repede, iar cei de acolo n-au aflat niciodată ce s-a întâmplat cu cadavrul.

Toni izbucni într-un hohot puternic de râs.

— Mortul Fred. Extraordinar! râse din nou. Şi despre căpitanul Ware ce ştii? Ea şovăi o clipă. Pare destul de înverşunat. îl cunoşti demult?

— Adam? Sigur. Obişnuiam să-l urmărim la televizor când juca fotbal american. Era extraordinar. Să-l fi văzut cum prindea mingea aia şi cum fugea cu ea pe tot terenul. Însă odată a avut un accident. Un maniac l-a agăţat, silindu-l să o ia în direcţie opusă picioarelor. De atunci a abandonat fotbalul.

— Fotbalist profesionist? Era un tip înalt, iar studiul destul de amănunţit pe care ea îl făcuse trupului lui, îi dezvăluise o constituţie făcută pentru mişcări rapide. Dar mai era ceva în legătură cu el, ceva

ascuns, ceva tainic, o forţă care trebuia luată în seamă pe câmpul de luptă. Ar fi putut să fie un conchistador, un toreador, un luptător ai unui grup de comando, dar niciodată un om al scaunului de birou.

— Adam al nostru încă mai deţine recordul de viteză al celor de la Saints. Îşi intră în mână ori de câte ori este în urmărirea puşlamalelor. Mai ţine încă pasul cu mulţi dintre ei.

Fără nicio îndoială, cu ea reuşise să ţină pasul, se gândi Toni cu mâhnire.

— Este căsătorit?

— Adam? Annie râse. Aş fi vrut să fie. Nici măcar nu are o femeie, după câte ştiu eu. Le ocoleşte. N-am auzit să se fi apropiat prea mult de cineva. Normai nu este. Dar totuşi nici femeile cu care vine în contact nu-s exact genul cu care să-ţi doreşti să te căsătoreşti.

— Viaţă personală nu are? Toni nu ştia de ce întreba atât de multe despre căpitanul Ware. Dacă nu avea să-i mai vadă niciodată, era inutil să cunoască astfel de lucruri.

— Sigur. Timpul liber şi-l petrece cu băieţii de la Boys Club. îi antrenează la toate sporturile. Şeful tot încearcă să-l trimită să lucreze în civil, să-i păzească, de exemplu, pe barosanii din oraş. Dar Adam nici nu vrea să audă. Tu eşti prima femeie din lumea bună cu care vine în contact. Te interesează?

— Pe mine? Fii serioasă. Eu n-am timp de bărbaţi, iar Adam Ware este ultimul bărbat care m-ar interesa. Este mult prea… prea puternic. Nu cred că aş vrea să fiu cea care… Ea se opri brusc. Cea care ce?

Imaginea lui Adam, cu părul negru, răvăşit, cu pantalonii verzi, de camuflaj, mulaţi pe coapsele masive, cu zâmbetul senzual, îndrăzneţ, îi apăru neaşteptat: în minte. Gândul la acest bărbat nu avea s-o ajute cu nimic. Inima începu să-i bată puternic când şi-l închipui în postura unui sălbatic luptător ai trupelor de comando. El reprezenta mulţumirea de sine, inamicul. Mintea ei ştia acest lucru, chiar dacă trupul ei nu înţelegea.

Femeia de pe patul de deasupra îşi ridică perna de pe cap.

— Nu ştiu, scumpo. Sunt o groază de femei care cred că tipul merită. Adam al nostru nu se prosteşte. Este drept că o săgeta. Crede-mă, adăugă ea pe un ton ce părea dezamăgit, noi toate am încercat, aşa că nu-ţi mai pierde vremea.

— Nici nu intenţionez, rosti Toni tăioasă, alungându-şi din

minte imaginea obsedantă a bărbatului. Povestește-mi despre tine, Annie.

Chipul lui Annie se încordă brusc, iar femeia se ridică de pe pat.

— N-am nimic deosebit. Sunt o groază de indivizi în acest loc cu fețele palide. Pur și simplu sunt una dintre ei. Poate într-o zi…

Un zornăit o întrerupse. Un ofițer scosese un inel cu chei și deschise ușa celulei.

— În regulă, domnișoară Gresham, ești liberă.

— Vrei să spui că nu mai este nevoie să-l întâlnesc pe judecător?

— Ești liberă să pleci.

— Bine, domnule ofițer. Aș dori să fac un aranjament și pentru prietena mea, Annie.

— Omni Annie? Doar nu vrei s-o duci înapoi pe stradă pe Annie. Măcar aici are un pat, iar mâine dimineață înainte de plecare i se va da și micul dejun.

— N-am de gând s-o duc înapoi pe stradă. Am s-o iau la mine acasă.

— Nu, doamnă. Nu cred că este o idee prea bună. Poate ar fi mai bine să discutați cu domnul căpitan Ware despre acest lucru.

O discuție cu căpitanul Ware era ultimul lucru pe care Toni îi dorea. Poate mai târziu, după ce avea să studieze pe îndelete ceea ce se întâmplase, după ce starea de agitație avea să-i dispară.

— Mulțumesc, Toni, zise Annie, dar mai bine rămân aici. Femeia strânse mâna lui Toni și zâmbi trist.

Acceptarea de către Annie a comentariului făcut de polițist, fu hotărâtoare. Toni avea să-l întâlnească din nou pe căpitanul Ware, chiar dacă gândul revederii acestui străin brunet, îi făcea inima să bată cumplit de puternic.

— În regulă, du-mă la domnul căpitan.

Lăsând la o parte curajoasele ei proteste față de Annie, Toni știa că lumea o considera prea tânără și prea idealistă. Atitudinea ei de Pollyana era modul prin care ea stabilea legături cu oamenii. În ciuda felului ei fantezist cu care aborda viața, existau momente în care era de-a dreptul speriată. Însă dacă ar fi fugit înfricoșată nu s-ar fi schimbat nimic. Optimismul era scutul ei împotriva negativiștilor.

Nu-i trebuise decât o plimbare până la apartamentul din Swan Garden ca să vadă efectul pe care disperarea și desconsiderarea îl avuseseră asupra bătrânilor. Acei oameni care locuiau acolo, fuseseră

cineva la vremea lor. Dar blocul lor de apartamente nu mai era în zona cea mai bună a oraşului, iar proprietarii aveau locuri mult mai frumoase în care să-şi cheltuiască banii. Însă fala lor nu ajuta ia nimic.

Directorul şcolii profesionale din Atlanta, la care preda Toni, se considera norocos să aibă în personalul lui didactic un cadru cu pregătirea ei inginerească, dat fiind salariul modest pe care el îl putea oferi. Fără prea mare tragere de inimă, ei îi îngăduise lui Toni să-i înveţe pe studenţi aplicaţiile practice ale meseriei. Ceea ce puteau ei să facă pentru locatarii din Swan era o picătură de apă într-o căldare.

Toni ştia că ceea ce făceau ei era temporar, dar era ceva. Străjerii din Peachtree era o altă manifestare temporară, născută dintr-o nevoie disperată şi din neclintirea ei. Numai că, domnul căpitan Ware avusese dreptate. Putea fi periculoasă. Poate că pentru ea şi Fred riscurile nu contau. Însă brigada care aştepta să-i ia în primire pe tâlharii pe care ei îi încercuiau era formată din vârstnici care ceruseră insistent să-şi ofere sprijinul. Rănirile erau o adevărată ameninţare. Avea să renunţe la gărzile civile.

Capitolul 3

Adam observă capetele care se întorceau, în timp ce Toni Gresham, urmându-l pe poliţistul în uniformă prin sala plină, se îndrepta spre birou lui. Drace, ce caută ea aici? Chiar și așa îmbrăcată, în blugi murdari şi în tricou, nu-şi avea locul în mulţimea care aştepta să fie chestionată.

O văzu ridicând bărbia şi îngăduindu-i priviri vigilente să se rotească în jurul sălii în care stigmatizaţii societăţii erau interogaţi de câte un ofiţer la birouri verzi, metalice, zgâriate. Până şi el recunoştea deznădejdea din ochii prizonierilor aplecaţi deasupra şirurilor vechi de bănci aliniate la perete. Toni însă părea să se încurajeze cu fiecare pas pe care îl făcea.

Adam îşi îndoi braţul drept şi se strâmbă. O fi fost ea scundă însă îl snopise bine. Era bucuros că mersese singur în misiune. Faptul că fusese trântit la pământ de o femeie-Tarzan cu bucle blonde nu era un lucru pe care să-l dorească ştiut de toată lumea.

Adam îşi reţinu un zâmbet. Ea făcuse ceva ce nimeni nu mai reuşise de multă vreme. îi distrăsese într-atât atenţia, încât restul bandei ei reuşise să scape. îi distrăsese atenţia, drace. Se strecurase în

sufletul lui şi-i aprinsese acea parte lăuntrică pe care el o credea permanent atrofiată. Chiar şi acum simţea o tulburare când se gândea la senzaţia pe care o stârneau sânii ei lipiţi de pieptul lui. În plus, el o sărutase. Nici măcar nu voia să se gândească la acest lucru. La naiba! De ce oare nu-şi chemase ea un taxi care să o ducă acasă?

Toni văzu încordarea de pe chipul lui Adam Ware şi păşi şovăielnic în încăperea, închisă de jur-împrejur în sticlă, ce servea ca birou al lui. El era încă îmbrăcat în salopetă. Bentiţa îi dispăruse, iar părul negru îi era răvăşit pe frunte. Chipul îi era întunecat. Ridurile adânci de pe frunte şi cele din, colţurile gurii, o făcură pe Toni să înţeleagă că încruntătura lui nu fusese abordată special pentru ea. Probabil că discuţia cu el era sortită eşecului, dar de când acest lucru o făcea pe ea să bată în retragere?

Cât stătuse în celula întunecată, se convinsese că ceea ce se întâmplase între ei nu fusese decât o simplă reacţie hormonală pricinuită de frică. Fusese infectată cu sindromul Stockholm, cel care făcea ca o victimă să fie atrasă de atacatorul ei. Nu putea să fie interesată de un bărbat care vedea lumea numai în alb şi negru.

Se înşela. Adam Ware rămânea totuşi cel mai sexy bărbat pe care îl văzuse. Era irezistibilul golan de cartier, neîngăduitul bărbat din umbră, ale cărui sărutări erau fermecător de primejdioase în fanteziile nocturne care invadaseră visele ei din ultima vreme. Gândise că un astfel de bărbat nu exista decât în imaginaţie. Se înşelase şi în această privinţă. Adam Ware era real.

Umbre din Poveste din cartierul de Vest, îşi zise ea în sine şi-şi alungă gândurile din minte. Se afla acolo ca să o scoată pe Annie din puşcărie, nu ca să fabuleze despre bărbatul din spatele biroului.

— Mulţumesc, ofiţer Smith, zise Adam bărbatului care o escortase pe Toni. Nu este nevoie să aştepţi.

Adam îşi privi subalternul înclinând aprobator din cap, ieşind din birou şi închizând uşa. De ce nu-i ceruse lui Smith să aştepte? O prezenţă în plus ar fi făcut schimbul de replici mai puţin ameninţător. Această femeie îl tulbura, iar acesta era pericolul căruia trebuia să-i facă faţă.

— Ce pot face pentru dumneata, domnişoară Gresham? Vocea lui era încordată şi rezervată.

— Aş vrea să aranjez o cauţiune pentru prietena mea Annie.

— Annie? El se frecă obosit la ochi, după care îşi coborî degetul

mare şi arătătorul spre bărbie, conturându-şi faţa. Acestea dezmierdară barba abia crescută, provocând un hârâit asemănător sunetului făcut de glaspapir.

— Cred că o cheamă Omni Annie.

— De ce naiba vrei să i se fixeze o cauţiune lui Annie? Oricum, mâine dimineaţă va ieşi de aici, după micul dejun.

— Vreau să iasă de aici în noaptea asta. Am să plătesc bine pentru ea.

— Ascultă, haiducule, Annie nu este arestată în adevăratul sens al cuvântului. O ridicăm de câteva ori pe săptămână ca să aibă un loc sigur unde să doarmă. N-am s-o dau jos dintr-un pat din cauza unei inimi zdrobite. Acum du-te acasă.

— Am să mă duc, dar o iau pe Annie cu mine. Va avea un pat, un mic dejun şi haine curate. Şi dacă mai îmi spui o dată haiduc, tu vei fi cel zdrobit. Numele meu este Antoinette Gresham, domnişoara Gresham pentru dumneata.

Adam se căută prin buzunare şi scoase un chiştoc, pe jumătate fumat, dar în întregime mestecat, pe care îl prinse între dinţi. îl muta dintr-o parte în alta o clipă şi apoi îl depărtă, privindu-l cu nespus regret.

— Domnişoară Gresham, ameninţi un ofiţer de poliţie?

— Cred că da. De fapt, domnule căpitan Ware, sunt absolut convinsă că asta fac. Aşa că, ori o eliberezi pe Annie, ori am să-ţi dau motiv să mă trimiţi înapoi în celulă, un motiv sonor şi public.

El îi cumpăni cuvintele, deşi cea mai mare parte a minţii lui era ocupată cu inventarierea rapidă a trupului ei.

— Te consideri o persoană cu fizic atrăgător, nu-i aşa, domnişoară Gresham? El se ridică şi luând ţigara din nou între buze, o plimbă o clipă dintr-o parte în alta, de parcă i-ar fi savurat gustul.

— Nu m-am gândit că aş fi atrăgătoare fizic, până să te întâlnesc, domnule căpitan Ware. De atunci, nu mă mai gândesc la altceva. La naiba, îşi zise ea.

Ea nu-şi dădea seama dacă ţigara sau dacă declaraţia ei îl făcu pe el să se înece. Însă ţigara dispăruse, iar el începu să tuşească violent. Înghiţise chestia aceea nenorocită.

În timp ce Adam încerca din răsputeri să-şi dreagă glasul, Toni păşi repede în spatele lui şi-l cuprinse cu braţele de abdomen. Strângându-l rapid de două ori, ea forţă aerul din plămân să iasă şi să

arunce afară chiştocul. Bunul căpitan începu să respire normal. Ea dădu să-şi îndepărteze braţele, dar el i le apucă de parcă s-ar fi înecat, iar ea ar fi fost o vestă de salvare.

— Ce naiba faci? întrebă el.

— Manevre tactice. Te-ai înecat cu chestia aia nenorocită.

El înghiţi cu greutate şi încercă să-şi liniştească bătăile rapide ale inimii.

— Bănuiesc că ar trebui să-ţi spun mulţumesc.

— Pentru puţin, domnule căpitan. Acum, dă-mi drumul. Toată lumea de afară se uită la noi.

Adam se răsuci şi privi în jos la femeia care tocmai aplicase o procedură de salvare asupra unui căpitan de poliţie, în văzul unei secţii întregi.

— Te deranjează? întrebă el.

Adam se mişcase atât de rapid, încât braţele lui Toni rămăseseră încă încleştate în jurul lui. Ea se simţea de parcă ar fi fost din nou pe motocicletă cu bărbatul care năvălise în viaţa ei cu graţia taurului de pe emblema lichiorului Schlitz Malt.

— Categoric nu, replică ea, făcând un pas în spate.

Toni se forţă să şi-l închipuie pe Adam Ware ca pe unul dintre directorii tatălui ei, purtând costum de haine din mătase, cravată cu imprimeu colorat şi cămaşă bleu, fină. Figura lui de om de afaceri ar fi trebuit să şteargă senzuala imagine pe care mintea ei insista să o redea. Nu mergea. Până şi o minte disciplinată se răzvrătea când se punea problema îmbrăcării unui bărbat, cu un trup ca al lui Adam Ware. Dar când fusese ea disciplinată la ceva?

Toni continuă să şi-l închipuie îmbrăcat în ţinuta protocolară de director. Tactica ei de detaşare ar fi reuşit dacă nu i-ar fi observat ciorapii negri, treisferturi, şi pantofii fini, italieneşti, de aceeaşi culoare.

— Fir-ar să fie! în imaginaţia ei bogată, bărbatul era perfect îmbrăcat de la brâu în sus. Pur şi simplu pantaloni nu purta.

— Poftim?

— Şerpişori, melcişori, codiţe de peştişori! şopti ea disperată, retrăgându-se dincolo de birou în căutarea siguranţei. Privi repede în jur. Dacă vreunul dintre ofiţerii de la birourile din sală i-ar fi văzut, şi-ar fi întors privirea de la acţiunile neprofesionale ale şefului.

— Alte poezioare? întrebă Adam. Spui că nu eşti haiduc, însă eu

nu cred că îngerii au obiceiuri proaste.

Plictisită, Toni îşi trecu degetele prin păr.

— Nu sunt înger şi am atâtea obiceiuri proaste ca oricare altă persoană. Presupun că dumneata nu ai niciun fel de viciu.

— Viciu? Oh, ba da. Am şi eu destule vicii. De unul cu care m-am înecat tocmai m-ai salvat. Ea îi salvase viaţa, se gândi el din nou. Adam ţinea încă în mână chiştocul şi-l privea. Nu mai fuma. Se lăsase demult. Dar păstra acest leac prostesc pe care îl folosea ori de câte ori voia să se distanţeze de o situaţie sau de o persoană. Examină ţigara ciopârţită şi apoi o aruncă în coşul de gunoi de lângă fereastră.

— Cum rămâne cu Annie, domnule căpitan Ware?

Adam întoarse spatele inocenţei care radia prin ochii ei mari şi se îndreptă spre fereastră. îi trebuia timp ca să şteargă numeroasele sentimente pe care atingerea ei i le stârniseră.

Voia să o scuture bine, să o pedepsească, pentru că îi tulburase liniştea sufletească în ultimele două ore. Când ea îi trimisese vorbă că voia să-l vadă, el se răstise la agent. Ultimul lucru pe care îl dorea era să o mai vadă pe domnişoara Gresham, vreodată. De aceea renunţase la acuzare.

Se mâhnise când aflase că femeia pe care o arestase era membra uneia dintre cele mai bogate şi mai proeminente familii din Atlanta. Şi asta nu fusese tot. Era, de asemenea, binecunoscută pentru acţiunile de caritate pe care le desfăşura pentru bătrâni. Stând acolo, îmbrăcată ca un spărgător, era foarte frumoasă. El îi zisese şefului că era dispus să o lase să plece doar cu avertisment. Problema era că plănuise să-i amâne plecarea până a doua zi şi să-l pună pe ofiţerul din schimbul de dimineaţă să-i aducă la cunoştinţă avertismentul.

— De ce vrei să o iei pe Annie acasă? o întrebă el, privind în gol pe fereastră. Nu cumva eşti patroana vreunui han clandestin?

— Nu sunt, sunt obosită, flămândă şi somnoroasă. Şi vreau să plec de aici, iar dacă n-o s-o laşi pe Annie să vină cu mine acasă, atunci poate o să mergem la dumneata acasă. Astfel o să ne poţi ţine sub observaţie pe amândouă.

Era într-adevăr obosită, se gândi Toni în sinea ei. Vorbea tâmpenii. Ultimul lucru pe care îl voia era să meargă acasă însoţită de căpitanul Ware. Îi părea mult prea dur. Voia să mai schimbe puţin din comportamentul lui sever.

— Eu nu aduc femei la mine acasă. Prefer doamne din când în

când. Iar dacă aş face-o, Toni Gresham, nu ar fi ca să le supraveghez. Adam se întoarse la birou și apăsă unul din butoanele de pe interfon. Sergent Prince, adu-o pe Annie și obiectele personale ale ei şi ale domnişoarei Gresham.

— Mulţumesc, domnule căpitan Ware, spuse Toni încet. Acum, ia spune-mi, de ce am fost eliberată?

— Ne retragem acuzaţia, cu condiţia să pui capăt raidurilor clandestine din parc.

— Nu cred că pot să-ţi promit aşa ceva, domnule căpitan. Dar îţi promit că n-am să implic alte persoane.

— Exact aşa am gândit şi eu, domnişoară Gresham. Vrei să-ţi chem un taxi.

— Da, mulţumesc. Nu, stai. Am uitat. Nu am niciun ban.

— Minunat. În regulă. Să mergem. Te conduc eu.

— Cu motocicleta?

— Nu, am camionetă. Trei pe motocicletă este ilegal

— Desigur, şi noi nu facem nimic ilegal, nu-i aşa?

— Nu încă, zise Adam, întrebându-se dacă siluirea mentală era pedepsită de lege.

În hol, chiar lângă uşa neagră, întâlniră o Annie nedumerită.

— Unde mă duc, Adam?

— Mergem la o petrecere, Annie. Domnişoara Gresham ne-a invitat pe amândoi.

— Ce noroc! Ni se dă şi de mâncare?

— Sper. Am pierdut cina, jucându-mă de-a Tarzan prin pădure.

— Am uitat ceva, recunoscu Toni jenată. N-am nimic în frigider.

— Te arestez şi sunt de acord să te eliberez. Apoi îţi aduci aminte că nu ai bani. Acum îmi spui că nu ai mâncare pentru musafirul pentru care ai insistat să-ţi dau voie să te însoţească. Domnişoară, eşti o delincventă dezordonată.

— Ai perfectă dreptate. Mă tem că nu mă opresc niciodată ca să gândesc. Poţi să-mi împrumuţi zece dolari? Am să ţi-i dau înapoi mâine cu dobândă.

Se priviră unul pe celălalt un moment îndelungat, fiecare cumpănind dacă era înțelept să se mai întâlnească din nou.

— Am să cumpăr eu ceva pentru seara asta, zise Annie, rupând tăcerea încordată. Opreşte în faţă la alimentara non-stop.

— Nici gând, se răsti Adam. Să nu spui de unde ai banii.

— Nu cumva jefuie lumea? întrebă Toni în şoaptă, apropiindu-se de Adam ca să-i audă răspunsul. Gestul însă fusese greşit. De îndată ce trupurile lor se atinseră, o scânteie se produse între ei. Se fixară din nou unul pe celălalt, cu ochii măriţi de uimire.

— Nu ştiu, reuşi Adam să articuleze după un minut. Am auzit că are un milion de dolari depuşi într-un cont. Se spune că ar fi locuit într-unul din acele vechi şi elegante apartamente din Ponce de Leon care au fost demolate cu ani în urmă.

— Chiar aşa?

Se opriră în dreptul uşii negre. Stăteau într-un loc întunecat, la fel de apropiaţi cum fuseseră în pădure când ea îl sărutase. Trupul ei îşi amintea. Buzele ei îşi aminteau. Toni se lăsă purtată către acea amintire.

Adam înjură. Ce naiba se întâmpla cu ei? Nu ştia de cât timp se priveau fix unul pe celălalt. Nu ştia de cât timp lupta cu nevoia care îl împingea să o ridice în braţe şi să străbată cu ea întunericul până la acea poieniţă în care o găsise.

Chicotitul lui Annie rupse tăcerea.

— Uite ce e, pe mine nu mă deranjează deloc să fac pe dama de companie, dar n-aţi putea să continuaţi vrăjeala în altă parte?

— Închide gura, Annie, şi urcă în maşină. Adam deschise cu o smucitură uşa din spate a unui vehicul negru, lucios, care avea pictat ca ornament o floare de crin aurie.

Când Toni făcu un pas ca s-o urmeze, Annie îi închise uşa în nas.

— Mai bine mergi în faţă, lângă curcan, zise ea. N-am încredere în pierde-vară ăsta.

— Ai dreptate, consimţi Toni, urcându-se pe scaunul de lângă şofer.

— Leagă-ţi centura de Siguranţă, o sfătui el morocănos.

— Niciodată nu-mi pun centura de siguranţă.

— Atunci vom petrece noaptea aici, zise el liniştit.

— Nici să nu vă gândiţi, rosti Annie. Chestia asta nu are aici în spate decât un pat şi ăsta este al meu. Dar poate că vreţi ca eu să iau un somnifer şi să vă las singuri.

— Pat? Nu. Toni apucă centura şi trecându-şi-o peste piept îi blocă închizătoarea… M-am încătărămat, domnule căpitan.

— Deci poţi să urmezi şi ordine. Începusem să mă întreb dacă nu cumva automat faci pe dos decât ţi se spune.

— Numai când ordinele sunt contrare instinctelor mele.

Instincte? se întrebă Adam în timp ce ieşea cu maşina din parcare. Nu-şi interpretase greşit instinctele când o sărutase. Instinctul de-a o strânge în braţe era acum la fel de puternic ca în urmă cu câteva minute, iar ea nici măcar nu i se opunea. Această femeie era o pacoste pentru Atlanta. O pacoste cu P mare. Această femeie era o pacoste din oricare punct ar fi privit-o.

— Şi cu regulamentele şi ordinea cum rămâne? urlă el supărat. N-ai niciun fel de respect pentru legi?

— Ba da. Legile sunt minunate. Eu însă nu am respect pentru cei care le fac. Ei nu ţin niciodată seama de factorul uman. Legi? Sigur, dar n-a existat nicio lege care să nu fie încălcată.

— Corect. Oamenii ucid alţi oameni. Vrei ca noi să le îngăduim asta?

— Ai ucis vreodată, domnule căpitan Ware?

— Da, dar asta este cu totul altceva.

— Altceva? Renunţ la comentarii.

— Nu este acelaşi lucru, ştii foarte bine. Lui îi părea rău că începuse această discuţie, îi părea rău că o arestase pe Toni, îi părea rău că nu o dusese de la început acasă. Poate că astfel…

— Nu, spuse ea, nu este acelaşi lucru. Dar aceeaşi oameni s-ar putea să aibă familii care să aibă nevoie de sprijin. Vrei ca şi ele să fie ucise împreună cu criminalul?

— Sigur că nu. Nu sunt un om hain.

— Dar refuzi să mă laşi să-i ajut pe cei care nu mai pot să se protejeze singuri.

— Of, femeie, cred că la petrecerea din seara asta n-o să am parte de bârfe şi chicoteli. El trase în faţa unei alimentare deschisă non-stop şi opri motorul. Mă întorc imediat.

Toni îl văzu intrând în magazin. De astă dată costumul de camuflaj nu dispăru. De astă dată umerii lui laţi şi coapsele puternice erau ascunse, iar salopeta era mai senzuală decât ar fi putut să şi-o închipuie mintea ei.

— Îl placi, nu-i aşa?

Vocea lui Annie îi întrerupse gândurile. O clipă, Toni uitase că femeia se afla acolo.

— Este cel mai egoist şi enervant bărbat cu care am avut vreodată de-a face. Este ca şi când aş vorbi cu un zid de piatră.

Întotdeauna o ţine pe a lui?

— Numai atunci când crede că are dreptate. Dar să nu renunţi la el. Are nevoie de cineva care să-l înfrunte. Niţică ciondăneală îi bună la suflet şi încinge bine trupul. Adam ăsta îi bărbat bine, nu-i. aşa?

— S-ar putea spune că este, dacă eşti interesată de astfel de lucruri.

— Şi ce, dumneata nu eşti? Exprimarea de mahala a lui Annie dispăru în clipa în care glasul ei căpătă o surprinzătoare intonaţie elevată.

— Categoric nu. Eu nu am timp în viaţa mea de… seducţii. Acestea îţi consumă energia care ar putea fi folosită mult mai bine în altă parte.

— Păcat. A trecut multă vreme de când n-am mai văzut doi oameni sfârâind aşa ca voi doi. Ah, probabil că Adam nici nu este de nasul unei neisprăvite din lumea bună.

Toni refuză să muşte din momeală.

— De ce naiba ar dori cineva o astfel de provocare?

— Păi, zise Annie gânditoare, dacă înţeleg eu bine, tu încerci să-i ajuţi pe oamenii în vârstă. Cauza ta n-ar suferi cu nimic, dacă te-ar interesa o persoană ca Adam, pur şi simplu din… Cum se spune, dom'ne? Motive umanitare? Adică, vreau să zic că nu va trebui să faci nimic din ceea ce nu-ţi place.

— Chiar crezi că domnul căpitan Ware ne-ar ajuta?

— Nu, dar cred că Adam nu este atât de dur. Pufnind amuzată în râs, Annie reveni la obişnuita ei exprimare. Bărbatul ăsta este un motănaş, Toni. El însă nu ştie treaba asta. Dezmiardă-l cum trebuie şi o să înceapă să toarcă.

— Să toarcă?

— O figură de stil, scumpo. Cu o muniţie adecvată, bărbatul poate fi doborât. Desigur, nu mi-aş închipui niciodată că ai vrea să te foloseşti de influenţa lui sau că ai vrea să faci ceva ilegal, dar. merită să te gândeşti la asta, nu-i aşa?

— Îmi pare rău, Annie. Nu-mi place să fiu necinstită, chiar dacă ar avea de câştigat oamenii pe care îi ajut. Nu sunt genul.

— Ştii ceva, mi-am dat şi eu seama. Tu şi Adam, sunteţi amândoi cinstiţi şi oneşti. Nici nu m-aş fi aşteptat ca tu să faci ceva ilegal. Indiferent ce veţi simţi unul pentru celălalt, va trebui să fie ceva sincer şi deschis, nu-i aşa?

— Exact! rosti Toni puţin cam tare.

— Atunci cum se face că amândoi staţi lipiţi de portierele alea de la maşină de parcă v-ar fi teamă că vă veţi pârjoli dacă vă veţi apropia mai mult? Uite-l pe Adam. Judecând după pungile alea se pare că vom avea o petrecere mare. Ştii să găteşti?

— Ehe, nu prea bine.

— Aşa mi-am zis şi eu. Poţi să ridici o casă la şcoala aia de meserii, dar nu ştii să faci şi tu o mâncare. Ei bine, n-are importanţă, am să te învăţ eu”.

— Dar, Annie, pe mine nu mă interesează să-l impresionez pe ilustrul căpitan Ware. Eu…

Portiera camionetei se deschise.

— Nu ştiam ce ştii să găteşti, zise Adam, aşa că n-am jucat la risc. El aşeză pungile cu alimente în spatele scaunului şi se urcă la volan.

— Pot să gătesc orice din pungile alea, spuse Toni curajoasă, şi îmi este greu să cred că te pricepi la vreun joc. Cât despre riscuri, mai bine las-o baltă.

— Pot să joc orice, haiducule, dacă ştiu regulile. El trânti portiera şi porni motorul, îngăduindu-i vehiculului o clipă de repaus, cât o săgetă el pe Toni cu privirea.

— Desigur, trebuie să ai reguli, nu-i aşa? zise ea. Nu te descătuşezi niciodată, lăsându-te purtat de vânt?

— Ca un zmeu scăpat din mână? Nu. Până la urmă ajunge în ramurile unui copac sau este lovit de un trăsnet, undeva, în văzduh.

— Ah, dar gândeşte-te la minunăţiile pe care le vede, plutind liber în înaltul cerului. Şi, cine ştie, poate se va agăţa de-o stea sau poate va nimeri pe Calea Lactee.

Ei nu discutau despre zmee, îşi dădu seama Adam când se încadră în trafic. Discutau despre asumarea riscurilor, despre capcane şi recompense, despre pasiune şi control. Iar femeia cu ochi mari de lângă el licărea de senzaţii. El nu voia să recunoască tainica reacţie arcuită a trupului lui. Deliberat sechestrase imaginile sălbatice care îi inundau gândurile. Ce-i trecea lui prin minte erau prostii, şi dacă exista un singur lucru care nu-l caracteriza pe Adam, atunci aceasta era prostia.

— Încotro, doamnă?

El voise să pară exact ca un şofer, în postura căruia de altfel se şi

pusese. Cu toate că emoţii neclare îi nuanţară glasul, el era sigur că până şi Annie îşi dăduse seama că indicaţiile pe care le cerea nu erau pentru condus.

— Din Peachtree spre Sherwood Forest, şi faci stânga pe strada Stardust Drive. După ce riscă şi-i aruncă o privire rapidă, Toni adăugă: A treia stradă la stânga, în capăt.

— Locuieşti într-o casă? Mă aşteptam să stai într-un nor sau într-un copac.

— Ei bine, să zicem că ai nimerit-o cu ambele. Prietenii îmi consideră casa excentrică. Nu ştiu cum o să ţi se pară ţie. Aprecierea necesită o anumită imaginaţie. Vom vedea.

Tulburat de strălucirea din ochii ei, Adam întârzie cu răspunsul.

— Nu ştiu să mă uit prea bine la stele. Probabil că mi-am petrecut mai tot timpul cu ochii îndreptaţi spre pământ. Poate de aceea și sunt un om neinteresant.

— Aş, domnule căpitan Ware, ai mai multă energie decât oricare altă persoană pe care am întâlnit-o în ultima vreme. Trebuie numai să înveţi cum să ţi-o dirijezi.

— Dacă voi vrea vreodată, cred că am găsit instructorul. El îi zâmbi cu subînţeles.

Un simplu surâs şi ea îşi dădu seama că el nu trebuia să înveţe nimic. El deja îşi dirija energia. Radia putere. Aerul din jur părea încărcat. Dacă nu s-ar fi aflat în camionetă, privirile fierbinţi pe care şi le aruncau ar fi putut provoca o aprindere spontană.

— Vom discuta mai târziu despre asta, zise ea cu glas stins.

Din spatele maşinii se auzi un mormăit slab.

— Doamne ajută să nu se fi făcut scrum mâncarea aia din pungă.

Pentru Adam, observaţia lui Annie nu fu decât un murmur, un sunet asupra căruia nu putu să se concentreze. El nu reuşi decât să urmeze indicaţiile lui Toni ca să ajungă la ea acasă. Anii de acţiuni programate zburaseră şi abia atunci când văzu casa îşi dădu seama că ajunsese la capătul străzii.

— Dumnezeule, ce este asta? Pare o ceaşcă uriaşă şi o farfurie cu picioare.

— Oh, ai dreptate. Toni se năpusti asupra lui şi-l îmbrăţişă puternic. Şi eu care credeam că nu ai imaginaţie deloc.

— Cred că fără să-mi dau seama am făcut o călătorie în Zona Crepusculară. Adam deschise portiera şi păşi pe străduţa pavată cu

cărămidă roşie. Ce părere ai despre asta, Annie? Să ştii că oricând te poţi întoarce la puşcărie.

— Şi să pierd toate astea? Annie ieşise pe uşa din spate şi privea uluită. Nu ştiam că vă învaţă să faceţi astfel de case la şcoala aia a voastră.

— Toată lumea poate să locuiască într-o cutie, Annie, zise Toni. Ideea este să trăieşti… într-un loc magic. Haide sus.

— O să decoleze când ajungem înăuntru? întrebă Annie, luând pungile cu alimente și urmând-o pe Toni.

Ea râse.

— Prototipul zbura, dar aceasta este ancorată la sol.

Cei trei urcară o serie de trepte înguste care îi purtară din palier în palier până la o terasă din lemn de sequoia care înconjura întreaga clădire. Construcţia, făcută din sticlă şi lemn de sequoia, avea forma unui castron uriaş. Pe o parte a acestuia un al doilea şir de trepte ducea pe acoperiş. De la distanţă, aceste scări dădeau senzaţia unei toarte de ceaşcă.

— Este vorba aici cumva de o farfurie zburătoare? întrebă Annie, în timp ce Toni îi conducea în bucătărie. Căci dacă este așa, n-am putea data viitoare să ne ridicăm de la sol?

— Într-un anumit sens este, răspunse Toni. Există un basm rusesc despre o vrăjitoare Baba Yaga. Ea avea o ceașcă care zbura. Eu mi-am dorit foarte mult să zbor într-o ceaşcă de ceai. Când am crescut mi-am dorit o casă care să plutească deasupra pământului, aşa că mi-am construit propria ceaşcă de ceai. Ce părere aveţi?

Adam ieşi pe terasă. Peste vârfurile copacilor vedea panorama nocturnă a oraşului. El cunoştea dorinţa copilului de a zbura cât mai departe de casă într-o ceaşcă de ceai. Toni avea dreptate. Crease un fel de magie aici, care însă îl speria foarte tare.

Ea veni lângă el pe terasă.

— Ce părere ai?

— Cred că m-am lovit la cap mai tare decât mi-am imaginat. Nu poate exista o ceaşcă vrăjită în mijlocul Atlantei. Probabil că eşti o născocire a imaginaţiei mele. Mă aştept ca în orice clipă să mă trezesc cu o durere de cap.

— Nu există nimic care să nu se vindece cu o mâncare bună, căpitane, strigă Annei din bucătărie. Voi doi, ia veniţi încoace până nu vă luaţi zborul în noapte. Eu nu ştiu nimic despre Baba Yaga, dar simt

că pluteşte vraja în aer.

— Nu mulţumesc, doamnelor. A fost interesant, dar trebuie să sar peste masă. Am o zi foarte grea mâine.

El minţi cu uşurinţă. A doua zi era liber, însă trebuia să stea cât mai departe de domnişoara Antoinette Gresham, ca să nu conştientizeze că vraja ei era molipsitoare. Ea se rezemă de balustrada terasei, privind în noapte cu o expresie uluită. El nu dorea decât să o strângă în braţe. Era pierdut, de-a dreptul pierdut, şi ştia că era mai bine dacă fugea.

— Foarte bine, domnule căpitan, spuse ea, privindu-l peste umăr. Şi eu și Annie vom pleca devreme.

— Dumneata şi Annie? Ce înseamnă asta?

Ea tăcu, amintindu-şi de sugestia pe care Annie i-o făcuse ca să-l atragă pe Adam de partea lor. Poate că până la urmă nu era o idee atât de rea. Şi poate că mângâindu-i blana avea să fie distractiv.

— Ei bine, domnule căpitan, zise ea, oricum nu cred că am să te pot păcăli, aşa că o să-ţi spun adevărul din capul locului. Mâine dimineaţă la Swan este o întâlnire a Străjerilor din Peachtree. Annie va merge cu mine.

— La naiba, domnişoară Gresham. El o apucă cu o smucitură şi o trase în braţele lui. N-ai auzit nimic din ce ţi-am spus în seara asta? Nu poţi încălca legea la infinit. Alţi poliţişti nu te-ar fi lăsat să scapi doar cu un avertisment.

— Ştiu, zise ea încet, lipindu-se de el. Perceperea trupului lui puternic o tulbură pentru o clipă. În loc să-şi amintească de planul prin care să-l recruteze, ei îi veniră în minte acele sărutări mult prea scurte din parc. Cu mare efort, își alungă gândurile și reveni la realitate. De aceea te aleg să-mi fii tovarăş.

El se înecă, însă de astă dată nu mai înghiţise chiştocul de ţigară.

— Tovarăş?

— Da, ca atunci când te întovărăşeşti cu duşmanul. Am nevoie de un om înăuntru.

— Înăuntru?

Trecuse de faza de înec. Sufocându-se, se îndreptă spre o moarte sigură.

— Treci pe-aici mâine dimineaţă, Adam, şi vom pune la punct toate planurile.

Năucit, el își dădu seama că ea își împletise mâinile în jurul

gâtului lui şi că degetele ei începuseră să-i rătăcească prin păr.

— Ce faci, haiducule? Vocea lui era încordată de emoţie.

— Îţi mângâi blana, Adam Ware. Dacă am s-o fac cum trebuie, ai să începi să torci?

Buzele ei erau fierbinţi şi acaparatoare, iar forţa sărutului ei îl lovi ca un glonţ venit dintr-un Magnum cu calibru de 35, 7 mm, pârjolindu-i trupul cu focul lui.

— Du-te acasă, Adam, şopti ea, trăgându-se din încleştarea lui. Cred că vrei să te mai respect şi mâine dimineaţă, nu-i aşa?

— Cred că îmi place ideea cu „dimineaţă", dar să fiu sincer nu la respect mă gândeam.

— Ştiu. Vocea lui Toni era sugrumată, iar mintea îi era încâlcită de gânduri care nu aveau nimic de-a face cu străjerii sau cu Annie. Undeva în drumul ei se oprise ca să ispitească un bărbat pentru scopuri umanitare. Numai că şi ea era o fiinţă umană. O clipă, Toni îşi îngădui să aibă propriul ei vis omenesc în care să se trezească alături de acest bărbat. Da, o „dimineaţă" ar fi minunată, dacă n-ar exista interdicţii.

Ea lupta din răsputeri să-şi alunge acele gânduri păcătoase şi rosti primul lucru care îi veni în minte.

— Apropo, îmi plac ciorapii tăi. Adam, dar mâine când vii puneţi o pereche de pantaloni.

Ea intră în casă şi închise uşa, lăsându-i pe Adam pe farfurioară, privind prostit la casa în formă de ceaşcă.

Capitolul 4

— Annie, arăţi superb.

— Da, m-am curăţat frumos, nu-i aşa? Ar fi bine să te îmbraci. Cafeaua este în filtru şi am pus nişte biscuiţi în cuptor.

Toni şedea în uşa bucătăriei, savurând mirosul de pâine caldă şi încercând să se convingă că femeia mămoasă cu rochia în carouri albe şi albastre, cu faţa curată şi părul îngrijit pieptănat era una şi aceeaşi persoană cu zdrenţăroasa pe care o scosese din arestul poliţiei.

— Eşti atât de schimbată! exclamă ea. Eşti sigură că eşti Omni Annie? Toni căscă şi-şi frecă ochii somnoroşi.

— Te referi la haine? întotdeauna am în traistă o rochie şi o pereche de pantofi ca lumea. Nu se ştie niciodată când sunt invitată la

o petrecere. Întorcându-se cu faţa la cuptor, ea îşi alungă plăcerea, adoptând un ton morocănos: A telefonat Fred. Vine încoace cu nişte veşti rele.

— A spus despre ce este vorba?

— Nu, dar trebuie să sosească din minut în minut.

Soneria de la uşă o făcu pe Toni să traverseze în goană încăperea care se afla în centrul casei şi să ajungă în dormitor. Se întrebă ce fel de veşti proaste putea să-i aducă Fred.

Cu excepţia lui, identitatea celorlalţi participanţi vârstnici nu fusese dezvăluită noaptea trecută, căci ei reuşiseră să scape. De vreme ce împotriva ei nu se formulaseră niciun fel de acuzaţii, Adam nu avu niciun motiv să-i depisteze pe ceilalţi complici ai ei. Cursanţii ei de la şcoala profesională nu făceau nimic ilegal prin faptul că-i ajutau pe locuitorii din Swan. Desigur, oricine ar fi văzut vechea filatură nu s-ar fi gândit că acolo era locul în care ei îşi ţineau cele necesare. Tot ce stocau nu era ilegal, dar putea să pară suspect. Nu era nicio îndoială în această privinţă.

Ea nu era decât agitată. Filatura Gresham era închisă încă din anii ’60. În afară de familia ei, care nu se ducea niciodată acolo, nu mai ştia nimeni de acest loc. În plus, vechea filatură aparţinea familiei Gresham şi ea era o Gresham. Bine cel puţin că părinţii ei, deşi închiseseră fabrica după moartea bunicului ei, fuseseră de acord să păstreze cea mai mare parte a complexului din jurul fabricii. De vreme ce ea moştenise o parte din acţiuni, nu era nimic ilegal că-şi depozita acolo materialele de construcţii obţinute din donaţii, ce aveau să fie folosite de studenţii Şcolii Profesionale Peachtree.

Şi totuşi…

— Un lucruşor, o trebuşoară, un verzişor… Oh! De astă dată rimele nu mai mergeau. La naiba! Ar fi trebuit să se intereseze de Fred noaptea trecută, în loc să fi pierdut vremea cu acel ofiţer de poliţie…

Adam Ware. Până şi numele lui o făcea să se cutremure. Roşi când îşi aminti ce se întâmplase pe terasă. îl sărutase, îl sărutase de-adevăratelea şi nici măcar nu voia să se gândească la ceea ce-i promisese, jucându-şi rolul de vampă.

Toni Gresham, care nu mai avusese o legătură amoroasă serioasă din anii de colegiu, părea infectată de virusul unei nebunii temporare.

Mereu fusese acuzată că semăna cu bunicul ei, că trăia şi că-şi

respira munca, și că celelalte lucruri mereu fuseseră pentru alţii. Această preocupare era personală. Chiar şi acum, plusul ei se accelera la amintirea bărbatului cu păr negru şi cu încruntătura proeminentă.

Ajunge, își zise ea. Indiferent cât era de atrăgător Adam Ware, ea nu se putea lăsa distrasă. El era prototipul persoanelor pe care ea le displăcea cel mai mult, era genul care refuza să-i privească pe oameni ca indivizi. Pur şi simplu nu avea să-l mai vadă. Dacă avea să fie atentă, drumurile lor nu aveau de ce să se mai întretaie. Avea să pună afișe de atenţionare, avea să mituiască un spion. Trebuia să fie cineva în departamentul de poliţie care să o ţină la curent cu acţiunile acestui bărbat. Sigur, poate balenele dansatoare de step care aveau să înoate în josul străzii Peachtree și să se pironească în dreptul primăriei.

Numai că… măiculiţă! îl invitase să vină în această dimineaţă. Nu fusese în toate minţile. El însă nu avea să vină. Nu exista niciun motiv ca el să vină. Ei doi nu aveau nimic în comun. El îşi făcuse datoria şi atât. Un ofiţer de poliţie şi o renegată erau incompatibili. îl văzuse pentru ultima dată pe acest Mel Gibson al ei.

Toni făcu un duş rapid şi după ce îşi şterse părul cu un prosop, îşi trecu degetele prin buclele dese şi scurte, răsfirându-le așa cum făcea în fiecare dimineaţă. Începu să mediteze la problemele pe care arestarea ei le cauzase, refuzând cu îndârjire să se mai gândească la bărbatul care o reţinuse. Puţine erau lucrurile despre Adam Ware pe care ea nu le cumpănise. Petrecuse o bună parte din noapte, fără să se gândească la el.

El îşi făcuse meseria. Nu avea niciun motiv să se mai întoarcă. Nu erau interesaţi unul de celălalt. Se asemănau precum soarele şi trăsnetul. Annie fusese cea care sugerase că Adam Ware era un motănaş şi că ea ar fi trebuit să-i mângâie blana. Ei bine, dacă Annie voia blană mângâiată, nu avea decât să se apuce singură să facă acest lucru. Toni nu se târguise niciodată pentru favoruri şi nu avea s-o facă nici de acum încolo. Ultimul lucru de care avea nevoie în viaţa ei era Adam Ware, chiar dacă ar fi reușit să-l facă să privească în direcţie opusă.

Din fericire, ea hotărâse ca pe timpul verii să renunţe la învăţământ. Decanul nu trebuia să ştie că ultimul ei proiect de cercetare era aplicarea legii. Faptul că proiectul era mai degrabă umanitar decât educaţional, era secretul ei, deocamdată. Dacă avea vreodată să-şi publice rezultatele studiului, cu siguranţă nu avea să fie

într-o revistă tehnică.

Își îmbrăcă blugii ei obişnuiţi şi tricoul arătos dar ieftin, îşi legă şireturile uzaţilor tenişi Reebok şi se îndreptă din nou spre bucătărie. Fred sosise deja. Din hol, ea îi auzea murmurul vocii. Trebuia să o lase mai moale o vreme, până avea să născocească altceva.

— Domnule căpitan Ware? El şedea la masa ei din bucătărie. Panica îi transformă hotărârea din ton în disperare. Ce cauţi aici?

— Am venit pentru acea „dimineaţă" pe care ne-am promis-o unul altuia. Am înţeles eu greşit invitaţia de-a te însoţi?

Înţelesese el oare greşit? Era într-adevăr simpla lui apariţie responsabilă de faptul că tensiunea ei arterială juca şotronul cu respiraţia ei? Prinsă cu garda jos, Toni nu putu să protesteze în niciun fel. Bărbatul era un cameleon. În această dimineaţă purta blugi şi o pereche de tenişi mai uzaţi decât ai ei. Toni se sprijini de marginea mesei, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Domnule căpitan Ware, cred că noi…

— …avem de toate, îi întrerupse Annie, făcându-i un semn cu ochiul lui Adam în timp ce-i punea în faţă o farfurie. Vrei nişte ouă-jumări, Toni?

— Dar Annie… Parcă îmi ziseseşi că trebuie să vină Fred. Cuvintele lui Toni nu fură luate în seamă. Annie îi dădu lui Adam ibricul cu cafea, iar acesta începu să umple ceştile.

Toni se prăbuşi fără vlagă într-un scaun şi-şi ridică ceaşca la buze. Era fierbinte, foarte fierbinte.

— „Simon şi-un plăcintar vestit. La un bâlci s-au întâlnit". Exact acolo ar trebui să fiu şi eu, la un carnaval.

Adam zâmbi.

— O altă poezioară?

Toni suflă în lichidul din ceaşcă şi nu răspunse. Nu avea niciun rost să-l facă pe bărbat să înţeleagă cât de tare o afecta prezenţa lui.

Annie împărţi ouăle-jumări din tigaie în patru. După ce puse pe farfuria fiecăruia câte o porţie, duse pe aragaz tigaia în care mai rămăsese o porţie. Puse pe masă un platou cu biscuiţi calzi şi se aşeză pe scaun.

— Ştii, zise ea, că soneria cântă melodia „Am plecat să-l vedem pe vrăjitor"? Ea nu aşteptă ca Adam să-i confirme remarca. Este ca şi cum ai trăi într-un basm. În baie tapetul are lebede, iar plăcuţele de ceramică de pe podea sunt galbene.

— Lebede? Bineînţeles. Adam înclină aprobator din cap şi începu să mănânce.

— Ce vrei să spui prin bineînţeles? întrebă Toni.

Ea muşcă dintr-un biscuit, făcând eforturi disperate să-şi recapete calmul.

— Tarzan? spuse el. Baba Yaga şi ceaşca ei zburătoare? Poezioare pentru copii? Basme? Ce altceva se mai găseşte într-un loc magic? Primeşti cumva pe tărâmul tău minunat şi balauri şi spiriduşi?

— Numai pe cei cu două picioare, care se furișează când sunt întoarsă cu spatele.

— Eu nu m-am furișat. Am fost invitat.

— Greșeala mea.

— De ce am senzaţia că nimeni nu observă că sunt aici? zise Annie pe un ton sec. Poate ar trebui să mă duc să fac patul sau orice altceva.

— Să nu faci aluzie la pat, se răsti Toni. Adică, vreau să spun să stai exact unde eşti. l-ai oferit domnului căpitan Ware micul dejun. Atunci lasă-l să-l termine.

— Ei bine, zise el, micul dejun n-a fost specificat, dar trebuie să recunosc că este o schimbare binevenită din partea Stupului.

— După aceea, continuă ea grăbită, ignorând surâsul lui discret, dânsul va trebui să plece, pentru că eu şi cu tine, Annie, trebuie să mergem la o întrunire. Nu vreau să-l deranjăm pe domnul căpitan de la îndeplinirea sarcinilor oficiale.

— Nicio problemă, domnişoară Gresham, zise el. De aseară ai devenit sarcina mea oficială.

Toni se încordă.

— Ce vrei să spui? Cu siguranţă trebuie să existe delincvenţi mult mai înrăiţi care încalcă legea în Atlanta, Georgia.

— Am crezut că ţi-am spus. Consiliul Orăşenesc m-a desemnat să-i stârpesc pe bandiţi, indiferent pe ce cale. Eu nici măcar n-am văzut un hoţ. Tu însă ai văzut. Şi de vreme ce ştiu că n-ai să urmezi niciun ordin, cred că, pur şi simplu, am să mă alătur bandei voastre. M-am gândit să particip şi eu la întrunirea voastră, doamnelor. Presimt că pe la prânz voi avea o poftă nebună de crenvurști și cartofi prăjiţi. Ce părere ai, partenero?

— Vrei să spui că mă vei urmări? Ea era sceptică. N-am să îngădui aşa ceva. Nu poţi să mă sileşti să-ţi accept prezenţa. În fond,

nici nu suntem parteneri!

— Nu încă. Dar după câte îmi amintesc, haiducule, noaptea trecută ai oferit planul A, mâncare, pe care nu ai reuşit să-l duci la bun sfârşit. Apoi a urmat planul B, o chestiune în legătură cu această dimineaţă despre care se pare că ai uitat. Aşa că, preiau conducerea cu planul C.

— Şi ce este acest plan C?

Adam zâmbi. Buzele lui se răsfrânseră uşor, dezvelind o dantură albă, puternică, preschimbându-i în acelaşi timp expresia dură de pe chip într-una misterioasă şi conspiratoare. Acel surâs o făcu pe Toni să-şi dea frâu liber imaginaţiei şi să se închipuie cuprinsă de braţele lui.

— Am să mă alătur cetei tale de zurbagii.

Toni explodă plină de indignare.

— Nu în viaţa asta, Kojak. Dacă ţi-ai închipuit vreo clipă că te vei folosi de mine ca să intri în banda noastră, te-ai înşelat amarnic.

Ea sări în picioare şi-şi încrucişă îndârjită mâinile la piept. Fiecare gest era o provocare, fiecare pas pe care îl făcea, depărtându-se de acest bărbat, era o mişcare însufleţitoare.

— În regulă, dragă, rămâne la latitudinea ta. Putem să rezolvăm această chestiune amical sau putem alege o cale dură. Atâta vreme cât voi fi cu tine, vei şti unde sunt. Dacă nu voi fi cu tine, nu vei şti niciodată sigur unde mă voi afla.

— Vrei să spui că vei fi umbra mea, că-mi vei supraveghea casa?

— Da.

Toni îşi dădu seama că o prinsese la colţ. Şezând la masă cu acel surâs inocent înnebunitor, el continuă să-şi soarbă cafeaua şi să mănânce cu un calm imperturbabil. Era posibil să se întoarcă din nou în păduricea din parc. Era posibil ca el din nou să o ţintuiască la pământ. Ea nu putea să devină mai conştientă de prezenţa lui fizică decât era deja.

Toni încercă o altă tactică.

— Dar dacă am să-ţi dau cuvântul că n-am să mai iniţiez alte raiduri prin parcuri?

— Aşa cum ţi l-ai dat, atunci când eu îmi căutam arma şi ai promis că n-ai să fugi? Nu cred, păpuşă. Cuvântul tău nu este de luat în seamă. Cred că, pur şi simplu, am să stau prin preajmă.

— De ce?

Adam își puse cuțitul în farfurie și medită asupra răspunsului pe care să-l dea. Putea să-i spună că noaptea trecută, când plecase de la ea, nu se gândise că avea să ia micul dejun la masa ei. Se hotărâse când își îmbrăcase perechea curată de blugi și cămașa. În drum spre ea, renunță la minciuni și-și justifică purtarea, spunându-și că trebuia să o prevină că orice alte încălcări de lege nu aveau să mai fie tratate cu asemenea indulgență.

Acum, când ridică privirea la ea, Adam își dădu seama că se afla în fața unei probleme care nu avea să se rezolve prea ușor. Timp de zece ani nu jucase la risc, evitase orice complicație care putea să-l conducă la o relație permanentă. Văzuse în jurul lui prea mulți bărbați confruntați cu depresiuni nervoase, cu divorțuri, cu patima băuturii și hotărâse de mult că singura persoană de care să depindă să fie el însuși.

Însă neașteptat, din întunericul nopții, apăruse această femeie, îi zdrobise inima și-i desființase toate bunele intenții cu care își pavase viitorul.

— De ce? repetă el. Să fiu al naibii dacă știu.

— „Am plecat să-l vedem pe vrăjitor”, cântă melodios soneria, anunțând venirea altui vizitator.

— Să deschid eu? zise Annie cu amabilitate.

— Da. Nu, nu te deranja. Mă duc eu. Toni ocoli masa și străbătu bucătăria.

— Toni, fetițo – pe cer soarele s-a-nălțat – sunt bucuros că ai scăpat – căci tare m-am mai speriat. Hopa, curcanul! Când Fred îl văzu pe Adam șezând la masă, zâmbetul larg îi dispăru, iar mersul alene i se întrerupse brusc.

— ’neața, Fred. Îți recomand biscuiții. Sunt magnifici. Adam trase scaunul de lângă el și-i făcu semn lui Fred să se așeze.

Bătrânul își mută privirea de la Adam la Toni. Era vădit tulburat de prezența neașteptată a ofițerului de poliție.

— E-n regulă, Fred. la loc, zise Toni. Domnul căpitan Ware s-a hotărât să se alăture micuței noastre bande.

— Vrei să spui că o să ne ajute să-i speriem pe tâlhari? Exprimarea în stil rap a lui Fred dispăru odată cu surpriza pe care prezența poliției i-o provocă.

— Nu chiar așa, rosti Adam pe un ton tărăgănat. Am de gând să mă asigur că nu veți mai fugări bandiții. Cafea?

— Îhî. Asta mi-am închipuit şi eu că ai vrut să spui. Fred înclină din cap aprobator şi se aşeză pe scaunul liber.

Adam mâncă încet, de parcă ar fi savurat renumita gustare de duminică de la hotelul Waverly.

Toni se plimbă de colo-colo.

Annie fredona în surdină continuarea melodiei din Vrăjitorul din Oz.

Liniştea alimenta încordarea apăsătoare, nimeni nerostind niciun cuvânt.

— Foarte bine, se răsti într-un final Toni. Ce s-a întâmplat Fred? Care sunt veştile rele? Fă abstracţie de prezenţa gardianului şi spune-mi.

— Eşti sigură?

— Sigur. Am să înnebunesc dacă mă mai ţii mult pe jar. Oricum domnul căpitan Ware n-o să ne lase singuri, nu-i aşa?

— Ai înţeles perfect, haiducule. Adam înghiţi ultimul dumicat, se şterse la gură şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Este vorba despre Swan Gardens, începu

Fred şovăitor. A fost vândut. Îţi vine să crezi? Nemernicii ăia au vândut apartamentele din Gardens acum o lună şi nimeni nu a spus un cuvânt.

— Swan Gardens. Nu acolo lucrezi tu? Adam se ridică, interesul din glas fiindu-i evident.

— Exact. Toni mi-a găsit acolo slujba de portar. Mi s-a amenajat şi un mic apartament la subsol. Acum se va duce totul de râpă.

— De ce? întrebă Toni nedumerită. Construcţia se află în spatele noului complex de birouri. Parcul Peachtree o mărgineşte de partea cealaltă. Nu poate fi extinsă. Ce s-ar putea face cu ea?

— Oh, nu au de gând s-o dezvolte comercial. îi vor transforma interiorul în apartamente de lux pe care le vor vinde celor ce le-au închiriat.

— Pare să fie o afacere bună pentru chiriaşi, zise Adam.

— Ehei, omule. Cea mai tânără persoană din clădire este Willie Benson, are cincizeci şi opt de ani şi umblă într-un scaun cu rotile. Oamenii ăştia nu-şi vor mai găsi niciodată un loc sigur în care să locuiască şi pe care să şi-l permită. Îţi convine nu-ţi convine, te vor da afară de acolo.

— Dar nu este posibil aşa ceva, protestă Toni. Trebuie să aibă

aprobare de la Comisia de arhitectură şi sistematizare.

— Au primit deja această aprobare, zise Fred.

Ştii cât este de grăbit Consiliul nostru municipal când este vorba de modernizare. Scapă repede de vagabonzi și de moşi. Ăsta este un oraş al viitorului.

— Ei bine, n-o să acceptăm aşa ceva, zise Toni. Vom lua atitudine, vom face pichete. Vom…

— Trebuie să acţionăm rapid, o întrerupse Fred. Au cumpărat până și contractul de închiriere. Locatarii trebuie să se mute în șaizeci de zile.

— Ăştia sunt oamenii pentru care lucrezi, se răsti Toni, întorcându-se spre Adam. Preţiosul nostru Consiliu Municipal este mai interesat de modernizare decât de oameni. Sper că ţi-ai făcut aranjamente pentru bătrâneţe, pentru că peste câţiva ani s-ar putea să te trezeşti dat afară din casa în care stai de-o viaţă.

— Sunt sigur că este o greşeală, Toni, rosti Adam împăciuitor. Lasă-mă să mai fac nişte cercetări… Sincer, mă îndoiesc că primarul ştie despre acest lucru. Lăsând la o parte ce crezi tu, el este un om preocupat de problema oamenilor vârstnici.

— În regulă. Și eu la fel. Între timp, dacă nu putem alerga după ticăloși, vom face ceva pentru a găsi un nou cămin locatarilor din Swan Gardens. Am să mă gândesc eu la ceva. Toni deschise uşile glisante de sticlă şi, ieşind pe terasă, începu să se plimbe în jurul casei.

Lui Adam nu-i plăcea expresia hotărâtă de pe chipul ei. Că ea îşi punea studenţii să facă lucrări de reparaţii pentru bătrâni era acceptabil. Faptele ei caritabile erau cunoscute. Comisia orăşenească de asistenţă socială îi recunoştea activitatea şi-i aprecia tacit eforturile. Până şi urcatul prin copaci pentru a-i goni pe hoţi era de admirat, într-un mod nebunesc de a spune, însă a-ţi asuma răspunderea unui bloc întreg de familii evacuate era cu totul şi cu totul altceva. Adam se duse la telefonul din camera de zi şi sună la birou. După ce puse câteva întrebări discrete, închise şi se întoarse în bucătărie în clipa în care Toni intra în casă.

— Ai avut dreptate, zise el.

— Am găsit, rosti ea simultan.

— Ce ai găsit? Adam se temea să-i audă soluţia.

— Cu ce am avut dreptate? întrebă ea precaută, suprapunându-se din nou cu el.

— În regulă, domnule căpitan, zise ea, ai primit cuvântul.

— Bine. Am sunat la primărie. Vânzarea este oficială.

— Şi nu mai putem face nimic, corect, Kojak?

— Mă tem că nu. Inspectorul mi-a spus că blocul este în stare proastă. Au fost primite numeroase sesizări de la departamentul pompierilor și de la cel al consolidărilor. Este practic imposibil ca reparaţiile necesare clădirii să se facă din veniturile obţinute de pe urma acestuia. Se pare că nu există altă posibilitate. Îmi pare rău, Toni. Mă tem că nu poţi schimba lucrurile.

— În regulă, domnule căpitan. Cred că am o soluţie. În loc să fac lucrări de reparaţii cu studenţii, voi renova o întreagă clădire. De îndată ce vom termina, iar locatarii din Swan Gardens se vor putea muta, primarul nostru va fi uimit să constate ce pot face, fără sprijinul oraşului, nişte cetăţeni preocupaţi.

— Și bănuiesc că ai în minte un loc anume? De cum îi puse întrebarea, el îşi dădu seama că nu avea să-i placă răspunsul.

— Desigur. Fred, pe ajutorul a câţi oameni crezi că ne putem baza?

— Adunând studenţii tăi cu oamenii mei, aş spune că pe vreo cincisprezece. De ce?

— Am să ajut şi eu, zise Annie. Nu mă pricep cine ştie ce la cuie și ciocane, dar am să mestec în oala cu ciorbă.

— Care este clădirea, haiducule? Glasul hotărât al lui Adam mai tăie din entuziasm.

— Bineînţeles că vechea puşcărie-fermă. Fred, amână întrunirea de la Swan Gardens pentru mâine. Eu mă voi apuca să mobilizez oamenii și să adun cele necesare.

— Nici să nu te gândești, domnişoară Gresham. În calitate de ofiţer de poliţie îţi spun că acea clădire nu este sigură. Acolo traficul de droguri este mai intens decât în oricare altă parte a Atlantei. Nu poţi să le ceri unor oameni să se mute într-un astfel de loc.

— Măi, Toni, fercheşul ăsta are dreptate – băbuţele noastre se vor speria foarte tare, zise Fred revenind la ritmul sacadat de rap. O altă cale – va trebui să găsim – puştilor de altă dat – un adăpost să le oferim.

— Odată ce clădirea va fi curăţată, drogurile vor dispărea, zise Toni sigură pe şine.

— Nu ştiu dacă vei trăi atât cât să apuci asta, mormăi Annie,

umplând farfuria lui Fred.

— Îi vom convinge – trebuie. Primul apartament va fi al meu. Mă voi muta şi voi sta acolo. Dacă o femeie singură este în siguranţă, atunci şi acei bătrâni vor fi.

— Fără îndoială că vei fi în siguranţă, mica mea delincventă. Vei intra la puşcărie împreună cu toată banda ta de zurbagii. Şi cine va mai plăti cauţiunea? Presupunând, desigur, că tovarăşii tăi nu au deja cazier care să le împiedice eliberarea.

Ca din puşcă, Toni ocoli masa.

— N-ai face aşa ceva. N-ai să îndrăzneşti să ne arestezi, pentru că îi ajutăm pe acei bieţi oameni. Clădirea aceea nu este folosită la nimic.

— Exact. Este goală de patruzeci de ani. Să fim cinstiţi, Toni, indiferent cât te vei strădui, nu vei reuşi s-o faci locuibilă. Am să-ţi fixez o audienţă la primar.

— Sigur. Când?

— Mâine. Poate le va putea găsi o clădire.

— Bine. Eu recunosc fofilările de cum le aud. Toate astea le-am mai auzit, domnule căpitan.

— De la mine, nu. Adam se pomeni apărând o poziţie în care nici măcar el nu credea. Primarul era interesat de condiţia persoanelor vârstnice, dar nu avea mai mult succes decât Toni.

— Atlanta nu are locuinţe provizorii, continuă ea. Petreci o noapte, iar dimineaţa te trezeşti afară. Dacă eşti norocos, găseşti o saltea în pivniţa unei mănăstiri. Nu, mulţumesc. Am mai auzit şi altă dată de promisiuni. Am sperat să fii altfel. Nu ai inimă deloc? Ce fel de om eşti?

— Sunt genul care încearcă să nu-şi facă griji din pricina întrebărilor filosofice care nu au răspuns. Majoritatea oamenilor pe care îi cunosc nu meditează cine ştie ce asupra condiţiei lor. Trebuie să-şi câştige existenţa. Bineînţeles, nu locuiesc în Cartierul de Nord.

Remarca lui o supără pe Toni, care îşi strânse pumnii ca să-şi înfrâneze impulsul de a-l lovi.

— Cum îndrăzneşti să mă etichetezi? Eşti un om dur, fără sentimente. Aceasta este şansa noastră de a face ceva deosebit. Dar tu de unde să ştii? N-ai fost niciodată pe drumuri. N-ai fost niciodată flămând sau…

— Şi bănuiesc că tu, domnişoară Antoinette Gresham, cu firma

ta Sunnyside Food Gresham, ai fost. De câte ori în viaţa ta prostească şi răzgâiată ţi-a fost frig, ai fost flămândă sau te-ai aflat pe drumuri?

El nu voise ca vorbele lui să o lovească, însă ea îl atinsese în punctul care îl durea ce! mai tare. El ştia ce însemna să-ţi fie frig şi să fii înfometat. Ştia chiar foarte bine. De multe ori îi fusese mai rău decât îşi putea imagina domnişoara de pe Riverside Drive. El încerca să-şi alunge din minte aceste gânduri demult trecute sub tăcere. Însă de astă dată nu reuşi. Ea îl pusese în situaţia de a fi obligat să se confrunte cu trecutul şi cu viitorul lui.

Nu se întâmplase aşa cum voise el. Intenţionase să-i dea lui Toni să înţeleagă că era preocupat de oamenii pe care ea încerca să-i ajute, însă ei doi nu reuşiseră decât să deschidă noi fronturi de luptă. Planul ei era nesăbuit. El cunoştea categoria de oameni care se învârtea prin jurul acelei clădiri, iar Toni şi chiriaşii din Swan Gardens nu erau de teapa lor. Dacă ei ar fi ştiut adevărul nici nu le-ar mai fi trebuit clădirea. Ea era curajoasă şi copilăroasă, iar el îşi dădea seama că nu avea să o oprească.

Disperat Adam îşi afundă mâinile în buzunare şi scoase dinăuntru de acum familiarul muc de ţigară morfolit. îl prinse între dinţi şi rosti:

— Toni, eşti atât de naivă. Tu, cu ceaşca ta fermecătoare şi cu aleea pavată în cărămidă roşie, habar nu ai despre ce vorbeşti.

Toni îşi strânse buzele şi-şi împinse bărbia în faţă, agăţându-se din răsputeri de ultimul fir de demnitate. Nu-şi dădea seama de ce era atât de important ca Adam să o înţeleagă. Însă era. Dacă nu putea să-l atragă de partea ei, cum credea că avea să reușească să facă ceva deosebit pentru oraş?

— Cum de mă judeci tu pe mine? domnule căpitan Ware. Nu trebuie să mori ca să treci prin dureri de moarte. Mie îmi pasă de aceşti oameni. Dacă familia mea este bogată nu înseamnă că sunt şi eu. Fiecare ban pe care îl câştig îl investesc în proiectele mele. Să nu mai îndrăzneşti să mă discreditezi vreodată pentru simplul fapt că familia mea locuieşte pe Riverside Drive.

Deşi Annie şi Fred erau în bucătărie, Adam şi Toni se purtau de parcă ar fi fost singuri. Când Toni începu să se apropie de Adam, acesta fu șocat de căldura înăbuşitoare dintre ei. Strângându-şi ţigara cu duritate, el o fixă cu privirea pe femeia care îl forţa să-şi justifice acţiunile pe care era angajat să le facă. La naiba, nici măcar nu-i plăcea

slujba care i se dăduse. În acest moment, el trebuia să fie cel care să rostească poezioarele pentru copii.

— Voi face tot ce-mi va sta în putinţă ca să-i ajut, zise ea pe un ton încordat, inclusiv… Glasul i se stinse. Aruncă rapid o privire în jur şi continuă: Noi doi trebuie să discutăm între patru ochi. Vino cu mine.

El simţi atingerea ei caldă înainte ca ea să-l ia de mână. Şocul senzaţiei fu întrecut doar de cel al gestului ei. Toni îl trase repede prin living, iar de acolo, trecând peste covorul gros, de culoarea piersicii, îl duse în dormitor. După ce închise uşa cu piciorul, îi smulse ţigara din gură şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui.

El nu mai avu timp să se opună, căci ea îşi lipi buzele de gura lui cu o sălbăticie care îl făcu să-şi piardă răsuflarea. Ochii ei jubilau, iar când el îşi deschise gura se simţi copleşit de frenezie. Instinctiv, braţele lui o încercuiră. O şoaptă surdă îi scăpă pe buze când simţi sânii ei zdrobindu-se de el.

— Toni, rosti el cu un oftat şi-şi trase capul spre spate. Încetează.

— De ce, nu-ţi place?

— Încerci să mă mituieşti?

— Desigur. Îţi dezmierd blana.

Mâna ei se strecură pe sub cămaşa lui şi uşor începu să rătăcească pe pieptul lui, stârnind o avalanşă de spasme musculare. îi plăcea? Sigur că îi plăcea. Femeiuşcă îl seducea. El avea un metru optzeci înălţime, iar ea, deşi era cu aproape treizeci de centimetri mai scundă, îl legase mai dihai decât pe un evadat.

El se dezlipi de căldura buzelor ei şi înghiţi cu greutate. Nu ajută însă la nimic.

— Să nu mai faci asta, haiducule. Este mult prea mult pentru un bărbat. Glasul lui era îngroşat de dorinţă.

El încercă să nu vadă patul cu tăblie metalică aflat în spatele ei, patul cu aşternutul alb de satin dat deoparte, de parcă ea acum se ridicase de acolo, cu pernele mari care mai păstrau încă forma capului ei. Un val ameţitor de dorinţă îl inundă.

— Vreau ca tu să mă doreşti, murmură ea. Spune-mi că mă doreşti, Adam. Ea îl cuprinse de umeri şi trăgându-l mai aproape începu să rătăcească jucăuş cu buzele pe faţa şi pe gura lui. Spune-mi că vei uita ce ai auzit aici, căpitane Ware, iar eu… eu… Vocea ei se preschimbă într-o şoaptă răguşită: Iar eu, continuă ea, voi face tot ce

vei vrea.

Glasul ei neaşteptat de blând îl opri. El o depărtă puţin şi îi privi ochii albaştri, care străluceau nu de furie, ci de dorinţă. Gata să se lase prizonieră pentru cauza ei, domnişoara Antoinette Gresham, fu învinsă de propriul ei joc.

— Sincer, draga mea, zise el calm, cred că ne aflăm în faţa cazului de șade hârbul în drum şi râde de cei ce trec.

— Poftim?

— Tu mi te oferi, iar eu îţi mulţumesc. Dar nu pot accepta. Când vom face dragoste, şi vom face sigur, va fi pentru că mă vei dori la fel de mult cum te doresc eu. Voi aştepta.

— Mă refuzi?

— Nu, te întărât şi cred că îmi place mai mult acest lucru decât mita nemiloasă. Nu-ţi face griji, Toni. Ştiu mai mult decât îţi închipui despre a nu avea un loc unde să dormi. De aceea n-am să te trădez şi nici n-am să profit de tine.

După ce îi dădu în treacăt o dulce sărutare, el deschise uşa şi ieşi, lăsând în urmă o Toni uluită.

— N-o să ne pui piedici?

— Nu te înţeleg, Toni, dar cine crede în ceva într-atât încât să se sacrifice pentru acea cauză, înseamnă că are într-adevăr o inimă mare. Așa că am să-mi iau o pelerină care să mă ferească de oferta ta. În plus, joci groaznic rolul de vampă. Ești prea emotivă.

— Groaznic? Adam Ware, ai face bine să fii atent. Mă vei face să devin mai supărată decât sunt. Ea strânse mâna lui mare în semn de avertisment.

Adam ridică palma ei şi îi studie tandru vârfurile degetelor.

— Nu eşti supărată, dragă.

— De unde ştii?

Simplu. Lipsesc poezioarele. Ce ai de gând să faci cu ţigara mea?

Ea mai ţinea încă în cealaltă mână mucul de ţigară.

— De data asta am de gând să o arunc definitiv.

— Am nevoie de ea, haiducule. Îmi ţine buzele ocupate.

— Există alte vicii.

— Mi s-a spus. Întotdeauna abordezi totul cu asemenea entuziasm, Toni Gresham?

— Desigur. Întotdeauna eşti atât de zelos, căpitane Ware?

Adam gemu.

Toni oftă.

Căsuţa de forma ceştii lui Baba Yaga părea să se legene, de parcă ar fi vrut să se elibereze de parâmele ce o ţintuiau.

Annie şi Fred se uitau plini de uimire la cei doi adversari care ţinându-se de mână păreau pregătiţi să urce în orice clipă în nava spaţială.

— Oh, fir-ar să fie, Fred, rosti Anne. răsuflând anevoios. Pune laptele şi ouăle, care au mai rămas, în frigider. Au reuşit să supravieţuiască căldurii de noaptea trecută din camionetă, dar acum nu vor mai avea nicio şansă.

Capitolul 5

A doua zi dimineaţă holul imobilului Swan Gardens era plin de vârstnici cu feţe posomorâte. Adam se opri exact în dreptul uşii, urmărind-o pe Toni împărţind sărutări şi îmbrăţişări în stânga şi-n dreapta în timp ce-şi croia drum prin mulţime spre scara dărăpănată.

Ea urcă repede câteva trepte până ajunse suficient de sus ca să fie văzută de întregul grup.

— Salut, prieteni. Se pare că miroase a belea.

— A dezastru, zise o femeie cu păr argintiu.

— Ce vom face, Toni? întrebă un alt locatar care clătina deprimant din cap.

— Unde ne vom duce? strigă un al treilea. Eu nu mai am pe nimeni pe lume.

Toni îşi ridică mâinile.

— Ei, staţi aşa, oameni buni. Ceea ce nu vom face, va fi să nu intrăm în panică. Am – ea se uită la Adam şi se corectă – s-ar putea să am o soluţie.

Zarva se potoli şi toţi ochii se concentrată la femeia minionă care zâmbea plină de speranţă grupului ei de admiratori.

— Ce Toni? Ce poţi face? zise cineva neîncrezător.

Bună întrebare, îşi zise Adam, gândindu-se la rândul lui cum de el devenise parte a noului proiect ai lui Toni Gresham. Femeia asta nu-şi făcea niciodată timp şi pentru lucruri personale? El îşi îngădui atunci să judece de ce în viaţa ei nu exista o persoană apropiată. Îşi propusese să afle despre viaţa ei intimă de la Fred. Nu era nicio îndoială că ea era o femeie deşteaptă. Cursurile pe care le preda la

Institutul Tehnic din Atlanta erau interesante şi aveau aplicabilitate practică. Orice student care absolvea unul dintre cursurile ei pleca în viaţă cu o meserie, astfel că niciunul nu renunţa să se pregătească. Însă viaţa ei personală era inexistentă.

Desigur, erau unii care ar fi spus acelaşi lucru şi despre a lui. Tot timpul liber el şi-l dedica celor de la Boy’s Club şi proiectelor primarului. Dacă ar fi fost întrebat de ce proceda astfel, ar fi răspuns că şi acestea trebuiau făcute. Privi buclele blonde care se mişcau neastâmpărate în timp ce Toni îşi susţinea entuziastă convingerile idealiste şi concluzia că şi răspunsul ei ar fi fost acelaşi.

— Nu sunt doar eu, oameni buni, zicea ea, suntem noi toţi. Vom reamenaja o altă clădire şi vă veţi muta cu toţii acolo.

— Să reamenajăm o clădire? în şaizeci de zile? Un bărbat în scaun pe rotile îşi făcu loc în faţă. Toni, ne place entuziasmul tău, dar şaizeci de zile nu sunt suficiente pentru a pune la punct o clădire. Ştiu, pentru că eu treizeci de ani am lucrat la departamentul locuinţelor.

— Willie Benson? spuse Adam, recunoscând vocea.

El îşi croi drum prin mulţime apropiindu-se de bărbatul aflat în scaunul cu rotile. Se cunoşteau de pe vremea când Willie lucra la primărie.

— Adam Ware? rosti Willie. Nu-mi vine să cred. Cum de te-ai înhăitat cu fiinţa asta bătăioasă? Oameni buni, acesta este un vechi prieten de la departamentul de poliţie. Dacă Adam este implicat în proiectul lui Toni, atunci s-ar putea să meargă.

— Dar Willie, eu nu sunt… mă tem că… Când Adam zări speranţa disperată din ochii întorşi spre el îşi pierdu glasul, i-ar fi făcut mare plăcere să o strângă pe Toni de gât. Cu ce drept îl implicase ea într-o idee atât de năstruşnică, care fără nicio îndoială dădea false speranţe acestor disperaţi chiriaşi? Binefăcătorii ăştia! La naiba, nu era deloc corect. Dar când fusese viaţa corectă? El ştia că Toni nu avea nicio şansă să-şi ducă la capăt nebuneasca idee, însă putea el să le spună acestor bătrâni adevărul?

— Adam este o persoană oficială, oameni buni, zise Toni. Oficialităţile oraşului nu primesc iniţiativele cu prea mare plăcere. Ar fi bine să nu ne bazăm pe…

— Canalele oficiale, întrerupse tăios Adam. Fără presiuni, primăria nu-şi va da acordul până ce proiectul nu va avea aprobarea comisiei de zonare.

Toni îşi pierdu răsuflarea, aşteptând ca Adam să le spună că planul ei era sortit eşecului, că era imposibil ca ea să-l poată realiza, că întreaga idee era o utopie. Poate că ei avea dreptate. Dar poate că se înşela. În această clipă ce alte şanse aveau?

— Deci, Adam, întrebă ea, cum vom exercita presiunea oficială? Ea îşi puse mâinile în şold şi aşteptă, provocându-l să-i riposteze.

Adam deschise gura vrând să spună că ei nu aveau influenţa necesară nici ca să obţină aprobarea de a vinde flori în colţul străzii. Dar privirea pe care o aruncă buzelor ei, îl făcu să se răzgândească. Era prins la mijloc. Se uită mieros la Toni. îl implicase în proiectul ei, când de fapt el nu voise decât să o vadă mai des.

Reputaţia lui era că, întotdeauna când făcea un lucru, îl făcea bine. Aşa că acum nu-i mai rămânea decât să arate acestor oameni adevărata lui valoare. Primarul avea să sară până la tavan, dar măcar avea posibilitatea să împiedice copilăria lui Toni, înainte de a ajunge prea departe.

— Vom merge să-l vedem pe primar, zise el.

Un cor de gemete şi strigăte entuziasmate umplu încăperea. Adam nu-i putea învinui pe aceşti oameni de reacţia lor. Primarul era plin de intenţii bune, dar influenţarea Consiliului Orăşenesc era ceva aparte şi toţi cei prezenţi ştiau acest lucru. Cu toate acestea, el deschisese gura şi nu mai putea să dea înapoi.

— În după-amiaza asta. Este mult prea devreme?

— În regulă, căpitane Adam. Mulţumesc. Buzele ei aprige îi dădeau să înţeleagă că mulţumirile erau numai pentru urechile audienţei. Ea se întoarse din nou către locatarii imobilului. Până atunci, vreau să fiu sinceră cu voi. Clădirea pe care o am în minte este într-o stare proastă. Nu locuieşte nimeni de patruzeci de ani în ea.

— Exceptând stafiile, spuse Adam, zâmbind cu subînţeles.

— Stafii? repetă gânditor Willie Benson. Stafii. Pustie de patruzeci de ani. Doar nu te referi la vechea puşcărie-fermă, Toni?

— Ba da. Ea ignoră întrebarea din vocea lui Willie şi valul de şoapte stârnit apoi şi se grăbi cu explicaţii asiguratoare. Nu vă copilăriţi. Nu există nicio stafie. Aveţi încredere în mine, nu trebuie decât să găsim materialele necesare. Am deja elevii care ne vor ajuta la reconstrucţie.

— Dar noi, Toni? Nu putem şi noi să ajutăm? vorbitorul era un bătrânel căruia îi lipsea jumătate dintr-un deget al mâinii drepte.

— Nu, este periculos pentru voi. Nu vă faceţi griji, mă voi ocupa eu de tot.

Willie inspiră adânc şi zise:

— Toni, nu sunt convins că alegerea ta este una bună. Poate că nu există niciun fel de stafii, dar zona din jurui clădirii este destui de periculoasă, dacă îmi amintesc eu bine.

— Exact acesta este şi argumentul meu, interveni Adam, ridicând spre Toni nişte ochi care exprimau cât se poate de clar cuvintele „ţi-am spus eu”.

Toni observă privirile îngrijorate, pe care vârstnicii ei prieteni le schimbară între ei, şi tresări. Această teamă era numai din vina lui Adam. În mod subtil el îi submina proiectul, dând senzaţia că i-l susţinea. Şi bine, el nu avea să reuşească. Planul ei i s-o.fi părând lui Adam prea îndrăzneţ, însă ea nu avea de gând să-l abandoneze.

— Ia staţi puţin, oameni buni, rosti ea, încrucişându-şi mâinile la piept şi ridicând bărbia. Am făcut eu vreodată ceva care să vă inducă în eroare sau care să vă provoace suferinţă?

Încălzită de răsunătorul „Nu”, ea continuă, dându-şi frâu liber imaginaţiei:

— Ascultaţi-mă, mulţi dintre voi aţi locuit în copilărie în colonia din jurul ţesătoriei Gresham. L-aţi cunoscut pe bunicul meu. El a ţinut la voi şi la fel ţin şi eu. Ştiu că zona la care m-am gândit are o reputaţie proastă, dar odată ce o vom curăţi şi ne vom muta acolo, situaţia se va schimba.

— Poate, zise Willie. Dar dacă te înşeli? Nici bunicul tău nu a reuşit să împiedice închiderea fabricii. Nu crezi că ar trebui să ascultăm şi părerea lui Adam în privinţa factorului de siguranţă?

Disperată, Toni căută să iasă din impas.

— Adam este un ofiţer de poliţie şi un om precaut. El nu-şi poate permite să dea nimănui niciun fel de asigurare.

— Dacă te referi, zise Adam, la faptul că nu-i voi îndruma greşit pe aceşti oameni, atunci ai dreptate. Zona este plină de vagabonzi şi traficanţi de droguri. Nici măcar eu n-aş sta acolo pe timp de noapte.

— Tu poate nu, însă eu voi sta, anunţă Toni. Dacă numai despre asta este vorba, atunci mă voi muta în acea clădire şi voi rămâne acolo până ce va fi gata de locuit. Vă veţi simţi astfel mai bine? Ea se uită spre Annie şi Fred ca să primească consimţământul lor şi rămase uluită când întâlni scepticismul din privirea lor.

— Oh, dar nu mă voi simţi deloc mai bine, domnişoară Gresham, deoarece nu voi face aşa ceva. În calitatea mea de ofiţer de poliţie, îţi interzic.

— Oh, ba voi face, domnule căpitan Ware. Iar tu o să mă ajuţi să-l conving pe primar că este o idee bună, căci dacă nu, am… am să declar presei că grupul meu alunga tâlharii din parc, în timp ce departamentul de poliţie şedea cu mâinile la piept. Şi, continuă ea incitată, în timp ce expresia lui Adam devenea tot mai gravă, că s-a renunţat la acuzarea mea din cauza relaţiilor politice ale familiei mele.

— Ai face bine să nu procedezi astfel! Acum Adam se înfuriase de-a binelea. El nu primise niciodată favoruri speciale şi nici nu fusese vreodată şantajat ca să le ofere.

— Pune-mă la încercare, barosanule!

Să o pună la încercare? Ochii ei aruncau scântei. Sânii i se ridicaseră de mânie. El nu dorea deloc o confruntare cu Toni Gresham. Mulţimea amuţise, în timp ce o pârjolitoare încordare se aprinse între ei. Adam scutură din cap şi-şi cumpăni posibilităţile. Cu cât o ducea mai repede la întâlnirea cu primarul, cu atât aveau să revină cu picioarele pe pământ. Şi cu atât mai repede avea să se stabilească o legătură între ei.

— Exact asta aveam şi eu în minte, renegato, zise el cu o voce dură. Dă-te jos de la „tribună” şi am să te duc la şeful meu acum.

— Aşa mai merge. Strângându-şi pumnul şi ridicându-şi degetul mare sus, în semn de reuşită, Toni se îndreptă spre uşă. După ce-i atenţionă pe Annie şi Fred să o urmeze, întinse mâna făcând o uşoară plecăciune. După dumneata, domnule căpitan. Să mergem la discuţii. Ce va urma apoi?

— Hot-dog cu chili şi cartofi prăjiţi, iar apoi planul D.

— Şi care, mă rog, este acesta?

— Nu cred că am să-ţi spun încă. Vei afla destul de curând.

Adam duse tava cu mâncare într-una din încăperile pline de mese ale restaurantului, Toni, Fred şi Annie venind în urma lui pe post de ariergardă. Toni, din imediata vecinătate a lui Adam, contempla tăcută imaginea adversarului ei.

Îmbrăcat în blugi roşi şi într-un tricou vechi care solicita fonduri pentru Boy’s Club, el atrăgea atenţia prin simplu fapt că intrase în restaurant. Era înalt şi solid, dar avea supleţea fostului atlet care renunţase la muşchi şi la kilogramele în plus, transformându-se

într-un bărbat cu umeri laţi şi şolduri înguste. Vorbi cu câteva figuri destul de dubioase, găsi o masă şi se aşeză.

Adam inspiră nerăbdător aroma apetisantă.

— Cartofiori prăjiţi, oranjadă rece şi un hot-dog plin de chili şi ceapă. Exact cum îmi place mie. Povesteşte-mi despre bunicul tău, răzvrătito. Trebuie să fi fost un om bun.

— A fost un om deosebit. Îşi cunoştea toţi muncitorii din fabrică după numele mic. L… l-am iubit foarte mult.

— Dar tatăl tău? A avut de-a face cu ţesătoria?

Annie şi Fred începură să se înfrupte din hot-dog-urile şi din inelele de ceapă, fără să participe la conversaţie. Toni îşi luă hot-dog-ul şi Cola dietetică şi încercă să nu observe felul senzual în care Adam îşi savura prânzul.

— Da, răspunse ea, dar când eu aveam şase ani tata şi bunicul s-au certat în privinţa ţesătoriei, iar tata s-a orientat spre domeniul bancar. Bunicul a murit în anul următor.

— Şi-i simţi lipsa?

— Da, foarte mult. El a fost… prietenul meu.

Sesizând durerea din glasul ei, Adam ridica privirea. Aflase deja destule despre Toni ca să-şi dea seama că ea şi părinţii ei nu erau prea apropiaţi. Ea se înconjurase de proiecte şi muncitori, însă prietenii formau un capitol separat. Situaţia ei părea aidoma cu a lui.

Toni îşi impuse să soarbă îndelung din băutura ei. Deşi încerca să nu-l observe pe Adam, se părea că nu reuşea să facă acest lucru. El îşi ţinea hot-dog-ul destul de lejer în mâinile mari, iar când îl duse la gură nu rată nici măcar un cornuleţ de ceapă. Mesteca încet, foarte concentrat. Felul lui de a mânca îi confirma lui Toni ceea ce deja bănuia. În tot ceea ce făcea, el era deosebit de meticulos. Ea se întrebă cum era oare să fii obiectul unei concentrări atât de intense. În acea clipă, el ridică privirea. Când ochii lor se întâlniră, el încetă să mai mestece. Toni simţi cum roşeaţa îi încălzi obrajii şi, înghiţind cu mare greutate, se prinse strâns cu degetele de marginea mesei.

— Uneori ai nevoie de o prietenie doar ca să fii alături de cineva, zise el încet.

— Uneori, şopti ea.

— Hopa, Fred. Annie se aplecă spre el. Ai face bine să-ţi muţi laptele. Se aprind iarăşi scânteile între ei.

Când ajunseră la primărie, Toni se simţea epuizată. Prezenţa lui

Adam o suprasolicita şi-i capta energia într-un fel nemaiîntâlnit până atunci.

Primarul se dovedi foarte amabil până auzi incredibilul plan al lui Toni.

— Vrei să petreci noaptea în puşcăria-fermă ca să arăţi că este un loc sigur pentru bătrâni?

— Da, domnule primar. După aceea am vrea să aranjăm ca municipalitatea să ne dea aprobarea să o reamenajăm pentru ocupanţii apartamentelor din Swan Gardens, fără vreo implicare financiară din partea acestuia.

Adam nu zise nimic. Nici nu era nevoie. Primarul urma să se ocupe de problema lui Toni şi de puşcărie în locul lui.

— Categoric nu, domnişoară Gresham. Acea clădire nu are o structură sigură. Nu am cum să sancţionez o asemenea idee. Chiar dacă vei reuși să petreci noaptea acolo ca să dovedești că ești în siguranţă, orice plan de reamenajare al clădirii va trebui mai întâi să treacă, pentru avizare, pe la Comisia construcţiilor orăşeneşti şi pe la Consiliul Orăşenesc. Clădirea a primit deja aprobarea ca să fie transformată în locuinţe ieftine de stat, dar nu există fonduri.

— Nu la locuinţe ieftine de stat mă gândeam eu, domnule primar. O restaurare particulară va fi mult mai rapidă şi mai puţin costisitoare. Credeţi că puteţi obţine aprobare pentru aşa ceva?

Primarul oftă și-și ridică mâinile într-un gest de înfrângere.

— Cine ştie? încerc de doi ani să supun dezbaterii acest proiect. Fără niciun succes, aş putea să adaug, şi asta înainte de a se pune problemă găsirii unui spaţiu pentru Complexul olimpic ai Jocurilor de Vară din 1996.

— Spaţiu Olimpic? Toni era năucită. Acest lucru avea să-i distrugă ideea.

— De fapt, nu. Zona propusă este învecinată cu puşcăria-fermă. Însă consiliul nu doreşte să ia o decizie până nu va primi rezultatele Comitetului Olimpic. Preferă să aştepte până la luarea unei decizii. Şi acest lucru nu se va întâmpla mai devreme de luna septembrie.

— Ei bine, atunci poate că puţină reclamă va face să crească sprijinul cetăţenilor atât pentru Jocurile Olimpice, cât şi pentru cauza mea, propuse Toni. Dacă vor afla ce vreau să fac, sunt convinsă că voi reuşi să acţionez într-un fel.

Primarul cumpăni o clipă propunerea ei.

— S-ar putea, domnişoară Gresham, dar înainte de a-ţi încuraja eforturile, aş dori să mă sfătuiesc cu specialiştii de la Comisia de sistematizare a oraşului şi cei de la Comisia de locuinţe. Am să te caut.

— Dar, domnule primar, nu avem multă vreme…

Adam o întrerupse calm.

— Toni, priveşte realitatea. Nu poate nimeni să reamenajeze acea clădire veche în şaizeci de zile, chiar dacă municipalitatea ar fi de acord cu planul tău.

Toni se ridică, tristeţea citindu-i-se clar pe faţă.

— Atunci vă trebuie să procedez altfel. Mulţumesc pentru timpul acordat, domnule primar.

— Îmi pare foarte rău, domnișoară Gresham.

Municipalitatea cunoaşte foarte. bine generozitatea familiei dumitale şi preocupările dumitale personale pentru cei nevoiaşi. Nu pot, doar pentru a avea conştiinţa împăcată, să autorizez planul dumitale, dar pot să intervin pe lângă Comisia de locuinţe ca ocupanţilor din Swan Gardens să li se dea un timp mai mare pentru evacuare. îl voi însărcina chiar pe domnul căpitan Ware să-ţi dea o mână de ajutor în găsirea unui alt loc pentru proiectul tău.

— Nu!

— Nu!

Toni şi Adam obiectară în cor.

— Mulţumesc, domnule primar, zise Toni, dar sunt convinsă că domnul căpitan Ware are lucruri mult mai importante de făcut decât să stea toată ziua după mine. Vă sunt recunoscătoare pentru timpul acordat.

— Cred că elementele criminale din oraș se vor bucura să audă că domnul căpitan Ware nu va mai fi pe stradă timp de câteva zile. Ce zici, Adam? O vei ajuta o zi-două pe domnişoara Gresham?

— Desigur, domnule primar, consimţi Adam încordat, strângând mâna șefului lui. Am să mă interesez la Oficiul repartizărilor de locuinţe să văd ce pot găsi acolo.

Toni nu putu decât să consimtă, să-şi ţină gura şi să se lase dusă de Adam, din biroul primarului, înapoi pe stradă. La rândul lui, Adam nu avu ce să spună când Toni le povesti lui Annie şi Fred că, mulţumită lui, ei vor trebui să găsească o altă soluţie la problema Swan Gardens.

— Mulţumesc, domnule căpitan Ware, zise ea cu o voce prefăcută. Îmi pare rău că nu te-am lăsat să te înăbuși cu acea ţigară. Îţi

dai seama că în două zile ai reuşit să-i desfiinţezi pe „Străjerii din Peachtree11 şi să-mi nărui planul de ajutorare a unor oameni aflaţi în căutarea unui adăpost? Sper că eşti la fel de bun în meseria ta precum te pricepi la predici.

— Bănuiesc că asta înseamnă că nu vor mai exista alte „dimineţi11? Adam nu-şi dădu seama de ce spusese acest lucru. Toate dimineţile petrecute cu Toni Gresham erau mai degrabă desene animate, decât basme. El ajunsese deja la concluzia că ea era cucul alergător, iar el coiotul. Orice puşti ştia cum se termină această cursă.

— Ai priceput, căpitane. La revedere.

— Cum, fără alte scene de vampă? El părea să nu poată renunţa la ea. Îmi place când mi se mângâie blana.

— Annie s-a înşelat. Nu eşti un motănel, eşti un cameleon care îşi schimbă culoarea, în funcţie de grupul de oameni în care se află la un moment dat.

El lunecă leneş cu privirea pe silueta ei minionă, cântărind energia pe care ea o genera.

— Dar cum rămâne cu sarcina dată de primar? Eu trebuie să te ajut să găseşti o altă clădire. Doar nu vrei să-mi pierd slujba?

— Tu vei căuta în felul tău o clădire, iar eu în felul meu voi căuta alta. Făcu semn unui taxi să oprească şi, în timp ce se aşeză pe locul de lângă şofer, îi îndemnă pe Annie şi pe Fred să urce în spate.

— Ia stai puţin, răzvrătito. Este timpul să aplicăm planul D. Adam se aplecă înăuntru prin geamul deschis al taxiului.

— Oh? Şi care ar fi acesta?

Când o sărută, ea nici măcar nu tresări. Doar claxonul nervos al unei maşini din spate o făcu pe ea să se retragă.

— Câte litere sunt în alfabet? întrebă ea visătoare.

— Douăzeci şi şase, Toni şi voi face planuri pentru toate.

El urmări taxiul demarând şi pe ea privind drept în faţă. Numai Annie scoase capul pe geam şi, în clipa în care maşina viră după colţ, îi făcu lui Adam cu ochiul

Clipitul cu subînţeles ajută. Deşi el îşi spunea că era mai bine să scape de această femeie şi de ideile ei nebuneşti, avea totuşi o ciudată senzaţie de eşec datorită faptului că primarul nu fusese mai explicit. Promisiunea lui de a ajuta nu avea să o oprească pe această femeie răzvrătită.

Toni Gresham era mult prea impulsivă, avântându-se în tot ceea

ce făcea fără să se gândească la riscurile pe care şi le asuma. Toni Gresham era un dezastru gata să se producă. Iar el era deosebit de preocupat de această femeie. Orice posibilitate de a soluţiona atracţia pe care o simţea fusese definitiv blocată de responsabilitatea cu care îl împovărase primarul. Grozav!

În taxi, Toni îşi ducea propriul ei război de independenţă. Adam Ware era o simplă barieră, îşi zise ea. În ocolirea barierelor era considerată expertă. După părerea ei, ea era o reminiscenţă a familiei Gresham. Încăpăţânarea ei de catâr nu era caracteristică generaţiei tatălui ei.

Toni se crispă. Nu voia să se gândească la părerea părinţilor despre ultima ei idee. Pur şi simplu nu le va spune. Ei nu fuseseră oricum niciodată de acord cu ceea ce făcuse ea. Ingineria era şi aşa destul de neplăcută; ei nu ar înţelege niciodată de ce ea ar restaura o întreagă clădire. Singurul element din acest proiect, pe care mama ei l-ar aproba, ar fi, probabil, Adam Ware. În această privinţă, mama ei ar privi cu ochi buni până şi un poliţist. Toni surâse. Prezentarea lui părinţilor ei ar stârni un adevărat vuiet.

Cu toate acestea, Adam rămânea aceeaşi barieră în calea progresului, cum erau şi părinţii ei. Numai că Adam venea la ea dintr-o nouă direcţie. Nu era sigură că putea face faţă conflictului armat pe care cele două părţi îl puneau la cale. Toni oftă din nou. Oh, bunicule, zise ea în gând, dacă aş mai avea şase ani şi tu ai fi aici. Le-am arăta noi lor.

— Toni, fetiţo, zise Fred de pe bancheta din spate, în ritm de rap, nu te speria. Ai găsit un om pe măsura ta. Căpitanul Ware e un bărbat adevărat, dară tărâmul tău în mreje l-a acaparat. Surâsul lui Fred era vesel. Surâsul lui Annie era vesel. Şoferul taxiului nu făcu decât să scuture din cap şi să-şi vadă mai departe de drum.

Adam se îndreptă spre Boys Club. În zilele lui libere făcea antrenamente cu echipa de baschet, în acea zi avea un meci care urma să se termine înainte de a intra ei în tură. Măcar astfel gândul nu avea să-i mai stea la femeia răzvrătită şi la acţiunile ei ilegale. Nu ar fi trebuit să fie riscant faptul că o lăsa singură o după-amiază. Ce! puţin atât îţi trebuia ca să-şi regrupeze forţele.

Meciul se desfăşură într-un ritm alert. Adam îl arbitră, fiind în acelaşi timp şi ocupantul postului de antrenor al celor două echipe. După-amiază, târziu, când ajunse la secţie găsi pe birou un mesaj în

care i se spunea să ia legătura cu primarul. Adam se duse la vestiar, făcu un duş, îşi îmbrăcă uniforma de căpitan şi plecă la primărie.

Îşi dorea să poată simţi cu totul altceva pentru Toni şi pentru întâlnirea pe care o avuseseră cu primarul şi spera că mesajul să însemne că primarul găsise o rezolvare – sau că măcar îi dădea lui o altă însărcinare care să-l îndepărteze de minionul pilot kamikaze.

O jumătate de oră mai târziu, Adam avea răspunsul. Vechea puşcărie-fermă, începând din această noapte, avea să fie supravegheată în cadrul unei operaţiuni antidrog. Era nemaipomenit ca ideea lui Toni, de-a petrece noaptea acolo, fusese speculată de primar.

Adam părăsi biroul primarului, încrezător că procedase corect oprind-o pe Toni. Probabil că până acum ea deja îşi construise un alt plan la fel de imposibil, dar măcar nu era în pericol. Totuşi, nu strica să o controleze. În definitiv, se gândi el, primarul îl făcuse, practic, garda ei de corp. i era cel care o arestase, care îi năruise planurile, care o sărutase. Arestul şi piedicile puse fuseseră pentru binele ei. Sărutul… Sărutul fusese pentru binele lui.

Se opri la chioşcul de ziare din colţ şi cumpără o ţigară ca s-o înlocuiască pe cea distrusă de Toni. Ţinând cont de ritmul în care se derulau lucrurile, sigur avea să aibă nevoie de aşa ceva. Despachetă ţigara şi o prinse între buze. De vreme ce nu mai fuma, era nevoie întotdeauna ca o problemă foarte serioasă să-l frământe pentru a apela la acest obicei.

Când ajunse în parcare şi porni motorul camionetei, îşi dădu seama că ţigara nu avea să-l ajute la nimic. Nevoia cu care se lupta nu putea fi satisfăcută decât de o faţă sălbatică, cu ochi mari, care trăia într-o casă fermecată presărată cu praf cosmic.

Capitolul 6

Ceaşca fermecată era pustie şi liniştită în lumina crepusculară a serii. Nu era nici urmă de Toni sau Annie. Fred nu era la el în apartament, iar locatarii imobilului Swan Gardens dovediră o reticenţă destul de ciudată în a-şi exprima părerea asupra posibilului loc în care s-ar fi aflat acesta.

După ce trecu pe la hotelul Omni şi pe la Complexul Convention, Adam conchise că cei trei străjeri ai lui dispăruseră. Era mult prea

devreme ca ei să hăituiască tâlhari prin parc.

Vechea puşcărie-fermă! Ea ignorase tot ce-i spusese primarul.

— Aiureală, zăpăceală! mormăi el. Oh, drace. Acum îi făcuse şi pe el să rostească poezioare. Îşi puse deasupra maşinii girofarul şi trecând în mare viteză pe străzile din centru ajunse în desişul copacilor. Parcă în spatele unui vechi şopron, opri motorul şi o apucă pe un drum cu hârtoape care ducea spre închisoare. Nu se înşelase. O subestimase pe Toni Gresham, îi subestimase hotărârea – din nou.

Găsi acolo studenţi de la colegiu, vârstnici, tineri, toţi asaltând neobosiţi clădirea, de parcă li s-ar fi dat cincisprezece minute de lucru şi s-ar fi oferit un premiu celei mai bune echipe. Toţi se opriră la venirea lui Adam, relaxându-se numai atunci când îl văzură pe Mortul Fred făcându-le un semn asigurator, ridicându-şi degetul mare în sus, şi ducându-se spre locul în care şedea Adam.

— N-am crezut c-o va face, zise Adam, privind fix la mulţimea care roia în jurul vechii puşcării.

— Ba s-o crezi, căpitane. Să-ţi spun ceva, Toni a noastră ştie ce vrea! Fred afişă un zâmbet larg şi-şi reînnodă în jurul frunţii eşarfa roşie cu care mai devreme îşi ştersese transpiraţia de pe chelie.

Purtând un singur cercel argintiu în ureche şi ghete de armată, putea fi foarte bine considerat ca făcând parte dintr-o bandă de rap stractelă.

— Cine sunt oamenii ăştia? întrebă Adam.

— Prieteni. O ajută pe Toni să-şi demareze proiectul. Ea zice că până vom primi sprijinul locuitorilor şi aprobarea primăriei, e mai bine să avem lucrările începute.

Adam gemu. Ar fi trebuit să-şi dea seama că Toni nu avea să aştepte ca lucrurile să se desfăşoare pe calea lor legală. Nu era stilul ei.

— De unde au venit toţi aceşti copii? El privi cu sinceră îngrijorare spre un grup de băieţi între doisprezece şi şaisprezece ani care tăiau de zor ia iedera ce se căţărase nebuneşte pe zidurile de piatră a doua dintre turnurile santinelelor.

— Cercetaşi, explică Fred, făcând semn unui bărbat în vârstă care tocmai intra cu furgoneta în curte. Un camion gol veni imediat în urma acestuia. Hei, flăcăi, mulţumesc. Gata cu treaba pe ziua de azi. Duceţi înapoi sculele.

După câteva comentarii, cercetaşii şi studenţii se supuseră, adunară uneltele şi se urcară în camionetă.

— Flăcăii ăştia fac parte din detaşamentul lui Toni, adăugă Fred.

— Toni are un detaşament de cercetaşi?

— Puştii aveau nevoie de un şef. Ar trebui să ştii deja că, dacă cineva are nevoie de ajutor, Toni este gata să i-l dea. A preluat comanda trupei şi i-a ajutat să-şi câştige bani pentru uniforme. Ei cred că ea merge pe apă. Fred îi aruncă lui Adam o privire dură şi adăugă: Şi noi ceilalţi credem la fel şi n-am vrea să o vedem suferind.

Furgoneta, plină acum cu cercetaşi şi studenţi de la colegiu, întoarse şi ieşi din curte pe acelaşi drum dosnic pe care Adam îl folosise cu două nopţi în urmă când o arestase pe Toni Gresham. Drumul fusese curăţat, fiind acum utilizabil, rămânând însă lăturalnic.

— Cum de-aţi lăţit drumul?

— Toni a chemat un prieten care are un greder.

— Desigur. Toni are mulţi prieteni. Adam îşi alese atent cuvintele, dorind ca afirmaţia să dea mai mult senzaţia de îngrijorare decât de dezaprobare. Ştia că trebuia să lucreze rapid ca să scoată aceşti oameni din clădire înainte de căderea nopţii şi sosirea echipei de filaj. Studenţii la colegiu sunt una, Fred, continuă Adam, însă este periculos ca aceşti puşti să roiască în jurul unei clădiri vechi de o sută de ani.

— Oh, Toni nu-i iasă să ajungă în zonele periculoase. Ideile ei or fi nebuneşti, dar este ingineră, Adam, şi încă una bună. N-ar risca viaţa nimănui. În plus, eu nu-i scap o clipă din ochi.

Adam îl urmă pe Fred prin curte şi mai departe în clădirea vechii închisori. În zona din spate un grup murdar de oameni ai străzii asaltau energic grămezile de gunoi.

— Alţi indivizi din echipa de construcţie a lui Toni?

— Da. Se pun şi ei pe treabă din când în când. Toţi datorează ceva lui Toni. O cutie de carton, o mâncare, un împrumut.

Tipul clasic de vagabond, se gândi Adam. Măcar aceşti oameni înţelegeau ce însemna o clădire liberă. Se întreba cât aveau să mai stea, dar văzându-le expresia hotărâtă de pe chip îşi dădu seama că pentru ei timpul nu conta. Făceau şi ei ce puteau. Erau acolo. Toni îi făcuse să se simtă importanţi, ceea ce el nu reușise.

— Ascultă-mă, Fred, zise el pe un ton serios. Nu pot să-ţi spun de ce, dar trebuie să ai încredere în mine. Te rog, fă-i pe toţi cei de aici să plece. Acum şi repede! După ce termin cu asta, ai face bine să mă îndrumi spre şeful vostru.

Fred se uită o clipă uluit la Adam, apoi încuviinţă din cap şi plecă prin clădire ca să dea drumul muncitorilor. Oamenii îl priveau curioşi pe Adam care era încă îmbrăcat în uniformă. El îşi dădu seama că mulţi dintre ei îi păreau familiari. Probabil că-i mai arestase din când în când. Clădirea se goli rapid: iar după ce plecă şi camionul, zona se cufundă în linişte.

Era uimitor ce reuşiseră să facă aceşti oameni în câteva ore, se gândi Adam, privind în jur. Trebuia să recunoască că hotărârea lui Toni şi loialitatea pe care ea o inspira îl făcea să fie oarecum mândru. Toţi aceşti oameni o urmau precum îl urmau copiii pe Pied Piper. Atunci de ce se simţea el ca singurul trădător din gaşca ei?

Fred arătă cu degetul spre un colţ îndepărtat.

— Toni a hotărât să-şi construiască apartamentul acolo, în ceea ce se pare că a fost biroul administratorului.

— Apartamentul ei? explodă Adam. Ingineră sau nu, i se spusese doar de către primar că locul era periculos.

— Apartamentul în care intenţionează să înnopteze, zise Fred. Să-ţi spun un lucru, omule, mă cam tem de treaba asta. Este convinsă că dacă stă aici singură, locatarii imobilului Swan Gardens nu se vor mai Teme, iar reclama pe care o va face va forţa primăria – să cedeze. Dar nu ştiu. Locul ăsta este un adevărat talmeş-balmeş…

— Crede-mă, Fred, nu se poate ceea ce vrea ea, zise Adam cu fermitate. Nu va rămâne aici singură.

— Sigur. Spune-i tu asta, omule. Fred păşi peste o grămadă de gunoi şi aşteptă ca Adam să-l urmeze. Eu am s-o iau pe Annie şi o să vă lăsăm pe voi doi să descurcaţi chestia asta.

— Bună, Adam, spuse Annie când cei doi apărură în uşă. Ea spăla geamurile care nu mai lăsaseră lumina să intre de ani de zile.

Adam pătrunse în încăpere şi privi de jur-împrejur, căutând-o pe femeia care îi tulburase liniştea şi-l transformase în doică. Toni Gresham era un dezastru care îşi căuta zona în care să se producă, iar acesta se părea să fie un loc la fel de bun ca oricare altul. Lumea trebuia să se protejeze de nechibzuinţa ei.

Predica pe care el şi-o ţinu toată ziua, îl asaltă din nou. El nu avea nevoie în viaţa lui de o femeie ca aceasta, de o femeie care se lăsa prizonieră operelor de binefacere. Aceşti oameni erau bine intenţionaţi, dar de fapt nu schimbau absolut nimic. Singurul lucru pe care îl realizau era că-şi făceau un nume.

Şi totuşi, în afară de răpire, el nu vedea altă cale de a împiedica acţiunile lui Toni. Ea se credea invincibilă. Poate că era o vrăjitoare adevărată, o vrăjitoare care trăia într-o ceaşcă. Uite de pildă cum acţionase asupra lui. îl făcuse să-şi mutileze şi să-şi înghită ţigara preferată. Apoi, după ce el reuşise să şi-o recupereze din lada de gunoi, ea i-o azvârlise peste marginea „ceştii”. Acum aruncase un fel de vrajă asupra lui, căci nu se mai putea gândi decât la basme şi la sărutări sub clar de lună.

— Bună seara, Annie, zise el. Văd că ai reuşit să tai gratiile de la ferestre.

Annie îşi pocni şoldul şi chicoti.

— Da. Întotdeauna mi-am dorit să smulg tâmpeniile astea. Se pare că în fine mi s-a ivit ocazia.

— Poate că era mai bine să le fi lăsat. Măcar îi ţineau afară pe nepoftiţi.

— N-aş prea crede, căpitane. Pereţii au atâtea găuri că ar putea intra şi un elefant. Ştii că Toni vrea să stea în seara asta aici? Sunt îngrijorată. Poţi s-o faci să se răzgândească?

— Sunt al naibii de convins că am să încerc. Unde este domnişoara Gresham? Zboară pe mătură deasupra oraşului?

— În baie, lucrează la instalaţia de apă, răspunse Annie cu un zâmbet superior, arătând spre uşa aflată pe peretele din spate. Am dat drumul la apă, dar mai toate ţevile au spărturi, aşa că trebuie lipite.

— Nu cred că o să te întreb cum de aţi reuşit să daţi drumul la apă.

Fred îl bătu pe Adam pe umăr.

— Bună idee, omule. Haide, Annie. Noi avem de discutat.

Cei doi ieşiră din cameră, Adam auzindu-l pe Fred vorbindu-i în şoaptă lui Annie:

— Fir-ar al naibii! exclamă după o clipă Annie. Dar nu avem maşină. Vom aştepta în pădurice, unde este răcoare.

— Aşa, aşa, plecaţi, mormăi Adam. Întindeţi-o şi lăsaţi-mă să o înfrunt singur. Dar vorbea cu aerul din jur. De ce mă simt precum Daniel intrând în vizuina leului? Vocea lui părea dintr-odată prea puternică în liniştea aşternută brusc. El urmă instrucţiunea lui Annie, deschise uşa din peretele din spate şi se trezi într-o baie mare.

La prima vedere, în afară de câţiva păianjeni şi un greiere care cânta în colţ, baia, luminată de amurg, părea pustie. Privind mai atent,

zări o pereche de picioare goale, bine formate, mânjite de mizerie, ieşind din dulăpiorul aflat sub chiuveta ruginită.

Corpul era, pe undeva, prin înăuntru, şi probabil era îmbrăcat, deşi el nu vedea nici urmă din acesta. Era mai mult ca sigur că o ingineră nu venea pe şantier în bikini. Până şi Jane, care trăia în junglă, purta un petec care îi acoperea coapsele.

Un petec care să acopere coapsele. Simpla pronunţare în gând a cuvântului coapse, îl făcu să simtă un fior între ele. Inspiră adânc, încercând să se calmeze. În niciun caz nu trebuia să ajungă cu această femeie din nou la digresiune sexuală. Trebuia să plece cu ea de acolo şi încă foarte repede. În mai puţin de o oră, lumina zilei avea să dispară. De îndată ce se lăsa întunericul, echipa de filaj avea să-şi ocupe posturile. Implicarea într-o operaţiune antidrog nu era genul de publicitate de care Toni avea nevoie.

Ocupă-te de problemă, Adam, se mustră el, chiar dacă picioarele ei le fac pe ale lui Bo Derek să pară nişte firave beţe de chibrit. El nu se putea lăsa atât de impresionat, încât să nu-şi mai facă datoria.

Scutură din cap. Amână confruntarea. Nu mai conta ce-şi zisese în sine. În afară de o julitură urâtă şi roşie din genunchi, picioarele zvelte şi bronzate ale lui Toni erau perfecte. Punea* pariu că sub acei tenişi Reebok, jerpeliţi, unghiile erau vopsite cu o culoare dulce, feminină, apropiată de cea a piersicii.

De sub chiuvetă se auzi un mormăit:

— Fac, Fie, foc, foii!

— Fell? Adam îşi drese. glasul. Înjurăturile le cunoştea bine; poezioarele lui Toni îi erau străine, în copilărie, mama lui nu avusese timp să-i citească. Adevărul era că nici nu citea prea bine şi era prea mândră ca să recunoască acest lucru, însă această poezioară şi-o amintea. O auzise probabil la şcoală.

— Fell! Fell! exclamă Toni. Ei bine, este fum. FAC! FIE! FOE! FUM! Oricine ai fi, am mare nevoie aici de un englez sau de cineva cu braţe puternice.

— Îmi pare rău, dar nu este prin preajmă niciun englez. Nu pot să fac rost decât de un fost locuitor al cartierului Cabbage. Crezi că ţi-ar fi de trebuinţă?

— Adam? Se aşternu o lungă tăcere. Ce cauţi aici?

— Nu ştiu. Hai să spunem că sunt unul dintre acei masochişti care are nevoie de abuzuri zilnice. Ce mai faci, în afară de faptul că

încâlci legea, păgubeşti reţeaua de apă a oraşului şi atâţi bărbaţi cu picioarele astea?

— Poftim?

— N-are importanţă. Ce nu este în regulă acolo?

— Ţevile astea. Nu le pot uni. Sunt ruginite, iar bucşa nu alunecă deloc pe ele.

— Ei bine, eu nu mi-aş face griji. Nu vei avea nevoie de instalaţie, pentru că nu o să rămâi aici.

— Oh, ba da, am să rămân şi am nevoie de puţin ajutor. Nu pot să le dau drumul, Adam, nu fără să provoc o mică inundaţie.

— Inundaţie? Unde este robinetul de închidere a apei?

— N-o să-l găseşti, Adam. Vă trebuie să vii aici lângă mine şi să-mi dai o mână de ajutor.

Discuţiile cu Toni ar fi durat la infinit. Nu-i rămânea decât să îmbine ţevile.

— În regulă. Ieşi de-acolo şi lasă-mă să arunc o privire. Nu ştiu cum crezi că se poate lucra în întuneric.

— Vezi că am o lanternă în geantă. Nu pot să dau drumul la ţevi, că pe urmă n-am să le mai pun niciodată cap la cap. Nu poţi să te strecori şi tu aici lângă mine?

Adam gemu. Abia dacă era loc suficient pentru Toni.

— Singurul mod în care pot intra în acest dulap ca să te ajut, domnişoară Gresham este să mă întind deasupra sau dedesubtul tău, şi nu cred că vreuna din aceste metode o… să-ţi rezolve problema.

— Sigur că o s-o rezolve. Am să-mi ridic picioarele, iar tu o să te strecori pe dedesubt.

— Toni, nu cred că ai priceput. Eu sunt îmbrăcat în uniformă bleu de căpitan de poliţie. Dacă mă întind pe această podea mă va costa mai mult decât dacă aş angaja un instalator, ceea ce de fapt îţi recomand să faci.

— Dar nu pot, căpitane. Departamentul de distribuire a apei ne-ar decupla de la reţea. În plus, nici n-avem atâta vreme.

— Vreme? Toni avea dreptate.

— Se înserează. Haide, Adam, grăbeşte-te.

Uşorul tremur din vocea ei îi hotărî. Adam se aplecă şi se uită sub chiuvetă. O văzu ţinând unite sifonul şi tubul de drenaj pe care le sprijinea cu o mână şi ţeava spartă pe care o susţinea cu cealaltă mână. Toni avea dreptate. Dacă ar fi dat drumul la ţevi, s-ar fi trezit

împroşcată de o apă plină de rugină.

Ea mai avea dreptate şi în privinţa altui lucru. Adam nu avea timp să se mai contrazică. Privind în jur, el scutură din cap neîncrezător şi închise uşa.

— Nu-mi vine să cred că fac aşa ceva. Îşi desfăcu rapid cravata, îşi scoase haina şi apoi cămaşa. Urmară pantofii. Îşi lăsă şosetele în picioare şi-şi dădu jos pantalonii.

— Am să-ţi trimit nota de plată, răzvrătito.

— Am să plătesc. Te rog, grăbeşte-te Adam. Nu pot să mai aştept.

— În regulă, lasă-mă să trec pe sub tine. Am să vin pe lângă tine şi vom vedea dacă împreună vom reuşi să reparăm ţeava.

Singura parte din Adam pe care Toni o vedea era o pereche de picioare musculoase şi păroase. O pereche de picioare foarte sexy, încălţate cu şosete negre. Picioarele mai întâi se ghemuiră, iar apoi se întinseră când Adam se lăsă în jos.

Da, de la nivelul podelei ea îşi putea confirma observaţiile făcute mai devreme. El era un bărbat solid, din toate punctele de vedere. Toată după-amiaza reuşise să nu se gândească la cugetătorul bărbat brunet care acum purta pe chip o expresie şmecherească, acum aceasta i se schimba într-una cumplit de mânioasă. Şi toată după-amiaza subconştientul ei ştiuse că ea doar se amăgea.

Acum el şedea pe podeaua murdară a vechii închisori, lunecând senzual pe sub şoldurile ei ridicate. Toni simţi pieptul lui gol şi… îşi pierdu răsuflarea.

În clipa în care Adam ajunse în dreptul pieptului ei şi trase manşonul peste locul de îmbinare al ţevilor, respiraţia lui Toni deveni sacadată. Jetul firav de apă, care ţâşnea din când în când, era un remediu binevenit contra căldurii care era mai mult decât un simplu năduf provocat de o muncă asiduă.

— Chitul este în cutia metalică de lângă umărul tău, zise ea pe un ton mult prea puternic.

Mâinile lui mari aplicară rapid adezivul şi mişcară de câteva ori manşonul în sus şi-n jos până ce sudura dintre cele două ţevi îl satisfăcură pe Adam. Lucrând aproape pe pipăite, el strânse bucşa. Deşi ţeava tot mai picura, pericolul unei inundaţii fusese înlăturat. Epuizată, Toni îşi coborî mâinile pe piept şi apucă cutia cu chit.

Adam puse capacul peste cutie şi o aruncă afară din dulăpior cu

o forţă care ar fi putut fi descrisă ca ucigătoare.

— Este nevoie de un meşter ca să facă treaba ca lumea. Dar bănuiesc că deja ştii acest lucru, madam inginer.

— Da.

— Acum vrei să mă asculţi şi pe mine? Rostirea cuvintelor era pentru Adam un mare efort, nu numai pentru. că o anumită parte a spatelui lui Toni era lipită de un sector al trupului lui care acum învăţa noi lucruri despre contopire, dar şi din cauza minţii lui, care părea blocată de intimitatea momentului.

— Nu, n-am să te ascult deloc, zise ea. Acum hai să-i dăm drumul, să-l răsucim puţin să vedem ce iese. Ea îşi schimbă poziţia ca să poată ieşi din strâmtul dulăpior, însă nu luă în calcul braţele lui Adam care, încercuindu-i-se în jurul taliei, încercară să-i stăvilească elanul.

— Ascultă, răzvrătito, cu cât vei face mai puţine răsuciri, cu atât va fi mai bine. Eu sufăr încă de pe urma ultimei noastre întâlniri. Nu mai avem timp de rolurile tale de vampă.

— Oh! Ea uitase de lovitura pe care i-o pricinuise nebuneasca ei coborâre din copac. Îmi pare rău, voi sta liniştită, zise ea pe nerăsuflate. Eu mă refeream la robinet. Oh, fir-ar să fie, mi-ai făcut-o din nou. M-ai făcut să uit ce spuneam.

— Da, şi este plăcut.

Ea avu senzaţia că Adam fu cel care zisese că era plăcut, dar nu era sigură. Nu ştia decât că ei avea dreptate. Nu conversaţia era afectată de el, ci limbajul trupului. Trupul ei fericit şedea peste trupul lui fericit, despărţindu-i, ca şi în trecut, o distanţă de o şoaptă. De astă dată apropierea fu mai groaznică. El nu era protejat de pantalonii salopetei şi de cămaşă. Tricoul ei se ridicase când ea se răsucise, astfel că acum ei erau lipiţi piele de piele în întunecatul şi înfierbântatul dulăpior, departe de lumea întreagă.

— Eşti frumoasă. Acum fără niciun fel de îndoială vorbea Adam. Mă faci să doresc să te sărut, Toni Gresham.

— Dar nu trebuie. Sărutatul nu face parte din programul de construcţie. Înţelegi, este o chestiune de timp şi mişcare, de eficienţă.

— Nici din programul meu nu face parte. Dar mă tem că va trebui să ne sărutăm, căci altfel niciunul nu va reuşi să-şi mai vadă de treabă.

— Eşti foarte autoritar, Adam Ware. Şi uneori chiar ai dreptate.

Ea închise ochii şi-şi plecă uşor capul, simţind pe faţă căldura respiraţiei lui. Senzaţia pe care o percepea, atingându-l, era plăcută. Când braţele lui se încordară în jurul ei, mintea lui Toni începu să plutească pe aripile vântului sălbatic. Era mai mult decât putea ea să suporte. Care pe care săruta nu mai era important. Ceea ce conta de fapt era sărutul care prinsese formă şi care se dezvoltase în ceva ce niciunul din ei nu-şi imaginase.

Uluirea se preschimbă în tandreţe, care la rândul ei se transformă încet în dorinţă, atunci când Toni simţi limba lui atacându-i pasionat gura. Mâinile, care îi dezmierdau spatele, o ridicară acaparator, aducând-o mai aproape de acele buze care, părăsindu-i gura, îi înfierară fruntea, îi lunecară pe obraji şi-i zăboviră o clipă în adâncitura gâtului.

— Ah, Toni, nelegiuita junglei, ce îmi faci tu mie? Mă întovărăşesc cu o delincventă, pierzându-mi total stăpânirea de sine. Dacă ai fi a mea, te-aş încuia în camera ta.

Dacă ai fi a mea. Cuvintele se învârtiră în mintea ei asemeni unui parfum efemer care ameţea şi apoi dispărea. Ea coborî privirea în ochii lui, rătăci cu degetele prin şuviţele umede şi ondulate, îi atinse barba aspră abia mijită şi se cutremură conștientizând că putea aprinde în acest bărbat sălbatic aceeaşi dorinţă care pusese stăpânire pe trupul ei.

Voia să-şi lase capul pe pieptul lui şi să simtă puterea braţelor lui în jurul ei. Avea nevoie de forţa lui, şi această nevoie o surprindea. Fiind întotdeauna singură, nu mai simţise niciodată astfel de senzaţii. Şi nici nu putea să-şi îngăduie să le simtă. Chiar şi numai gândul de a aparţine cuiva era greşit. Ea aparţinea numai ei.

Buzele lui Adam coborâră deasupra sânilor, iar ea, gemând încet, închise ochii de teamă să nu-şi trădeze plăcerea.

— Adam, nu este bine ce facem.

— Mie mi se pare că este, dar dacă crezi că trebuie să mai exersăm… Buzele lui îi dezmierdau sfârcurile. Un bun ofiţer de poliţie este onorat să-şi facă datoria faţă de doamne, vârstnice sau tinere. Ai vreo stradă pe care vrei s-o treci?

— Cred că deja am trecut-o, Adam. Ea se trase puţin în lături şi timp de o clipă, destul de îndelungată, rămase liniştită deasupra lui, cu ochii deschişi, încercând disperată să-şi alunge din minte minunata iluzie a atingerii lui. De ce te tot ţii după mine? Ştiu ce urmăreşti, zise

ea cu durere în glas. Încerci să mă faci să uit ce am de terminat aici.

— Să uiţi? Nici vorbă. Vreau să-ţi aminteşti tot. Vreau să treci şi tu prin ce-am trecut eu în ultimele două zile. Vreau să te gândeşti la toate astea şi la mine, nu numai la acei oameni.

— Ce te face să crezi că nu m-am gândit, Adam Ware? Eşti o tulburare nedorită pentru care nu am timp. Ştiu că nu eşti de acord cu mine. De ce nu te-ai dus în altă parte să-ţi faci datoria?

— Tu nu eşti o obligaţie de serviciu, Toni. Adevărul este, că nu ştiu ce eşti.

— Sunt pur şi simplu eu, Toni Gresham, inginera, profesoara şi o persoană miloasă.

El îi dădu la o parte şuviţele de pe faţă şi-i îndreptă tricoul, trăgându-i-l până în dreptul pantalonilor scurţi, de blugi.

— Nu ştiu decât că trebuie să ieşim de aici şi să discutăm această problemă.

— Nici să nu te gândeşti. Discutăm acum, cât eşti în dezavantaj. Cum îţi vei pune iar uniforma, vei deveni din nou plin de importanţă. Cred că te plac mai mult aşa, dezbrăcat şi subjugat de nevoie. Ea îl sărută din nou.

El îi îngădui să-l sărute însă după o secundă se dezlipi de buzele ei.

— Subjugat de nevoie? Numai aşa îţi pot atrage atenţia? Eşti cea mai încăpăţânată, cea mai nerealistă zurbagioaică din câte am întâlnit vreodată.

Ori de câte ori Toni respira, Adam devenea mai conştient de fiecare contact al trupurilor lor. Încercă să-şi păstreze stăpânirea de sine, făcând uz de toată forţa de concentrare pe care o poseda. Chiar şi aşa, nu putea să-şi controleze uşoara arcuire. Şi nici nu putea ignora valul de căldură ţâşnit în replică din locul în care focul mocnea.

El înjură încet.

— Niciodată până acum nu am întâlnit o femeie care să dorească atât de mult să dezlănţuie adevărate ravagii. Nu-mi dau seama ce fac – stau întins aici sub o chiuvetă într-o clădire veche, dărăpănată, îmbrăţişat cu o răzvrătită.

— Dumnezeule, nici eu nu ştiu, se auzi vocea lui Annie. Şi nici n-am să mă aplec ca să aflu. Dar dacă voi doi nu vreţi spectatori, aţi face bine să vă ţineţi în frâu hormonii. O maşină tocmai a intrat pe alee, şi-a stins farurile şi s-a oprit. S-a făcut întuneric şi camionul încă nu s-a

întors. Ce-aţi zice dacă eu şi Fred am ieşi în strada Marietta ca să luăm autobuzul?

Adam se ridică, se lovi cu capul de ţeava respectivă, înjură şi clătinându-se ieşi din dulăpior. Imediat apăru şi faţa îmbujorată a lui Toni. Aceasta sări în picioare, trăgându-şi în jos tricoul, în timp ce Annie încerca să-şi stăpânească zâmbetul.

— Să nu mai îndrăzneşti să mă laşi singură cu acest bărbat, Annie.

— Ascultă, Toni, există lucruri care nu au nevoie de spectatori. În plus, cineva trebuie să aştepte şi întoarcerea camionului.

— Dar Annie, nu înţelegi? Nu puteam să pun ţevile cap la cap. Adam a trebuit să mă ajute. Nu, ceea ce am vrut să spun este… Ah, ce mi-e baba Rada, ce mi-e Rada baba! Las-o baltă.

— Scumpo, de treizeci de ani n-am mai auzit o scuză atât de bună. Nici măcar răposatul meu soţ nu avea o asemenea imaginaţie. Nu trebuie să te explici în niciun fel. Crede-mă, ştiu exact ce ai vrut să spui. Ea îi făcu cu ochiul lui Adam, peste umărul lui Toni, şi ieşi din baie.

Toni se răsuci.

— Uite ce-ai făcut, l-ai dat lui Annie o impresie greşită. Doar nu ne…

— Nu încă. Dar cred că pentru Annie a fost clar că anumite părţi din trupurile noastre se cunosc între ele foarte bine. Iar acţiunile, mica mea răzvrătită, au fost reciproce. Vă trebuie să ne liniştim şi să discutăm.

— Îmbracă-te, Kojak. Nu avem nimic de liniştit. Ea îi întoarse spatele şi strigă: Stai puţin, Annie.

— Vorbeşti pentru tine, Gresham, zise Adam, dar tricoul ăla ud de pe tine nu poate ascunde nimic, cum de altfel nici pantalonii mei nu o pot face.

Toni îşi privi sfârcurile încordate şi gemu. Bărbatul era o perfectă maşinărie de sex iar ea corespundea la fiecare atingere a lui.

— Nu ştiu ce te agită aşa, faptul că în pădurice este o maşină, zise ea. Probabil că nişte adolescenţi caută un loc de parcare.

— Oamenii nu-şi mai parchează maşinile aici, răzvrătito. Nu au de ce. Mai face excepţie câţiva renegaţi care găsesc clădiri pustii, cu chiuvete sub care să se ascundă. Adam îşi căută pe dibuite cămaşa. Întunericul se lăsase aproape complet, iar el ştia că trebuia să se grăbească.

— Ei bine, o fi atunci stafia ta la volan, zise Toni. Annie, aşteaptă-mă. Ea deschise uşa şi ieşi pe hol. S-a terminat cu statul tău pe străzi. Din câţiva paşi îi ajunse din urmă pe Mortul Fred şi pe Omni Annie şi se strecură între ei. Vei sta la mine acasă, Annie.

— Nu, nu cred. Ceşcuţa ta este drăguţă, dar nu este de mine. Mie îmi place să-mi fiu propria şefă. În seara asta este un concert la Omni şi amicii mei mă vor căuta. Eu sunt o tradiţie a Atlantei, îţi dai seama.

— Dar, dar, Fred, Annie…

Adam veni în urma ei, trăgându-şi cămaşa pe umeri.

— Lasă-i să plece, Toni. Aşa se întâmplă când îi ajuţi pe oameni. Am învăţat acest lucru demult, înainte de a deveni ofiţer de poliţie. Trebuie să accepţi faptele. Nu poţi schimba oamenii, doar pentru că tu vrei asta. Nu faci decât să te amăgeşti.

— Dar nu poţi să te dai bătut, protestă Toni. Pur şi simplu nu poţi. Trebuie să crezi în oameni. Dacă măcar o singură persoană crede, ai reuşit să…

— Taci, răzvrătită, deranjezi stafiile.

Toni privi în jur prin clădire. Lumina abia se mai întrezărea. Întunericul învăluise închisoarea ca o ceaţă neagră. Ea se cutremură. N-ar fi recunoscut niciodată faţă de ceilalţi, dar gândul de a sta singură în această clădire o îngrozea. Adevărul era că intenţionase de la început să-i convingă pe Fred şi Annie să rămână cu ea. Acum ei plecaseră şi se părea că rămăsese singură cu ultima persoană de pe pământ cu care ar fi vrut să fie.

— Trebuie să mă duc cu Annie, zise ea cu glas încordat, vrând să iasă în curte.

— Nu! Adam o apucă de braţ şi o trase înapoi în încăperea imensă. Nu-ul lui şoptit îi dădea clar să înţeleagă că el nu avea să tolereze de astă dată niciun fel de împotrivire.

— Cum de îndrăzneşti, Adam Ware. Ce crezi că faci?

— Un cuvânt dacă mai scoţi şi-ţi pun botniţă. Măcar o dată în viaţă ascultă şi tu ce ţi se spune. Nu ştiu cine este afară, dar am o presimţire. Am încercat să-ţi spun că petrecerea nopţii aici s-ar putea să fie periculoasă. Acum s-ar putea să fii obligată să rămâi aici.

— Să rămân aici? Cu tine? Toni începuse să-şi dea seama că el vorbea serios. Sigur, poate când balenele o să se apuce să scrie poezii şi se vor aduna într-o comunitate. Dă-te la o parte, Kojak.

— Nu mă contrazice de data asta, Toni. Situaţia te depăşeşte.

Asta venisem să-ţi spun. În seara asta este o operaţiune antidrog. Echipa Câinilor Turbaţi a luat locul sub observaţie. Bănuiesc că maşina este a primului grup.

— O operaţiune antidrog? Oh, grozav. Exact genul de reclamă de care aveam nevoie. Dar cu Fred şi Annie ce se va întâmpla?

— Toată lumea ştie că Annie şi Fred sunt „curaţi". Dacă echipa de filaj îi va vedea, îşi va imagina că Annie îşi face rondul pe aici şi îi va lăsa să plece.

— Şi mie plecatul mi se pare o idee bună. Cred că m-am răzgândit. Nu mai stau în seara asta aici.

Nu putem să ne strecurăm pe uşa din spate? Am să-mi iau altă dată sacul de dormit şi celelalte lucruri.

În întuneric, clădirea începuse să capete un aspect sinistru. Ferestrele, care străluciseră puternic în lumina soarelui, păreau acum ca nişte ochi uriaşi care o fixau.

— Nu, zise Adam. Dacă maşina din pădurice nu aparţine băieţilor, atunci înseamnă că aici va avea loc un târg. Annie şi Fred nu li se vor părea suspecţi, dar un ofiţer îmbrăcat în uniformă poate să dea totul peste cap. El oftă resemnat. Asta a fost ideea ta. Vom rămâne aici până îmi voi da seama de ceea ce se petrece afară.

— Minunat. Şi cât timp vom sta? De astă dată ea nu mai încercă să-şi ascundă tremurul care o zguduia.

— Nu te îngrijora, şopti el. Am să te acopăr eu de cei răi. Adam făcu o pauză. Dar nu ştiu cum am să mă descurc cu fantomele.

Vechea clădire începu să scârţâi, umplând liniştea cu zgomote stranii. Cu. toate acestea, Adam credea că avea să fie în stare să audă eventualii intruşi.

— Aş vrea să nu mai vorbeşti despre stafii, zise Toni îmbufnată. Nu există aşa ceva.

— Poate că nu există. Acum vino după mine, foarte încet. Dacă este cineva afară vreau să-i văd înainte ca el să ne zărească. Legenda spune că fantoma este o tânără femeie care rătăceşte noaptea pe holuri, plângând şi jelind.

— Pun pariu că ştiu cine a inventat-o pe asta, zise ea, muşcându-şi necontrolat buza de sus. Ce plan ai ca să ajungem acasă?

— M-am gândit că va fi suficient să fluieri după ceaşca ta zburătoare. Mişcă-te, Toni.

— Oh, deci ai citit basmul. Ea nu putu să-şi ascundă valul

neaşteptat de bucurie pe care afirmaţia lui i-l provocase.

— Da. Am trecut în după-amiaza asta pe la biblioteca de la Boys Club şi am căutat-o pe această Baba Yaga. Numai că este o mică problemă.

— Oh, care anume? Ea veni lângă el şi împreună priviră pe furiş afară printr-o gaură din perete. Felul în care braţul lui îi cuprinsese talia părea să fie la fel de firesc ca felul în care ea se cuibărise în adâncitura umărului lui.

— Mijlocul ei de transport nu era nicidecum o ceaşcă, îi şopti el la ureche, în timp ce privea atent la pâlcurile întunecate de copaci care înconjurau clădirea. Era o piuliţă şi un pisălog, cu picioare de pui, lungi şi pieloase. Adam nu vedea nicio mişcare. Avea să aştepte să dispară ultima rază de lumină ca să plece în recunoaştere. Până atunci trebuia să o facă pe ea să se gândească la cu totul altceva. De ce ai preschimbat-o în ceaşcă? Vrăjitoarele nu trăiesc în ceşti de ceai.

Ea simţea bătăile puternice ale inimii lui.

— Adam Ware, în ciuda celor pe care probabil le gândeşti, să ştii că nu sunt vrăjitoare. Dacă aş fi, te-aş transforma într-un broscoi.

— Nu vrăjitoarele sunt cele care îi sărută pe broscoi şi-i preschimbă în prinţi?

— De unde să ştiu eu? N-am întâlnit niciodată unul.

— Sigur că ai întâlnit. Oac! Oacl

În acea clipă, exact dincolo de perete, el auzi zgomotul unor paşi furişaţi şi o voce şoptită:

— Eşti acolo? Ieşi afară, încet şi uşurel. Am arma aţintită asupra ta.

Capitolul 7

Adam nu se transformă într-un prinţ. Dar nici broscoi nu era. Dacă ar fi fost, aceasta era vremea când ar fi trebuit să înceapă să orăcăie, conchise Toni.

El îşi lipi degetele de buzele ei, iar ea se supuse ordinului tacit, pentru prima dată nepunându-i întrebări. Curtea nu era încă complet cufundată în întuneric, deşi înăuntrul închisorii era beznă. Nu exista niciun felinar, iar luna nu se ridicase încă. Cineva de pe partea cealaltă a peretelui avea un pistol.

Alţi paşi. Altcineva se apropiase din direcţie opusă.

— Sunt aici. Ai adus... Vocea se pierdu. Cei doi bărbaţi se depărtară. Urmă o scurtă încăierare, un schimb mânios de replici şi apoi se aşternu tăcerea.

După îndelungi clipe, Adam eliberă un oftat prelung. Făcu un pas în spate şi o trase pe Toni după el.

— Hai, să mergem în baia ta. Se pare că este cel mai întunecat sector din clădire, fără găuri în pereţi şi fără ferestre. Vom aştepta acolo.

— Vom aştepta? Cred că glumeşti. Ce să aşteptăm?

— Nu ştiu încă.

— De ce nu te duci, pur şi simplu, la Câinii Turbaţi să le spui cine eşti? Aşa am putea să plecăm de aici.

Pentru că, vru el să spună, este periculos. Nu sunt sigur că maşina din pădurice este a noastră. Este mult prea devreme ca echipa de filaj să-şi fi făcut apariţia şi nici nu ştiu cine erau acei bărbaţi. Dacă se petrecea într-adevăr ceva aici, el nu voia ca Toni să fie prinsă la mijloc. Văzuse deja cum acţiona grupul ei de străjeri. Pieptul încă îl mai durea de la talpa ucigătoare pe care ea i-o aplicase.

Ceea ce de fapt rosti fu:

— Nu, s-ar putea să ne lovim de ceva şi să stricăm totul. Este mai bine să aşteptăm. El o conduse spre micuţa încăpere şi închise uşa. Camera era cufundată în beznă. Toni scăpă un mic icnet.

— Ce s-a întâmplat, răzvrătită?

— Este foarte întuneric aici, nu-i aşa?

— Ţi-e frică?

— Sigur că nu!

De fapt îi era. Simţindu-i teama, el o cuprinse pe după umeri şi o trase aproape.

— Hai să discutăm, dar, mai întâi, lasă-te de-a lungul peretelui până ajungi la podea.

Ea nu se opuse propunerii lui. Adam simţi uşorul ei oftat când trupurile lor se atinseră şi se aşezară pe podea.

— Ţi-ai distrus probabil hainele.

— O să-mi cumperi altele noi. Eşti doar o femeie cu parale. Pielea ei era umedă. Adam simţi o slabă mireasmă de flori de câmp.

— De unde ştii asta? Ea încercă să ţină o oarecare distanţă între ei, însă, inspirând adânc, renunţă la idee. îi era teamă de întuneric. Nu trebuia să se prefacă sau să explice că nu-i era. În copilărie, bunicul ei îi

spusese poveşti ca să-i alunge teama. După ce el murise, ea continuase să se agaţe de aceste basme pe care le considera protecţia ei invizibilă.

Aici, în acest loc nenorocit, nu se putea gândi decât la „Scufiţa Roşie". Se temea că Lupul cel Rău era deja în cameră, iar ea nici măcar nu avea un felinar.

Văzând-o că, în loc să se liniştească, ea tremura din ce în ce mai tare, Adam renunţă la ideea de a o lăsa singură şi de a pleca în recunoaştere. Avea destulă experienţă în privinţa groazei ca să-şi dea seama că de cum avea să plece, ea o să înceapă să urle. Trebuia să aştepte. Între timp, trebuia să o facă să nu se mai gândească ia ceea ce se întâmpla.

— Ştiu că eşti ingineră, spuse el, dar ce te-a determinat să-ţi construieşti o ceaşcă?

— O ceaşcă? Ah, te referi la casa mea. Iniţial, Toni voi să-i spună că intenţionase să o treacă drept brevet arhitectonic. Însă se răzgândi. El fusese sincer în privinţa operaţiunii antidrog şi merita un răspuns pe măsură. Problema era să poată articula motivele pe care nu le mai exprimase niciodată.

— Când eram mică, am rămas foarte singură după moartea bunicului meu. Aveam prieteni imaginari şi citeam basme. Nu că părinţii nu m-ar fi iubit. Bănuiesc că mă iubeau. N-am discutat niciodată cu ei. M-au crescut la fel cum au fost şi ei crescuţi – doici, şcoli particulare, tabere, vacanţe în străinătate. Cunoşti stilul.

— Ei bine, nu chiar. De unde vin eu, copiii erau expediaţi pe la cine era liber în ziua respectivă sau prea bătrân ca să mai muncească. Am citit biografii şi am făcut sport. Cam acelaşi scenariu, bănuiesc. Motivele fiind însă diferite.

— Niciodată nu m-am gândit astfel, dar s-ar putea să ai dreptate. Şi uite, vezi, amândoi am nimerit bine, nu-i aşa? Toni putea să pună pariu pe toţi banii că Adam nu stătuse cu nimeni. Probabil că el de la cinci ani fusese total independent.

Ochii ei se mai obişnuiseră cu întunericul şi acum distingea dulăpiorul şi chiuveta. Nimeni nu-i putea înţelege motivaţia, dar bătrânii pe care ea îi ajuta, se simţeau într-un fel abandonaţi. Ea le înţelegea teama. Ajutându-i, avea senzaţia că era cu bunicul ei. El ar fi înţeles.

Toni era sigură că Adam nu se temuse niciodată de nimic, nici măcar în copilărie. Se părea că singurătatea nu-i lăsase cicatrice

adânci. Dar poate că totuși îi marcase Poate că el găsise o cale de a-şi dărui dragostea de care fusese văduvit. Pur şi simplu o făcea în altă manieră. Probabil că nu era chiar atâta diferenţă între a repara o fereastră spartă sau un robinet stricat şi a te lupta cu delincvenţii.

Acest proiect de reconstrucţie fusese şansa ei de a face ceva deosebit. A trebuit însă să intervină Kojak ca să tulbure apele. El nu era de acord cu metodele ei. Nici măcar nu era sigură că ea era pe placul lui. Pur și simplu îi plăcea să o sărute. Trebuia să pună capăt la tot. Braţele lui nu se deosebeau cu nimic de ale altui bărbat. Nici buzele nu erau altfel. Însă stilul lui dur, de a o face să se supună legii, era impresionant.

Tocmai voia să spună că sacul ei de dormit ar fi mai confortabil decât podeaua tare, când auzi vocea unui bărbat. Adam se încordă, iar ea îşi dădu seama că şi el o auzise.

— Asta nu este o stafie, şopti ea.

— Ssst! încet, Adam se ridică în picioare, indicându-i lui Toni, atingând-o simplu pe umăr, să stea nemişcată. Atent, el se întoarse în încăperea mare, trecu pe lângă grămada de gunoi şi se apropie de fereastra pe care Annie o spălase mai devreme. Sunetul a două voci masculine plutea clar prin întuneric.

— Ai adus banii?

— Da. Ce se aude cu avizul de zonare, Burns?

— Este ca şi făcut. Am să obţin schimbarea destinaţiei zonei din rezidenţială în industrială până vei cumpăra tu toate drepturile asupra proprietăţilor din jurul zonei complexului Olimpic. Dar dacă nu vom fi selecţionaţi pentru Jocurile Olimpice?

— Vom merge mai departe cu industria, consiliere. Ne mai rămâne alternativa asta. Până vei obţine modificarea destinaţiei zonei, pământul nu valorează mare lucru. Toată lumea ştie că primăria vizează acel pământ pentru locuinţe ieftine. Dar nimeni nu doreşte o extindere în care să fie amestecaţi banii guvernului.

— Să nu uiţi numai cine a aranjat modificarea zonării.

Toni, aflată în spatele lui Adam, simţi că inima i se opreşte în loc. Recunoscuse vocea primului bărbat, a celui care cerea banii. Era şi normal să o recunoască. Ea şi jumătate din Atlanta o auziseră în reportajele pe care Televiziunea le transmisese de la întrunirile Consiliului Orăşenesc. Bărbatul care lua mita era Richard Burns, membru al Consiliului Orăşenesc.

Nu era de mirare că la consiliu se făcea treabă de mântuială, se gândi ea. Unul dintre cei mai influenţi membri intenţiona să se lase cumpărat pentru a modifica zonarea oraşului. Atât planul ei, cât şi proiectul guvernamental de construcţii de locuinţe aveau să se ducă pe apa sâmbetei dacă zonarea avea să fie modificată. Acest lucru nu avea să fie îngăduit.

Ea şi Adam văzură cum silueta cea mai apropiată de ei dădu o mică pungă de hârtie oficialităţii guvernamentale. Când plata fu făcută, Adam inspiră adânc şi ieşi în curte.

În acelaşi timp, lumina inundă zona şi un glas răsună în porta-voce.

— Poliţia. Rămâneţi pe loc.

— Exact, prieteni. Rămâneţi unde sunteţi. Adam spera ca ei să nu-şi dea seama că el avea în mână, în loc de armă, o cheie franceză.

— Poliţia? întrebă cel de-al doilea bărbat, intrat în panică. Ai adus poliţia, Burns? O cursă? Trădătorule! Bărbatul îl izbi cu umărul pe Burns, care şedea în lumină cu punga în braţe.

Lovitura îl trânti pe bătrân la pământ. El strigă de durere, iar când încercă să se ridice, căzu din nou. Adam înjură, văzând că necunoscutul fugi şi se întoarse să vadă cum se simţea Burns.

O cursă? se întrebă Toni. Nu, nu credea. Ea văzu cum personajul negativ îşi începu cursa nebunească spre adăpostul pădurii, ţinându-se aproape de zidurile clădirii, departe de lumină.

Fără să se gândească, ea se urcă pe o grămadă de pietre şi începu să fugă pe acoperiş chiar deasupra ticălosului iute de picior. Dacă se pricepea bine la ceva era la speriatul infractorilor. Singurul lucru pe care nu-l luase în calcul era că acest ticălos nu stătea nemişcat. Individul aproape că ajunsese la capătul clădirii.

— Geronimo! strigă ea sărind disperată de pe acoperişul nu prea înalt asupra bărbatului speriat, în ultima secundă, el făcu un pas în lături. Ultimul lucru pe care ea şi-l aminti fu pământul care se ridicase să o întâmpine.

— „Simion a întâlnit un plăcintar vestit”. Adam lovi violent cauciucul ambulanţei.

Ofiţerul Şmith se apropiase de el.

— Plăcintar? Ăsta este noul argou pentru cel care mituieşte?

— Nu, ăsta este numele pentru un ofiţer de poliţie tâmpit care nu este în stare să ţină o răzvrătită, cât o gămălie, departe de belea.

Cum se simte?

— Probabil că va căpăta nuanţe maronii şi vineţii. Altfel, dacă temperamentul poate fi un indicator al stării de sănătate, atunci s-ar putea spune că este bine. Planurile i-au fost, pur şi simplu, spulberate. Ştii cine este cel plătit, nu-i aşa, căpitane?

— Da, mi s-a spus. Eram aici ca să împiedic o femeie să nu transforme pe cheltuiala ei acest loc în locuinţe pentru bătrâni, şi-am dat peste unul din părinţii oraşului nostru care vindea planul de zonare. Nu-mi vine să cred. Ce încurcătură! Primarul ştie de treaba asta?

— Da. Ar vrea să vorbească cu tine când termini. Ofiţerul Smith scutură din cap. Doar nu crezi că într-adevăr lucra acoperit?

— Nu ştiu, dar sunt al naibii de sigur că voi afla. Adam îşi îndreptă spatele şi, ocolind cu paşi mari ambulanţa, se duse spre locul în care medicii discutau aprins cu o palidă dar foarte supărată Toni Gresham.

— N-am să mă duc la niciun spital pentru niciun control, le zicea ea. Vă spun că mă simt bine. Daţi-mi doar pe cineva care să mă ducă acasă.

— Nu încă, Geronimo, zise încet Adam. Am să te duc eu acasă. Dar, mai întâi, avem de discutat serios în legătură cu nechibzuita ta.

— Nechibzuinţa mea? Să nu care cumva să îndrăzneşti să-mi faci morală, Adam Ware. Ea rostise cuvintele, încleştându-şi puternic pumnii. Nu eu m-am dus să iau în primire doi ticăloşi cu o cheie franceză în mână.

— Eşti supărată, pentru că mi-am făcut datoria?

— Nu sunt supărată, pentru că… pentru că… Oh, cum ai putut să faci aşa ceva, să aduci poliţia aici? Trădătorule! Ai plănuit totul de la început ca să-mi sabotezi planul.

Toni îşi dădea seama că exagera. Nimic din tot ce se întâmplase nu era din vina lui Adam. Chiar dacă el ar fi raportat-o la poliţie, nu ar fi avut de unde să ştie despre încercarea de mituire. Bine măcar că prezenţa lor salvase transformarea zonei din rezidenţială în comercială. Dar cu toate astea, ei încă îi venea să ţipe, să lovească ceva sau pe cineva. Nicicând în viaţa ei nu mai simţise clocotind în ea o asemenea supărare.

— Ia ascultă, domnişoară! Vocea coborâtă a lui Adam era mai mult o ameninţare decât un strigăt. Cum adică" ţi-am sabotat planul?

Am venit aici ca să-ţi spun despre filaj.

Ea ridică brusc capul, buclele blonde mişcându-i-se energic. Scântei părură să sară, atunci când îşi aţinti privirea asupra lui.

— De la început n-ai intenţionat să mă ajuţi. Joci puţin baschet cu puştii. Vorbeşti pe la cluburile grădinarilor. Apari în public când îţi cere primarul. Eşti de mare ajutor pentru el, Adam Ware. Dar eşti doar codoşul lui. Înţeleg că acest lucru o fi bun pentru egoul tău, dar ca să-ţi propui intenţionat să ne trădezi, asta nu mai pricep.

În glasul lui Toni era durere şi dezamăgire. Adam voia să o scuture puţin, dar în acelaşi timp voia să o strângă în braţe şi să-i aline suferinţa. Nu erau mulţi care puteau să-l facă codoşul primarului şi să scape nepedepsiţi. De altfel nimeni n-ar fi încercat.

— Ascultă, răzvrătito, începu el calm. Nu te-am trădat. Scoate-ţi ochelarii ăia roz de la ochi şi priveşte lumea din jurul tău. Eu nu sunt lingăul nimănui. Am încercat să te scot de aici. Am aflat că urma să se desfăşoare o operaţiune de filaj şi am venit să te previn. Habar nu am avut că vom da peste o încercare de mituire „Asta a fost o recompensă de ultimă oră.

Toni ştia că ei spunea adevărul, ştia că-i vorbise urât când, de fapt, adevărată ţintă a mâniei ei era sistemul care îi lăsase pe bătrâni fără adăpost. Ea nu putea să găsească o clădire pe care să o reamenajeze, din cauza consilierilor de genul lui Burns. Adevărul era că nu putea să-l învinuiască pe Adam de ceea ce se întâmplase.

— Poate că ochelarii mei sunt roz, recunoscu ea. Poate că ştiu că nu pot rezolva problemele bătrânilor, dar măcar încerc. Fac ceva. Tu poţi să spui acelaşi lucru?

El aşteptă ceva vreme, până îi răspunse:

— Nu ştiu. Haide să te duc acasă. Trebuie să discutăm.

— Da, cred că trebuie.

Când, Adam se aplecă să o ia de braţ, ea se trase în lături. Clătinându-se, reuşi să ajungă la camioneta pe care el o trăsese în curte. Cu un ultimul efort, deschise portiera şi se prăbuşi pe scaun.

— Te simţi bine?

— Sunt foarte obosită. Adam, ce i se va întâmpla consilierului Burns?

— Va fi dus la secţie, unde va sta de vorbă cu şeful poliţiei. El pretinde că a fost abordat de cineva care i-a oferit o sumă de bani pentru o licenţă de construcţie. Desigur, ca un cetăţean onorabil ce

este, nu a suportat ideea ca individul să mituiască şi alţi consilieri şi atunci şi-a propus să acţioneze de unul singur şi să-l prindă pe ticălos.

— Şi tu crezi asta?

— Nu, dar se vor compara declaraţiile lui cu ale ticălosului, dar cum nimeni nu ştie cine era individul, scumpul consilier Burns va scăpa basma curată.

— Adam, eu ştiu cine era celălalt bărbat.

Adam porni motorul, ocoli grămezile de gunoaie şi ieşi pe alee. În mintea lui se învârteau implicaţiile declaraţiei lui Toni. Ea ştia cine era celălalt bărbat. Primul lui gând fu să meargă direct la secţie, apoi însă se răzgândi.

— L-ai recunoscut?

— Ei bine, nu, dar i-am văzut faţa. Probabil că dacă l-aş mai vedea, aş putea să-l identific. Ea îl privi pe Adam, surprinzând expresia lui severă. El ţinea volanul la fel cum îşi ţinuse şi hot-dog-ul, lejer dar cu mare atenţie.

Adam se simţea oricum, numai sub control nu. Ceea ce Toni nu ştia era că punga conţinea o sumă mare de bani şi că mituitorul o abandonase de bunăvoie. Orice persoană care renunţa ia o asemenea cantitate de bani nu avea să fie prea bucuroasă de faptul că Toni putea să o identifice. Asta numai dacă persoana ştia. De îndată ce această informaţie intra pe mâinile poliţiei, avea să devină publică, indiferent cât de mult s-ar fi străduit ei să o ţină confidenţială.

Adam o luă prin centrul Atlantei, îndreptându-se către nord, spre strada Peachtree, stabilindu-şi, în timp ce conducea, planul pe care avea să-l urmeze.

— Îmi este foame, Toni. Ce-ai zice să înfulecăm ceva, în timp ce vom discuta?

— Cred că sunt prea obosită ca să mai mănânc. Nu vreau decât să mă duc acasă şi să hotărăsc ce o să fac mai departe.

— Eşti prea obosită ca să te mai gândeşti ia rezidenţii imobilului Swan Gardens. În plus, nu ai apucat să-mi explici despre ceaşcă. Sunt foarte interesat.

— Îmi este foame, recunoscu ea. Mutându-şi privirea de la pantalonii ei scurţi, de blugi, la uniforma lui, Toni scutură din cap. Un şef de poliţie şi o copilă care vinde flori? Nu mi se pare c-am fi îmbrăcaţi ca să luăm masa în oraş.

El încuviinţă copilăreşte, simţind cum încordarea îi dispărea

încet-încet.

— Cred că ai dreptate. În regulă, am o idee grozavă. Adam viră la dreapta pe bulevardul Ponce de Leon şi parcând exact sub geamul bufetului Domino's se întoarse spre Toni, ridicând o sprânceană. Îţi place pizza?

— Cu porţie dublă de brânză şi ardei iute?

— Ardei iute? întotdeauna trăieşti atât de periculos?

— Da. Nu am dat prea mare atenţie gândului, dar cred că aşa trăiesc. La fel trăieşti şi tu, căpitane Ware?

— Uneori. El dădu comanda unui chelner, deplasă camioneta în zona de aşteptare şi-şi puse tăbliţa cu numărul comenzii pe maşină. Acum povesteşte-mi mai multe despre această ceaşcă.

— Adam, de ce faci asta? Suntem atât de deosebiţi unul de celălalt, suntem precum Jack Spart şi soţia lui. El nu putea să mănânce mâncăruri grase, iar ea nu putea să mănânce mâncăruri slabe. Complet opuşi. Du-mă mai bine acasă şi uită că exist. Am să renunţ la puşcăria-fermă, iar tu te vei putea întoarce la meseria ta.

— Dacă îmi amintesc eu bine, răzvrătită, este că am rămas la jumătatea povestit.

— Nu ştiu, Adam, eu nu sunt prea expertă în a descrie ceea ce văd. Sunt o persoană retrasă.

— După actul cu tricoul tău ud şi cel în care eu m-am dezbrăcat până la chiloţi, nu cred că a mai rămas prea mult de văzut, dar eu sunt gata şi pentru restul, dacă eşti şi tu. El începu să-şi deschidă nasturii de la cămaşă.

— Ştii la ce m-am referit, Kojak. Vreau doar adevărul de la tine.

— Mă crezi, nu-i aşa, că ceea ce s-a petrecut în seara asta nu a fost înscenarea care să-mi aparţină? Adam nu ştia de ce acest lucru era atât de important pentru el, dar era.

— Da, te cred. Eram doar supărată pe toată lumea, pe Consiliul Orăşenesc, pe primar. Haide să schimbăm subiectul, Adam. Povesteşte-mi despre tine.

Poate că era mai bine, se gândi el, văzând că Toni îşi mai recăpătase din stăpânirea de sine, ca ea să nu mai fie subiectul de discuţie. Adam se lăsă în spătarul scaunului şi începu să fluiere.

— Nu sunt prea multe de spus. Am jucat destul fotbal în liceu cât să capăt o bursă la Jacksonville State în Alabama, Cred că m-au luat atunci ca să ridic nivelul mediu al echipei. Am fost norocos, pot spune,

şi am fost selecţionat de cei de la New Orleans Saints.

— Annie mi-a spus că ai fost o vedetă, că încă îi mai întreci la alergare pe huliganii de pe stradă. De ce ai renunţat la sport? Cum ai ajuns să lucrezi în poliţie?

— La început, m-am gândit să găsesc un loc în care să pot lucra cu copiii. Nu mi-a trebuit mult ca să-mi dau seama că marile salarii care se plăteau pentru astfel de slujbe veneau din Cartierul de Nord. Copiii pe care voiam eu să-i ajut nu locuiau acolo. Aşa că m-am întors la şcoală şi m-am apucat să studiez criminologia. Voiam să-i ajut pe oamenii care aveau cel mai mult nevoie de mine, vârstnici şi tineri.

— Exact asta este şi concepţia mea, căpitane. Tu ajuţi în felul tău, eu în al meu. Călătorim în aceeaşi direcţie, însă pe drumuri diferite.

Până să apuce el să se contrazică, sosi comanda lor de pizza. El îi dădu cutia lui Toni şi porni camioneta. Când intrară din nou pe bulevardul Ponce de Leon, Toni reluă conversaţia:

— N-o să se răcească pizza până ajungem la mine?

— M-am gândit s-o mâncăm la mine. M-am săturat de uniforma asta? Ai vreo obiecţie?

— Cred că nu, murmură Toni, întorcând tăcută privirea la magazinele înşiruite de-a lungul drumului. Discuţia despre uniforme o făcuse să-şi aducă aminte din nou de baie şi de capacitatea lui Adam de a se descurca în orice situaţie. Exceptând diferenţa lor de opinii în privinţa clădirii, el acceptase în cele din urmă să o ajute. Ea era recunoscătoare că nu-i zisese „ţi-am spus eu", chiar dacă ea nu era pregătită să recunoască că avea anumite rezerve în privinţa transformării puşcăriei în imobil de locuit pentru bătrâni.

Drumul fu scurt. Adam o uimi pe Toni când o apucă pe aleea din faţa unei căsuţe albe, cu şindrilă şi cu ornamente extravagante. Balansoare cu perne viu colorate se aflau pe verandă, iar uşa din faţă avea un desen oval din sticlă încrustată, bleu şi auriu. Adam parcă maşina şi se întoarse spre Toni cu o expresie curioasă.

— Ei bine, asta este.

— Oh, Adam, este minunată. N-aş fi ghicit niciodată că locuieşti în Virginia Highlands. Casa ta este precum căsuţa din turtă dulce a lui Hansel şi Gretel. Îmi place.

Ochii ei începură să-i strălucească de fericire când privirea cuprinse întreg exteriorul micuţei case. Adam nu ştia de ce o adusese

acolo şi nici la ce fel de reacţie se aşteptase din partea ei. El nu-şi mai împărţise casa cu nicio femeie până acum. Acesta era locul în care el evada, departe de lumea urâtă cu care se confrunta în fiecare zi. Aceasta era casa pe care mama lui nu o avusese niciodată, cea pe care el şi-o dorise cu disperare în copilărie. Era plăcut să ştie că bucuria lui Toni era la fel de sinceră ca şi a lui.

— Dar unde ai crezut că locuiesc? întrebă el.

— Oh, nu ştiu. Într-o garsonieră de genul celor existente în acele imobile cu încăperi imense şi cluburi. De ce aceasta?

— Pentru că este un cămin. Acum, gata cu întrebările despre mine, răzvrătito. Ni se răceşte pizza.

— Ai dreptate, consimţi ea, dându-i cutia cu pizza şi coborând din camionetă. Vreau să văd şi interiorul. Ea nu putea să descrie exact senzaţiile pe care le simţi, atunci când păşi pe verandă şi aşteptă ca Adam să deschidă uşa. Ezită o clipă când el intră în casă şi făcu un pas în lături, aşteptând-o să-l urmeze.

Dintr-odată ei îi fu teamă să se mai mişte. Vedea strălucirea lămpii pe care el o aprinsese, împrăştiind căldură şi invitând pe podeaua de lemn lustruită. Se simţea puţin ca Gretel, dornică să ştie ce era înăuntru, dar temându-se să cunoască intimitatea neaşteptată pe care casa şi bărbatul o sugerau.

— Ehei, de ce îţi este teamă? întrebă el. Nu sunt Lupul cel Rău, iar tu nu eşti Scufiţa Roşie.

— Nu, nu mai sunt. Mă gândeam mai mult la „Vino în plasa mea, zise păianjenul muştei”. Toni râse de tulburarea care o cuprinsese. De ce nu, Adam. Haide să mâncăm. Doar am lângă mine un poliţist care să mă apare, nu-i aşa?

— Da, doamnă, legat prin jurământ.

Toni intră în casă. Adam închise uşa şi o apucă pe hol spre bucătărie, întregul lui trup conştientizând prezenţa femeii care îl urma.

Ea avea dreptate. El era un ofiţer de poliţie care jurase să-şi facă datoria protejând orice cetăţean. Exista însă o singură problemă. Nu se mai afla în timpul serviciului. Şi nu ştia sigur cine avea să-l protejeze pe el.

Capitolul 8

În timp ce Adam îşi schimbă hainele, Toni admiră pereţii din

cărămidă roşie ai bucătăriei şi rafturile pline cu ustensile şi vase din trecut. Nişa cu fereastră arcuită, care fusese adăugată, crease spaţiul necesar pentru o masă mică cu scaune. Deasupra ferestrelor existau mici inserţii de sticlă colorată, identice cu cele de pe uşa de la intrare.

— Oh, Adam, este minunat.

— Pari surprinsă. Desculţ şi dezbrăcat până la brâu, Adam intră în bucătărie, deschizându-şi pantalonii care îi atârnau pe şolduri.

Barba îi umbrea obrazul şi bărbia, iar păru! îi şedea răvăşit pe frunte. Ea rămase pur şi simplu cu privirea fixată asupra lui, cuvintele dezvelindu-i prizonierele nodului din gât. Era bucuroasă că Annie nu venise cu ei.

— Bănuiesc că sunt surprinsă, reuşi ea să rostească în cele din urmă. Adică vreau să spun că nu ai deloc alura unui tip care să colecţioneze tigăi de fier şi oale de cupru. Probabil că au aparţinut mamei tale.

O umbră de durere întunecă ochii lui în clipa în care el îşi trase peste cap un tricou şi şi-l aranjă în pantaloni. Ea nu putu să nu-şi amintească de bărbatul din pădure, de ofiţerul gata de luptă îmbrăcat în salopetă, de bărbatul care o sărutase fără niciun rost şi apoi o arestase.

Adam Ware era o enigmă. Acum era Rambo. Acum era un Mel Gibson în uniformă care ar fi reuşit să zdrobească inima oricărei femei. Acum, fără niciun fel de jenă, şi-ar fi dezbrăcat pantalonii întruchipând una dintre figurile masculine ale almanahului Chippendale. Însă el şedea într-o minunată bucătărie coborâtă parcă direct din Ladies Home Journal.

Adam se întoarse spre frigider.

— Nu, mama nu a fost o colecţionară. Dar îmi place să mă gândesc că ar fi îndrăgit această încăpere. Ce bei? Mă tem că nu am pregătită nicio licoare de vrăjitoare.

— Oh, sifon, ceai cu gheaţă, apă.

— Nu bere, nu vin?

— Nu. Nu că n-aş avea şi eu viciile mele, însă alcoolul nu se numără printre ele. Am mai mult înclinaţii spre…

— Spargeri, o întrerupse el. Fără a mai menţiona încălcările de lege, încurajarea delincvenţei la minori, incitarea la dezordine.

El puse pizza în cuptorul cu microunde şi privi pe fereastra din faţa chiuvetei.

Farfuriile lui erau din ceramică portocalie cu bordură albastră şi se asortau perfect cu nuanţele celor două şerveţele pe care el i le dădu. În timp ce ea le aşeză pe masă, Adam umplu cu gheaţă două căni emailate în aceleaşi tonuri de albastru, şi deschise o sticlă de plastic cu Coca-Cola. Când ceasul cuptorului cu microunde sună, el îndepărtă cutia de carton şi puse pizza pe masă.

— Ce gospodar, zise ea zâmbind. Sunt impresionată. La mine te poţi considera norocos dacă ţi se serveşte hot-dog-ul pe farfurie de carton.

— Nu sunt un bucătar prea grozav, mărturisi el, aşezându-se faţă în faţă cu ea. Sincer vorbind, totul este mai mult pentru decor, pentru impresia scenică.

Ea îl urmări cum puse câte o felie din pizza fierbinte pe fiecare din cele două farfurii şi nu îndrăzni să ridice capul din farfurie.

— Ai de gând să aduci lampa de tortură ca să mă prăjești până voi vorbi?

— Nu. De fapt, Toni Gresham, nu vreau deloc să vorbesc despre ceea ce s-a întâmplat. Mâine vom merge la secţie şi ne vom uita prin albumele cu suspecţi. În seara asta nu vom vorbi decât despre noi, despre mine şi despre tine.

— Îi facem uitaţi pe străjeri şi pe poliţist?

— Da. În seara asta sunt predispus la basme şi poezii pentru copii. Vorbeşte-mi, Cârlionţ de Aur. El luă un dumicat din pizza, brânza întinzându-i-se până la gură, cu toate că mesteca din răsputeri.

Şi ea într-adevăr vorbi. îi povesti despre bunicul care îi citise basme minunate, despre Black Beauty şi Hans Brinker, despre bunicul care îi îngăduise să-l însoţească la țesătorie în fiecare zi pe timpul verii, iar mai apoi când începu să meargă la grădiniţă, în toate după-amiezile. Ea era înnebunită după vârtelniţele şi maşinăriile cu sunete rezonante şi culori vii. îi plăcea să viziteze colonia ţesătoriei, unde obişnuiau să se aşeze pe treptele magazinului şi să bea Kool-Aid şi ceai cu gheaţă. Bunicul mereu avea câte o poezioară sau un cântecel pentru copii şi câte o vorbă bună pentru părinţi. Fuseseră nedespărţiţi, bărbatul cu păr alb și fetița.

Dar într-o zi, e! fusese dus la spital şi nimeni nu-i zisese fetiţei de ce. Avea şapte ani când bunicul ei muri. Mama ei considerase că ea era prea mică ca să ia parte la înmormântare. Nici mama ei, nici tatăl ei nu-şi dădură seama de durerea ei, iar ea fu silită să şi-o alunge din

minte. Ţesătoria fu închisă, iar vechii oameni trebuiră să se mute în altă parte. Foarte curând ea fu trimisă la o şcoală particulară.

— Dar nu erai decât o biată fetiţă, zise încet Adam.

— Da, dar bunicul meu a fost foarte deosebit. El a fost singurul care a ţinut cu adevărat la mine. Eu şi acei oameni l-am iubit. Eram prea mică pentru a înţelege că ceea ce au făcut părinţii mei era singurul lucru posibil. Utilajele ţesătoriei erau depăşite, iar costul tehnologiei moderne nu putea fi suportat de fabrică.

— Ce s-a întâmplat cu oamenii din colonie?

— Au fost nevoiţi să se mute. Nu existau bani care să le asigure întreţinerea. Şi-au pierdut căminele însă nu a părut să-i pese cuiva. Am jurat că atunci când voi creşte, voi îndrepta lucrurile.

— Deci de asta te ocupi tu atât de mult să-i ajuţi pe bătrâni.

— Da. Nu pot să redeschid ţesătoria. Cea mai mare parte din utilaje au fost vândute ca să se plătească datoriile. Până acum am reuşit să-mi conving părinţii să nu vândă proprietatea, deşi nu ştiu de ce am făcut-o. De ani de zile ţesătoria este închiriată. Ne-au mai rămas însă nişte mici construcţii, dar până la urmă va trebui să renunţăm şi la ele.

— Trebuie să-ţi fi fost greu să vezi totul sfârşindu-se. Greu? se gândi el. Trebuie să fi fost cumplit. Era surprins de uşurinţa cu care îi înţelegea sentimentele, dar şi de cât de mult începuse să o placă pe Toni Gresham.

— Da, a fost greu, zise ea. Mulţi oameni nu înţeleg. Ei cred că eu pur şi simplu sunt o verigă în compania Sunnyside Food Gresham şi că nu am nicio grijă serioasă. Dar am. Exact ca şi tine. Nu suntem chiar atât de deosebiţi, nu-i aşa? adăugă ea încet.

Când terminară de mâncat, un tunet răzleţ răsună, iar lumina unui trăsnet spintecă cerul îndeaproape. Toni spălă vasele şi Adam le şterse. El îi povesti despre cum, înainte de a merge la şcoală, îşi însoţea mama prin locurile pe unde aceasta lucra. Ea fusese cameristă şi parte din copilărie, el şi-o petrecuse prin casele luxoase din selectul Cartier de Nord al Atlantei. Pe taică-su abia şi-l amintea. Acesta îl părăsise când el era foarte mic. Maică-sa murise când el era la liceu. De atunci îşi purta singur de grijă.

O stranie tendinţă de prietenie se născu între ei când terminară de şters bufetul şi stinseră lumina.

— Este foarte târziu, Adam, zise Toni nereuşind să-şi ascundă

oboseala din glas. Mulţumesc pentru cină, dar cred că mai bine m-ai duce acasă înainte ca furtuna să se pornească.

— Am un pat în plus, zise el nonşalant, stând cu spatele la ea. Există vreo şansă să rămâi aici în noaptea asta?

— Nu, Adam. Nu cred.

Ea îşi dădea seama că el o ruga, dar în acelaşi timp ştia că trebuia să refuze. Îşi începuseră legătura cu sărutări şi artificii. În seara aceasta făcuseră un prim pas spre a se cunoaşte mai bine. Ea îi spusese lucruri pe care nu le mai recunoscuse în faţa nimănui şi bănuia că şi el făcuse la fel. Fusese prea uşor să converseze cu ei; avea să fie şi mai uşor să rămână. Exista ceva între ei, ceva fragil şi nu încă definit. Dar era oare adevărat sau era doar o poveste frumoasă?

Ea se văzu obligată să-i mai acorde o bilă albă. E! nu încercă să o facă să se răzgândească şi până nu ajunseră ia uşa „ceşcuţei”, el nici nu o atinse.

— Să nu te mişti din casă mâine, Toni, zise el simplu, până n-am să dau o fugă la secţie ca să vedem cum stăm. Să nu răspunzi la telefon şi să nu pleci. Te rog, da?

— În regulă, Adam. Planul cu închisoarea-fermă oricum va trebui abandonat, acum că echipa Câinilor Turbaţi a scăpat din lesă. Am să aştept veşti de la tine.

El îşi sprijini mâna pe zid, trecând-o pe deasupra capului ei şi se uită în jos spre ea.

— Îmi pare rău că am fost dur cu tine astăzi, Toni. Dar când te-am văzut întinsă la pământ, nemaimişcând, am intrat în panică. Ştiindu-te cât de impulsivă eşti, m-am temut… nu procedez de multe ori astfel şi acum exagerez.

Fusese într-adevăr îngrijorat din pricina ei, se gândi ea amuzată. Fusese supărat şi dur, pentru că îşi făcuse griji. Ea ştia că lui scuzele nu-i prea erau la îndemână. Învăţă că lui Adam îi plăceau faptele, nu vorbele. Întocmai ca şi ei.

În aer plutea o linişte înăbuşitoare, exact genul celei dinaintea furtunii. Adam o privea de parcă ar fi regretat că se afla acolo. Ea simţea lupta care se ducea în el. Liniştea devenea tot mai mare. Până şi sunetele străzii păreau neclare şi slabe.

Nu putea să nu-l sărute, îşi dădu ea seama în timp ce se lăsă cuprinsă de braţele lui. Şi se părea că şi el simţea la fel. Sărutul, fără doar şi poate, era un efort combinat.

Adam începu prin a o strânge în braţe, prin a o săruta pe păr, prin a o atinge uşor cu degetul pe buze înainte de a i le prinde cu gura. De un sărut avea ea nevoie, de un sărut şi de o îmbrăţişare şi de aceea se dărui cu totul precum floarea care se întinde după soare.

Într-un final, el ridică încet capul, dar continuă să o ţină în braţe. Ea surâse.

— Îmi place când zâmbeşti, Toni.

El o sărută din nou, însă de astă dată sărutul se schimbă, deveni mai profund, atingând acea zonă înspăimântătoare, neexplorată, pe care niciunul nu dorea să o cunoască. Pe amândoi îi cutremura plăcerea atingerii, felul în care se dăruiau, cu toate că ştiau că existau limite, dincolo de care nu aveau să treacă. Timpul păru să stea în loc cât dură sărutul lor. Braţele şi trupul lui o acoperiră ocrotitor, ea umplând golul din viaţa lui, pe care el nu voise niciodată să-l ia în seamă. Niciunul nu avea să uite cât de plăcută fusese această îmbrăţişare.

Într-un final, Adam se trase în spate.

— Noapte bună, răzvrătito. Somn uşor.

Toni se bosumfla. Simţindu-se ca un copil căruia tocmai i se făcuse o bucurie, ea ajunse în dreptul uşii, o deschise şi păşi – sau poate pluti – dincolo de prag.

Adam coborî alene treptele. La jumătatea scărilor, auzi un ţipăt.

Făcând cale întoarsă, se năpusti în casă şi văzându-i chipul se abţinu să mai comenteze faptul că ea nu încuiase uşa.

Toni se uita fix în chiuveta de la bucătărie, ochii fiindu-i larg deschişi, iar pielea şocant de albă, El urmări privirea ei şi eliberă uşurat aerul din plămâni. Aşezat cu mare grijă, parcă ar fi dormit, se afla un pui, un pui mort, foarte mare şi nejumulit. Ambele picioare îi fuseseră retezate.

— Adam. Toni se întoarse în braţele lui şi se lipi de el. Un geamăt surd îi scăpă pe buze. Cine ar face un lucru atât de oribil? Braţele lui se strânseră în jurul ei, iar Toni simţi alinare în atingerea lui. Sprijinindu-şi obrazul de pieptul lui, ea cedă nevoii de a fi aproape de el.

— Unii cărora le plac glumele proaste, zise el confidenţial Vreun student, nemulţumit de nota lui. El speră să aibă mai mult succes cu ea în încercarea de a o convinge decât avusese el însuşi. Ai lăsat probabil uşa deschisă când ai plecat de dimineaţă.

Dar el ştia că ea nu o lăsase. Venise doar mai devreme aici, când el o căutase pe ea şi pe Annie, şi uşa fusese încuiată. Cel care lăsase puiul mort făcuse acest lucru în ultimele ore. Nici măcar nu apucase să se răcească. Ţinând-o în braţe, Adam ascultă, folosindu-şi deprinderile. Acum erau siguri. Era sigur. Însă dacă cineva pătrunsese aici, putea să o mai facă o dată. Toni era în pericol.

— Ei bine, asta în niciun caz n-o să-i aducă o notă mai bună, reuşi ea să spună, făcând pe viteaza şi înăbuşindu-şi teama din glas. Dar cu siguranţă o să-i asigure exmatricularea din clasa mea. Ea mai rămase în braţele lui o clipă, după care se trase în lături şi inspiră adânc. Vrei să-l arunci tu de aici… în locul meu?

— Sigur, dar mai întâi am să verific casa.

Ea rămase în mijlocul bucătăriei, încercând să nu privească în chiuvetă cât timp îşi făcu el rapidul rond prin casă.

— Ai o lopată? întrebă Adam, întorcându-se în bucătărie, satisfăcut că erau singuri.

— Nu, de ce?

— M-am gândit să îngrop puiul.

— De ce?

El încercă să-i răspundă astfel încât să nu-i pară copilăros.

— Eu întotdeauna îngrop tot ce moare. Păsări, pisici lovite de maşini. Mi se pare lucrul cel mai corect de făcut.

Şocul lui Toni dispăru auzind răspunsul lui Adam. Aresta criminali înrăiţi şi îngropa animale moarte. Ce contrast. îi plăcea că era puternic şi sentimental. Fir-ar să fie, îi devenea tot mai drag, şi acest lucru o speria.

— Vecinul meu, de alături, zise ea, are un mic atelier în care ţine unelte de grădină. Nu se va supăra dacă vom împrumuta şi noi o lopată.

— Nu noi, eu voi împrumuta. Încuie uşa după mine şi aşteaptă aici. Eşti mult prea răvăşită ca să poţi cobora şi urca scări.

Toni nu se opuse. Încuie chiar şi uşa. După ce aprinse toate luminile din casă se aşeză pe canapea şi aşteptă. Întotdeauna până acum se simţise în siguranţă în căsuţa ei. Acum lucrurile se schimbaseră. Casa ei fusese spartă şi nu ştia de ce. Cu toate acestea, ea se ţinea tare. Nu avea să se lase doborâtă de nimic.

Când Adam ciocăni spunându-i cine este, ea îşi recăpătase stăpânirea de sine. Toni i-ar fi mulţumit şi i-ar fi spus noapte bună, dar

el era ud leoarcă. Ploaia începuse brusc torenţial.

— Oh, Adam, eşti ud aproape până la piele.

— Eu nu fac niciodată lucrurile pe jumătate, răzvrătito. Sunt ud leoarcă şi toată apa se scurge pe covorul tău.

— Îmi pare rău. Este vina mea. Intră şi… am să-ţi pun lucrurile la uscător. N-o să dureze mult.

Adam oricum nu intenţionase să plece. Situaţia ivită îi oferi, pur și simplu, motivul de a rămâne, măcar atât cât să se asigure că totul era în ordine. Neavând nicio șansă să încapă în vreunul din halatele lui Toni, el îşi alese un tricou larg, din bumbac, şi un cearşaf cu care se legă în jurul brâului, în stil polinezian… Uscătorul era la jumătatea ciclului de funcţionare, iar ciocolata tocmai începuse să fiarbă când, undeva, prin apropiere, un trăsnet căzu pe pământ, întrerupând curentul electric.

De astă dată Toni nu ţipă. Pur şi simplu încremeni în locul în care se afla. Bâjbâind prin întuneric, Adam o găsi tremurând. El îşi dădu atunci seama că ei nu-i era teamă de tâlharii din parc sau de păianjenii de sub chiuvetă, însă întunericul o paraliza. O atinse pe braţ, iar ea se răsuci spre el disperată.

— Se întâmplă des lucrul acesta? întrebă el.

— Nu prea. Casa are paratrăsnet, aşa că fulgerele nu pot să o atingă. Am lumânări în fiecare cameră. Întunericul este chestia cea mai urâtă. Înainte, puteam să ascult vântul şi scârţâitul casei. Ştiam că în casă eram în siguranţă, indiferent ce se petrecea afară. Acum, nu mai este acelaşi lucru.

— Eşti în siguranţă, draga mea. Sunt eu aici.

De astă dată când o sărută, el păru să nu se mai poată opri. Voise să fie delicat, s-o facă să-şi recâştige încrederea de sine. Însă dacă reuşise să-şi ţină sub control mâinile şi trupul, buzele îi erau de nestăpânit. Se afundau, savurau, rătăceau pe chipul lui Toni precum furtuna de afară care asalta casa.

— Toni, reuşi el să articuleze în cele din urmă cu un glas răguşit, vreau să rămân în noaptea asta cu tine.

Ea nu răspunse. Îşi strecură în schimb braţele în jurul lui şi-l sărută lacomă, de parcă s-ar fi temut că era ultima dată când aveau să mai fie împreună. El îi cotropise viaţa, îi ocolise pe toţi adepţii ei şi o izolase în braţele lui. Nimeni nu mai făcuse până acum aşa ceva. Ea îşi iubise întotdeauna ceşcuţa ei. Acum îşi dădea seama că într-adevăr era

cuprinsă de vrajă.

— Vreau să rămâi, zise ea într-un sfârșit.

Adam oftă uşurat. Intenţionase, de fapt, să-i spună că voia să o protejeze. Acum că ea acceptase, el ştia că dorinţa lui nu se limita numai la a o proteja pe femeia din braţele lui. Ea era atât de mică, de încrezătoare, de perfectă, că el cedă în faţa nevoii de a o proteja şi de a o îmbrăţişa.

— Să încui tu, Adam, zise ea, trăgându-se din braţele lui fără prea mare tragere de inimă, până fac eu un duș. Pe urmă… Glasul i se stinse când văzu emoţiile contradictorii de pe chipul lui.

— Cred că ar fi mai bine să dorm pe canapea, Toni, în eventualitatea că se întoarce tipul pus pe glume.

Un alt fulger spintecă cerul şi un tunet bubui aproape.

— Adam Ware, dacă vrei cât de cât să-mi ţii de urât va trebui să stai nu pe canapea, ci mai aproape. Oh, Adam, strânge-mă în braţe.

Ea reveni din nou la pieptul lui. Trupurile li se atingeau. Focul mereu prezent între ei scăpă de sub control, iar ea simţi în dreptul şoldului bărbăţia lui excitată. Adam o trase mai aproape, liniile sinuoase ale trupurilor lor îmbinându-se perfect.

— Ești sigură, Toni? Vreau să știi că eu nu fac astfel de lucruri foarte des, zise el încet. Și vreau ca tot ce se va întâmpla, să nu fie doar din cauză că îți este frică de întuneric.

— Nu-mi este frică de întuneric, Adam, acum că ești cu mine.

— Toni…

Ridicând-o în braţe şi renunţând la togă, el se îndreptă spre dormitor. O aşeză pe pat şi după ce îşi scoase tricoul, îi scoase şi pe al ei. Se întinse lângă ea şi o strânse în braţe. Sfârcurile ei se lipiră de pieptul lui-ca nişte magneţi încălziţi, în timp ce braţele lui percepeau rotunjimile sânilor care se mişcau delicat în ritmul respiraţiei. Sforţându-se, el reuşi să vorbească:

— Toni, este protejată?

— Oh… Oh! Oh, Adam, îmi pare rău. Nu m-am gândit. Vreau să spun că nu… Ea începu să se foiască, stinghereala învăluind-o într-un cu totul alt gen de căldură.

Adam gemu.

— Și mie îmi pare rău. Ți-am spus că nu fac des astfel de lucruri. Nici eu nu am nimic la mine. Dar nu-i nimic, iubito. Am să stau pur şi simplu cu tine şi am să te ţin în braţe. Uneori atât este suficient. Este

timp destui şi pentru restul. Am să te masez pe spate, iar tu o să adormi.

Oh. Adam, oftă ea, aruncându-şi un picior peste coapsa lui. Chiar mă vei ţine, în braţe, fără să…? Mulţumesc. De astă dată oftatul ei fu unul de mulţumire. N-o să mă părăseşti, nu-i aşa? p – N-am să te părăsesc. Adam o frecţiona, exact cum mama lui îl frecţionase în copilărie, Se întrebă mai întâi de ce se temea ea că el avea să o părăsească, pentru ca mai apoi să se întrebe de ce ei, la rândul lui, se temea că nu avea să o facă. Vreme îndelungată ea stătu încordată, însă când somnul o cuprinse, el o simţi destinzându-se. Respiraţia ei deveni regulată. Noaptea trecu şi ea dormi ferită de prezenţa celui care lăsase, în semn de avertisment, puiul mutilat. Adam era sigur că de aceea fusese lăsat.

Când zorii se iviră, el se desprinse din îmbrăţişarea ei şi ieşi afară din casă. Toni dormise profund, deşi el nu închisese un ochi toată noaptea.

Înlănţuită de ultimele tentacule ale somnului profund, Toni oftă dorindu-şi să nu se trezească. Era sărutată. Adam o săruta. Visase întruna sărutările lui, până se încălzise şi transpirase de dorinţă pentru el. Ea îl simţi pe Adam schimbându-şi poziţia, desprinzându-şi apoi buzele de gura ei şi coborându-şi-le peste tot trupul ei, acaparându-i sfârcurile şi transformând-o într-o mare de dorinţă.

Piciorul lui era strecurat intim între coapsele ei. Părul lui aspru de pe trup îi trezea senzaţii stimulatoare. El rătăci cu mâinile pe spatele ei, degetele coborându-i pe formele rotunde ale acestuia şi strecurându-i-se în locul cald şi tainic dintre coapse.

Trupul ei pulsa de energie. Un vârtej ameţitor îi cuprinse mintea, în timp ce atingerile lui stârneau în ea vibraţii necontrolate.

— Toni, iubito, deschide ochii. Eşti pregătită să mă iubeşti acum?

— Pregătită? Oh, da, Adam scumpule, sunt pregătită. Ea deschise ochii. Visul ei era adevărat. Adam era deasupra ei, privind-o cu nişte ochi plini de dorinţă. Poziţia lui îi oferea un acces mas uşor la ea. Toni gemu şi închise din nou pleoapele când el îi acapară celălalt sân cu limba fierbinte şi delicată.

— Sper, Toni, pentru că nu cred că mai pot răbda multă vreme. Gura lui îi părăsi sânii şi începu să rătăcească pe trupul ei, în timp ce el se apropia tot mai mult…

— Adam! Ce faci? Dezmeticită, Toni încercă să se ridice. Ochii ei se măriră uluiţi, văzând imaginea razei de lumină răsfrântă peste aşternut şi a bărbatului, dezbrăcat şi excitat, aflat deasupra ei.

El îi surâse delicat.

— Sunt pe cale de-a face ceea ce trupul tău de o jumătate de oră mă imploră să fac. Mă vrei înăuntrul tău, răzvrătită, vrei să mă simţi adânc înăuntrul tău.

— Da?

— Aşa ai spus. Asta şi alte lucruri despre care vom vorbi când te vei trezi de-a binelea.

— Sunt trează, Adam. Zău. Respiraţia ei se acceleră când simţi bărbăţia lui atingând-o. Ochii lui erau înceţoşaţi. Respiraţia lui deveni fierbinte şi sacadată când se apropie de ea, sprijinindu-şi trupul pe coate. Ameţită şi năucită, ea îşi simţi corpul recunoscându-şi dorinţa şi ridicându-se în întâmpinarea lui.

— Stai puţin. Noaptea trecută, şopti ea. Ai spus că va trebui să aşteptăm pentru altă dată. Ea îşi pierdu răsuflarea şi-şi dădu seama că-i mângâia disperată braţul.

— Acum este altă dată, iubito. M-am… El şovăia. M-am strecurat dis-de-dimineaţă afară din casă şi am făcut un mic tur al farmaciilor deschise non-stop. N-am vrut să risc şi să nu mă prindă aici „dimineaţa”.

— Oh, Adam, ai avut grijă de tot. Îmi place că eşti atât de precaut, dar sunt momente când eşti mult prea lent. Şoldurile ei se arcuiră în sus, iar el nu mai fu lent deloc.

Nu era vis. Era adevărat, iar Toni se dăruia cu totul acestui bărbat sălbatic şi pasional. Ea ţipa pe măsură ce senzaţiile o învăluiau, iar când simţi violenta lui vibraţie îşi dădu seama că zburaseră până la soare şi înapoi. Rămase multă vreme lipită de el, împărtăşind minunăţia contopirii lor.

Adam o strânse! a piept, închise ochii şi adormi. Când se trezi, ea nu mai era. Îşi înnodă cearşaful în jurul taliei şi, plecând în căutarea ei, dădu nas în nas cu Annie şi Fred care şedeau la masă şi-şi beau cafeaua cu Toni.

— Bună dimineaţa, zise el zâmbind cu jumătate de gură, şi, lăsând la o parte orice rezervă, se apropie de Toni şi o sărută.

— Personal, zise Annie, aş da încordării de aici nota trei, Fred. Presiunea a mai scăzut puţin. Laptele se află încă în siguranţă. Zâmbi

apoi larg spre Adam şi-i întinse o ceaşcă.

— Da, consimţi Fred. Adam, băiete dragă, prezenţa ta aici, o fi prilejuind lui Toni fiori nu foarte mici, dar felul în care eşti îmbrăcat, mă face să-ţi spun răspicat, că eşti cam demodat.

Adam îşi strânse mai tare cearşaful şi se aşeză.

— Ah, ţi s-au uscat hainele, zise Toni. Adam s-a udat leoarcă azi-noapte, continuă ea grăbită, înroşindu-se puternic la faţă. L-a prins ploaia.

— Ah, da, a plouat şi-n centru, rosti Annie. Azi-noapte târziu. Foarte târziu.

Era timpul să intervină. Adam îşi puse cafeaua deoparte şi zise:

— În regulă. Ce puneţi voi trei la cale?

— Nimic, Adam, dragă, răspunse Toni, aruncând o privire severă spre Annie şi Fred. Tocmai le spuneam că trebuie să ne luăm adio de la puşcăria-fermă şi să găsim alt loc pentru locatarii din Swan Gardens.

Adam se încruntă.

— Am crezut că ai renunţat la ideea asta, Toni.

— La idee nu, doar la amplasament. Deja am început să sondăm terenul. Ai vreo propunere?

— Singura propunere pe care o am este ca toţi trei să nu vă arătaţi o vreme până am să fac nişte verificări la secţie, l-am promis şefului că voi face un raport complet astăzi.

— În regulă, eu voi lua prânzul cu părinţii, zise Toni. Inspiră adânc. Şi nu aştept cu cine ştie ce bucurie evenimentul.

— De ce, Toni? întrebă Annie curioasă.

— Pentru că întotdeauna atmosfera este încărcată. Ei nu ştiu ce să-mi spună, iar eu stau, pur şi simplu, acolo, aşteptând să se întâmple ceva. Să nu mai vorbim. Nu-mi face nicio plăcere.

— Prânz la părinţii tăi, repetă Adam. Cum nu se putea mai bine. Fred, te vei învârti pe-aici cu Annie. până va fi Toni gata de plecare? Sau poate chiar o vei duce cu maşina până acolo. La întoarcere am să trec să o iau eu.

— Prostii, zise Toni. N-am nevoie de o gardă de corp, Adam. Ce se întâmplă? Te temi că voi rechiziţiona un alt local?

— Nu, mă tem că te vei urca pe mătură şi-ţi vei lua zborul. El se ridică alene, se uită la Fred şi Annie de parcă ar fi luat o hotărâre şi înainte de a se îndrepta spre dormitor îi dădu lui Toni o sărutare

primejdioasă, plină de subînţeles. Singurul zbor pe care îl vei face va fi cu mine. Ar fi bine să mă îmbrac.

— Bună idee, zise Annie. Nu ştiu cât mai poate rezista laptele.

— Şi tu crezi că puiul a fost un avertisment? Fred stătea rezemat de camioneta lui Adam, având pe faţă o expresie îngrijorată. îl urmase pe Adam afară.

— Exact. Ea este singura care l-a văzut pe cel ce l-a mituit pe consilierul Burns. Eu n-am crezut nicio clipă că el lucra acoperit și sunt convins că nici altcineva nu va crede aşa ceva. Însă va scăpa basma curată, pentru că nu vom fi în stare să demonstrăm contrariul.

— Crezi că individul îşi vrea banii înapoi?

— Vrei să spui, dacă îl va căuta pe Burns? Mă îndoiesc. Ultimul lucru pe care îl doreşte acum este o conexiune cu ceea ce s-a întâmplat. Nu, Toni este cea de care se teme el.

— Şi deci, ce vei face, omule?

— Mă voi muta un timp la ea acasă.

Privind printre gene, Fred îl studie insistent pe Adam.

— Nu te muţi la ea numai pentru protecţie, nu-i aşa? De când o ştiu eu pe Toni, eşti primul bărbat pe care l-a lăsat să stea în casa ei. N-aş vrea să o văd suferind.

— N-am s-o fac să sufere, Fred. Ştiu ce se întâmplă când un bărbat se foloseşte de o femeie și apoi o părăseşte.

Fred încuviinţă din cap şi zâmbi.

— În regulă, te cred. Du-te şi fă-ţi raportul, căci până te întorci, noi vom fi piticii lui Albă ca Zăpada. Apropo, în ce fel de casă locuieşti?

— Toni a zis că este făcută din turtă dulce.

— Turtă dulce? Trebuia să-mi fi dat seama. Sper că voi doi nu aţi deschis cutia Pandorei.

— Cutia Pandorei? Fred, nu am ştiut că eşti un om învăţat? Adam urcă în camionetă şi afişă un zâmbet cald spre Fred.

— Oh, am mai citit şi eu câte ceva. Fred se sprijini cu mâinile de geamul deschis. Pe bune, Adam, am citit şi despre Hopa Mitică şi tu-ştii care îi este sfârşitul.

— Te înşeli, zise Adam încet. Toni nu s-a aşezat pe zid, s-a urcat. Nu a căzut, Fred, a sărit. Şi încă nu s-a dezmembrat. Să ai grijă să rămână într-o singură bucată.

— Aşa o fi, mormăi Fred cu glas stins, în timp ce Adam se depărtă. Dar fiind ofiţer de poliţie este aproape ca şi când ai fi unul

dintre oamenii regelui.

— Întotdeauna am bănuit că Burns se joacă cu focul, Adam, zise primarul. Şi mă tem pentru domnişoara Gresham. Burns jură că bărbatul nu a fost decât o voce la telefon. Încă se mai uita prin albumele cu suspecţi. Primarul era abătut, întocmai cum își închipuise Adam că avea să fie.

— Ce se întâmplă dacă îl identifică pe individ?

— Facem un târg. Intermediarul este lăsat liber dacă ne spune cine se află în spate. Ne interesează omul din vârf. Acesta trebuie să fie legat de aducerea Jocurilor Olimpice în Atlanta în 1996. Vechea puşcărie nu face parte din plan, dar se învecinează cu zona propusă să adăpostească Olimpiada. Comisia edilitară nu-şi va face publică alegerea pentru Jocurile Olimpice decât la toamnă, însă eu nu am de gând să las ca Atlanta să se compromită.

— Totuşi, nu are logică, domnule. Cumpărarea zonării este un delict de birou. Dar puiul din chiuveta ei pare mai degrabă vrăjitorie sau magie neagră. Adam nu putea să spună că nu era îngrijorat. Era, şi încă mai mult decât ar fi fost gata să recunoască faţă de Toni şi Fred.

— De aceea vreau ca tu să stai cu domnişoara Gresham. Consideră ca o misiune specială ajutorul pe care i-l vei da în găsirea clădirii pe care vrea să o reamenajeze. Astfel o vei putea supraveghea și vei avea certitudinea că nu vor exista încercări de a o folosi pe post de poliță de asigurare.

— Cred că mă voi descurca, domnule primar. Aţi primit vreo veste în legătură cu clădirile libere care ar putea fi destinate proiectului ei?

— Nu, dar am aranjat o decalare a termenului de evacuare a imobilului Swan Gardens. S-a prelungit astfel durata de la şaizeci de zile la şase luni.

Adam surâse.

— Cum aţi reuşit?

— Am şi eu puţină influenţă în primărie, zise primarul, ridicându-se, indicând astfel că întâlnirea luase sfârșit.

Adam tocmai deschisese uşa când vocea primarului îl opri:

— Adam, dar de ce nu ești în uniformă?

Adam privi în jos la blugii mototoliţi şi scutură din cap.

— Nu mă întrebaţi, domnule. Sincer, nu m-aţi crede dacă v-aş spune.

Primarul avusese într-adevăr dreptate în privința unui lucru, se gândi Adam în timp ce ieșea din parcare. Trebuia să se oprească pe acasă ca să-și schimbe hainele. Nu știa dacă familia Gresham mai avusese vreodată un ofițer de poliție invitat la prânz, dar voia să facă impresie bună.

La douăsprezece și un sfert, Adam se opri în fața binecunoscutei porți de fier care străjuia intrarea pe proprietatea familiei Gresham și le dădu liber lui Fred și lui Annie. Abia când văzu din nou poarta, el își dădu seama că mai fusese acolo înainte, cu mama lui. La una dintre slujbele ei cu ziua. Ironic, se gândi el, ajunsese să închidă cercul.

Paznicul refuză să-i permită intrarea până nu îi arătă legitimația. Chiar și așa, înainte de a deschide poarta și de a îngădui camionetei lui Adam să intre, el telefonă stăpânilor. Poate că Toni ar trebui să se întoarcă o vreme acasă, se gândi el. Ar fi mult mai în siguranță aici decât în propria ei casă.

— Adam, ce faci aici? întrebă Toni deschizându-i ușa. Ar fi putut Fred să mă ducă... Privindu-l pe bărbatul din prag, glasul îi pieri. Nu mai era nici Rambo, nici Mel Gibson. Era genul de director tânăr care ar fi fost pe placul părinților ei. De ce oare acest lucru i se poticni acum în mine? De când începuse să conteze ceea ce plăcea părinților ei?

Adam purta o pereche de pantaloni bleumarin, din bumbac, bluză roșie și pantofi în ton. Alura lui elegantă nu putea să șteargă din mintea ei salopeta de camuflaj și tricoul oliv pe care le purtase în prima noapte. Toni ajunsese la concluzia că tot ce purta Adam era un sacrilegiu. El era făcut să-și etaleze nudul în lumina fulgerului. Toga, conchise ea cu un surâs care îl făcu pe Adam să ridice o sprânceană, era singurul lucru care putea fi acceptat.

— M-a trimis primarul, zise el. Pot să intru?

— De ce?

— A aranjat ca durata de evacuare a locatarilor tăi din Swan Gardens să fie prelungită la șase luni.

— Te previn, venirea aici se poate compara cu un prânz luat în compania Inchiziției spaniole.

— Sunt gata, răzvrătito. Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Toni era îmbrăcată într-o rochie roșie, de vară, la care purta o eșarfă viorie și sandale de aceeași culoare. Cerceii roșii, din plastic, îi atârnau până la umăr, iar buclele blonde, rebele și le tapase într-o coafură semipunk, de care el era sigur că-i scotea pe părinții ei din

sărite.

— Am folosit şi eu puţin gel, zise ea. Mamei nu-i place deloc.

— Hmmm. Dacă m-aş fi gândit din timp, m-aş fi oprit pe la coafeza ta. şi mi-aş fi cumpărat şi eu nişte ţepi pentru curaj.

— Nu cred că ai nevoie, spuse Toni şi se dădu în lături ca să-i facă loc să intre. De astă dată zâmbetul ei trădă o plăcere tainică. El nu obiectă în faţa coafurii ei punk. Dimpotrivă, o înţelese.

— Toni, strigă o femeie, adu-l pe poliţistul tău înăuntru şi fă-ne cunoştinţă cu el.

— Poliţistul tău? şopti Adam. Îmi place. El o luă de mână şi-i aruncă o privire languroasă. Zău că-mi place, răzvrătită.

Toni îşi smulse mâna.

— Nu-ţi face cine ştie ce idei, Kojak, A trebuit să le spun ceva. Ei nu ştiu încă despre puşcăria fermă. Se cunosc bine cu familia Burns. N-am avut ocazia să le spun despre încercarea de mituire.

— Nu le spune. Nu-mi place să lansez şopârliţe, şi cu puţin noroc, poate nici nu vor trebui să ştie. Apropo, suntem logodiţi sau doar trăim împreună?

— Niciuna, nici alta. Suntem doar… prieteni.

— Bine şi-aşa, zise el, dându-i în treacăt un sărut devastator.

Înfrângându-şi dorinţa de a-l duce pe Adam în unul din dormitoarele de la etaj, Toni îl conduse în sufragerie.

— Mamă, tată, el este căpitanul Adam Ware. Primarul l-a însărcinat să mă ajute. Lucrăm împreună la un proiect.

Domnul Gresham îl privi pe Adam subtil.

— Adam Ware, fostul jucător de la Saints?

Adam îşi înăbuşi un geamăt şi oferi răspunsul aşteptat.

— Da, domnule. Încântat de cunoştinţă, domnule Gresham, doamnă Gresham. Sunt bucuros să-i cunosc pe părinţii lui Toni.

— Îl sprijini pe primar, Toni? întrebă doamna Gresham. Cumva eşti implicată în genul de acţiuni obşteşti de care familia Gresham s-a ocupat mereu? Este bine, dragă. La ce fel de proiect îl ajutaţi pe primar?

— Nu lucrez cu primarul, mamă. Lucrez cu oamenii care locuiesc în apartamentele imobilului Swan Gardens. Au fost forţaţi să-şi părăsească locuinţele. Tocmai despre asta vă povesteam când a venit Adam. Ţineţi minte, acel jalnic proiect de locuinţe?

Doamna Gresham interveni, încercând să repare greşeala.

— Dar nu ne-ai spus că primarul o consideră o idee bună. Suntem atât de bucuroşi să te avem în mijlocul nostru, domnule căpitan. Nu vrei să iei loc?

— Primarul nu crede că este o idee prea bună, mamă. Şi nici Adam nu crede.

Adam îşi dădu seama că intervenţia doamnei Gresham fusese o ciudată dar sinceră încercare de a părea interesată. Domnul Gresham, care ascultase schimbul de replici, îşi desfăcu şervetul şi ridică furculiţa. Adam îşi dădu seama că Gresham-ii nu vorbeau unii cu alţii. La sfârşitul mesei, el înţelesese deja de ce Toni trăia într-o „ceaşcă" şi vorbea în rime.

Încercările ei de a discuta cu părinţii despre proiectele ei, despre profesiunea ei, despre relaţia ei cu el se loveau de urechi surde sau erau întâmpinate de consternare. În cele din urmă, Toni îşi scurtă explicaţiile şi după un timp renunţă să mai vorbească. Atât ea, cât şi Adam serviră somonul proaspăt şi consomee-ul în tăcere. Refuzară desertul şi sorbiră ceaiul cu gheaţă, până ce domnul şi doamna Gresham sfârşiră masa.

— Aveţi o casă drăguţă, zise în cele din urmă Adam, încercând să găsească un subiect care să ofere un răspuns pozitiv.

— Da, spuse doamna Gresham pe un ton rece şi în acelaşi timp surprinzător de timid. Am cumpărat-o cu mulţi ani în urmă de la familia Branson. Ai auzit de bomboanele Branson, nu-i aşa?

— Da, răspunse Adam. De fapt, am şi cunoscut familia Branson. Mi-a plăcut în mod deosebit grădina lor în stil japonez, adăugă el cu nonşalanţă. lazul cu peştişorii aurii este locul meu preferat.

— Ne cunoşti grădina? Doamna Gresham nu putu să-şi reţină uluirea. Oh, vai de mine, sună îngrozitor, nu-i aşa? îmi pare rău. Întotdeauna se pare că spun ce nu trebuie, nu-i aşa, Toni? Doamna Gresham izbucni într-un hohot de râs nervos şi privi spre fiica ei cu oarece speranţă. Observând că Toni nu răspunde, Adam îşi dădu seama că scena nu era o noutate. Nu-i scăpă nici faptul că domnul Gresham îşi atinse discret soţia pe mână, mascând că-şi aşeza şervetul pe masă.

— Da, zise Adam, m-am jucat acolo în copilărie.

— Îţi cunosc părinţii, domnule Ware? Femeia îl privea curioasă.

— Mă îndoiesc, doamnă Gresham. El îi făcu lui Toni cu ochiul. Mama a fost camerista doamnei Branson.

— Oh, iar am făcut o gafă. Îmi pare rău. Însă nu-i părea.

— Doamna Branson a fost o stăpână bună şi generoasă pentru o femeie cu un copil.

Toni simţi o stranie greutate prăvălindu-se. Adam nu numai că o intuise pe mama ei, dar nu se lăsa intimidat de ea. Ea îşi înăbuşi un surâs cald şi se ridică.

— Iartă-ne că am mâncat pe fugă, mamă, dar Adam și cu mine avem planuri de pus la punct. Toni îl luă de mână pe Adam și trăgându-l lângă ea adăugă pe un ton mieros: Nu-i aşa, dragule?

— Aşa este, iubito, consimţi ei. Mi-a părut bine că v-am cunoscut. De astă dată doamna Gresham fu destinatara misteriosului clipit, pe care Adam i-l adresă atunci când îşi strecură braţul în jurul taliei lui Toni şi o întrebă şoptind destul de tare: Mergem la tine sau la mine?

Respiraţia tăiată a lui Toni nu fu deloc înşelătoare, cum de altfel nu fu nici surâsul delicat al doamnei Gresham. Pentru prima dată, Toni îşi dădu seama din expresia mamei ei că primise într-un fel încuviinţarea ei. O bucură nespus de mult liniştea care se aşternu în sufragerie când ea şi Adam ieşiră. Odată ajunşi afară, Toni izbucni într-un hohot de râs atât de puternic, încât atrase atenţia paznicului de la poartă, care scoase capul pe uşiţa căsuţei lui.

— Adam, eşti minunat. Mama ta chiar a lucrat aici?

— Da. Mereu este atât de greu de discutat cu părinţii tăi?

— Da.

— Nu-i de mirare că trăieşti în cer. Poate că şi eu aş fi ajuns să cred în această fantezie dacă aş fi fost obligat să trăiesc aici. Poate că îi intimidezi, răzvrătită.

— Nu cred că ei nu te înţeleg.

— Ei bine, senzaţia este reciprocă, te asigur. Ce a spus primarul?

— Să mă instalez la tine acasă şi să petrec fiecare clipă, făcând cu tine dragoste nebunească şi pasionată.

— Nu te cred. Chiar aşa a spus?

— Nu, asta a fost ideea mea. El mi-a spus că ar trebui să petrec fiecare minut cu tine, până vei găsi un adăpost pentru acei oameni bătrâni.

Deschise portiera camionetei şi o ajută să urce.

— Ce părere ai, răzvrătită?

Ea îşi plecă pleoapele timidă.

— Cred că îmi plac ambele idei.

De astă dată, chiotul de bucurie a lui Adam îl făcu pe paznic să iasă de tot afară, cu arma trasă din teacă.

Capitolul 9

— Adam, de ce nu m-ai lăsat să le spun despre Richard Burns?

— Primarul este de părere să nu dăm încă publicităţii această informaţie.

— Şi cum crezi că va fi ţinută secret?

— S-a aranjat ca şeful echipei Câinilor Turbaţi să confirme că Burns lucra acoperit. Chiar dacă scapă basma curată, poate spune că-şi făcea pur şi simplu datoria.

— Ei bine, eu nu cred că trebuie să scape atât de uşor, zise Toni. De îndată ce-l vei prinde pe cel aflat în spatele acestei afaceri, am să trâmbiţez peste tot despre escrocul ăsta bătrân, chiar dacă este prietenul tatălui meu. Este oricum vremea să se retragă, căci oraşul are nevoie în consiliu de cineva care să fie bine intenţionat.

Adam îşi înăbuşi reacţia firească. Mai fusese pus în faţa unor situaţii identice. Burns avea să scape probabil nepedepsit. Era un membru al stimabililor din oraş. Dintotdeauna existase corupţie politică, iar idealismul lui Toni nu avea să schimbe nimic. Totuşi, ca să o protejeze, el acceptase să meargă mai departe, măcar până depistau omul-cheie.

— De cum îl vom găsi pe cel aflat în spatele afacerii, zise el, poţi să-ţi aduni străjerii ca să-l jumuliţi. Chiar am să vă ajut şi eu. El îi deschise portiera. Ce facem mai departe, răzvrătito?

— Oh, nu ştiu, Adam, nu cunosc nicio clădire pe care am putea-o vizita. Eu, Fred şi Annie am bântuit toată dimineaţa prin oraş. N-am văzut nimic interesant. Sunt deprimată.

Era de necrezut că Toni renunţase la clădire. Puteai spune că arată oricum, numai deprimată nu. Aşa cum era îmbrăcată, în rochia roşie, de vară, şi încălţată cu sandalele viorii, îl făcea pe Adam să se gândească la ea ca la fetiţa plecată la petrecerea unei aniversări.

— Să înţeleg că nu intenţionezi să renunţi? Adam îl asigură pe paznic că totul era în ordine, ridicându-şi pumnul cu degetul mare în sus, şi o apucă pe Riverside Drive. Am sperat că noi doi să petrecem puţin timp împreună, să mergem la plajă.

— Oh, Adam, îmi pare rău. Mi-ar face plăcere să merg undeva cu tine, dar nu acum. Nu renunţ la căutarea unei clădiri. Gândeşte-te ce ar însemna acest lucru. Pe măsură ce vorbea, ea devenea tot mai agitată. Adam încercă să nu observe că agitaţia ei era legată de proiect şi nu de excursia lor.

— Nu, întări ea, prinzându-l de braţ şi surâzându-i delicat. Oamenii aceştia vor avea o casă de locuit, chiar dacă ar însemna să o construiesc eu.

— M-am temut că o să spui aşa ceva. Ei bine, dacă nu poţi să strecori plaja în programul tău, ce-ai zice de un meci de baschet cu mine?

— Sincer, nu am timp, Adam. Trebuie să ajung la şcoală ca să dau nişte telefoane. Nu avem la dispoziţie decât şase luni, ţii minte? Poate altă dată.

Adam îşi dădea seama că orice legătură cu Toni avea să implice şi proiectele ei de caritate, începuse să înţeleagă nemulţumirile soţiilor de poliţişti.

— Ei bine, atunci, zise el, aruncând ultimul zar, nu putem opri pe la administraţia financiară?

— Ce se întâmplă la administraţia financiară?

— Poate este scoasă la vânzare vreo clădire pentru neplata impozitului.

— Şi cu ce ne încălzeşte acest lucru? Materialele de construcţie le obţin din donaţii, dar bani ca să cumpăr o clădire nu am.

— Trebuie să-ţi spun, Toni, că pe cât nu-mi place să mă folosesc de numele meu, colectarea de fonduri este un capitol la care aş putea să te ajut. Oricum, nu se ştie niciodată. Nu strică să facem o verificare.

Toni se uită în jos la mâna ei. Fără să se gândească, ea şi-o coborî de-a lungul braţului lui, până îşi împleti degetele cu ale lui. Senzaţia era plăcută. Mâna ei era mică şi aspră. A lui Adam, puţin acoperită cu păr, era mare şi puternică. Nu era nicio îndoială că el o făcea să se simtă bine. Începuse să-i placă să-l ştie în preajmă, deşi comentariile lui mereu îi tăiau elanul.

El nu era întru totul de acord în privinţa acţiunilor ei, deşi ea începuse să înţeleagă că el avea dreptate în legătură cu impractibilitatea planurilor ei. Acest lucru era oarecum tulburător. Ea nu voia să se alinieze cu cineva care accepta status quo-ul, chiar dacă acesta lupta contra lui. Ea voia să facă lucruri deosebite. Ei nu voia

decât să le facă mai bine.

Toni își privi ceasul și apoi se uită la Adam. Se va duce. Dacă el se oferise să o ajute, ea nu avea să-l refuze. Deocamdată se învârtea în cerc. O singură senzaţie de vină îi afecta raţiunea. Era ea de acord cu Adam, pentru că îl dorea pe el sau pentru că îi dorea ajutorul?

Timp de o clipă, cei doi se uitară lung unul la celălalt. Privirea lui înfocată topi ultima ei rezistenţă. Canalizându-și toată energia spre chiriașii imobilului Swan Gardens, ea nu-și îngăduise să se gândească la ceea ce se petrecuse între ei. Senzaţia pe care dragostea lor o lăsase era încă prezentă. De îndată ce ea avea să cedeze în faţa acestui simţământ, avea să fie de acord cu aproape orice ar fi spus Adam. În plus, expresia de pe chipul mamei ei, când aceasta aflase că musafirul de la prânz era fiul unei servitoare, fusese delicioasă.

Toni se întrebă dacă părinţii ei cunoscuseră vreodată fericirea pe care Adam i-o dăruise ei. Probabil că da. În definitiv, ea era dovada vie a faptului că, ei fuseseră împreună. Însă mama ei mereu fusese distantă. Toni nu-și aducea aminte să fi discutat vreodată ceva personal. Cu toate acestea, ea știa că mama ei nu era chiar o snoabă și nici nu voia să fie rea. Nu cunoștea alt fel de-a fi.

Tatăl lui Toni nu era mai deschis. Ei doi erau anacronici; erau reminiscenţe ale altui timp. O iubeau pe Toni în felul lor. Însă habar nu aveau cum să-și arate dragostea. Lui Toni îi era încă greu să creadă că bunicul prietenos, care știa atâtea povești, avea un fiu atât de diferit de el.

Deși Adam încercă, administraţia financiară nu le fu de niciun ajutor. Toni își dădu seama imediat că Adam era bine văzut printre funcţionarii care îi promiseră că aveau să-l ţină la curent cu tot. Ea era o intrusă. Judecând după ocheadele lor curioase, era clar că ei nu erau obișnuiţi să-l vadă pe Adam în compania uneia ca ea, și era și mai evident că o priveau cu mare scepticism.

— Mulţumesc oricum, Adam, zise ea în timp ce ieșeau din clădire, la zi-mi unde are loc meciul de baschet?

— La Boys Club. Am un mic grup cu care lucrez în mai toate după-amiezile. Dacă apar destui jucători, ne împărţim în echipe și facem un joc. Altfel nu-i decât o ciondăneală.

— Cum adică „dacă apar”?

— Băieţii sunt bine intenţionaţi, dar eu trebuie să lupt pentru ei contra traficanţilor de droguri, a Curţii juvenile și uneori chiar contra

părinţilor lor. Este o luptă continuă pentru a-i ţine curaţi şi a-i face să se implice.

— Câţi ani au aceşti copii?

— Între şase şi douăzeci şi şase, unii merg la şcoală, alţii tocmai au ieşit din puşcărie. Mă tem că echipa mea nu este formată din ceea ce s-ar numi candidaţi la permisul Pop Warner.

— De ce nu vă înscrieţi într-o ligă? Măcar astfel copiii ar fi organizaţi şi interesaţi de joc. N-ar fi mai satisfăcător să ai o echipă adevărată?

— Cu echipament adevărat, cu arbitru adevărat şi cu program?

— Da. Asemeni detaşamentului meu de cercetaşi.

— Toni, aceşti copii nici măcar adrese nu au. Decât să-i întrebi de actul de naştere mai bine te laşi păgubaş. Nu putem îndeplini condiţiile ca să jucăm în liga despre care vorbeşti. În plus, nu am nici măcar garanţia că nu mă voi trezi pe teren cu jumătate din echipă drogată, inaptă de joc.

— De ce faci asta, Adam? De ce îţi petreci timpul cu astfel de copii?

— Pentru că am fost unul dintre aceşti copii, Toni. Glasul lui era încordat şi puţin îndurerat. Ea nu-i înţelegea afirmaţia. Ce diferenţă era între ceea ce făcea ea şi proiectul lui? Ea se ocupa de cei năpăstuiţi, de nevoiaşi. Deosebirea, îşi dădu el seama, era că Toni aştepta succesul şi deseori se bucura în mare măsură de acesta, în timp ce ei nu spera cine ştie ce şi deseori se alegea cu mai nimic.

Am fost unul dintre aceşti copii. Toni se gândi la afirmaţia lui Adam, în timp ce acesta parcă maşina în vecinătatea unei clădiri inscripţionată cu cărbune. În glasul lui existase o durere cumplită. Ei i se făcu ruşine, gândindu-se cum crescuse el, cum ani la rând fusese obligat să se îndrepte de la şcoală spre acest loc, în timp ce ea se îndreptase spre cofetăria Zeste sau spre centrul comercial.

Dacă întrevederea de la primărie i se păruse rece, acum o considera val de căldură, comparativ cu primirea de gheaţă pe care i-o făcură jucătorii de baschet adunaţi sub un coş fără plasă, din sala de gimnastică. Adam o prezentă, o lăsă pe marginea terenului şi se întoarse spre jucătorii nerăbdători.

— În regulă, băieţi, sunteţi gata de meci?

— Nu, omule, zise pe un ton plictisit un vechi membru al formaţiei. Pe E.T. l-a săltat poliţia pe când fura un casetofon, iar Leno

s-a înhăitat cu Iceman. Suntem mai puţin cu doi.

Adam oftă adânc. Sperase să-l influenţeze pozitiv pe puştiul poreclit E.T., dar se părea că nu se străduise destul. Avea să-l caute mai târziu la poliţie. Poate avea să reuşească să-l elibereze condiţionat. Dacă Leno plecase cu Iceman era pierdut.

— Îmi pare rău, băieţi. Să încercăm să improvizăm ceva, dar mai întâi am nevoie de o încălzire.

— Ne-am învârtit toată ziua pe aici, zise un puşti slăbănog, cu faţa pistruiată. Vrem să ne jucăm şi noi un meci ca lumea. El începu să bată mingea în cerc. Ai putea să joci tu, Adam.

Un jucător mai mare aruncă alene mingea la coş.

— Tot vom fi cu unul mai puţin, măi omule.

— Ce aţi zice să mă lăsaţi pe mine să completez formaţia? strigă Toni de pe banca de rezerve.

— O doamnă? Jucătorii se uitară la ea neîncrezători.

— De ce nu? întrebă Adam. Cu mine vă jucaţi, şi eu sunt un bărbat.

— Da, dar tu eşti atlet.

— Ce se întâmplă, băieţi, sunteţi laşi? Ridicându-se în picioare, Toni îşi puse mâinile în şolduri şi începu să se legene pe călcâie.

— În regulă, spuse puştiul cu pistrui, surâzând batjocoritor. Dacă eşti dispus să-ţi încerci norocul cu ea, căpitane, atunci va juca în echipa ta. Noi îi luăm pe Tree, iar tu iei pipiţa.

— În regulă. Adam o privi pe Toni amuzat. Sper că ştii ce faci, Toni. Băieţii ăştia sunt foarte serioşi în privinţa meciului.

— Şi eu la fel.

O jumătate de oră mai târziu, Adam constată că Toni era la fel de devotată baschetului precum era proiectului ei. Lipsa de îndemânare o compensa cu o voinţă de fier. După un început nesigur, băieţii îşi dădură rapid seama că Toni Gresham avea un instinct ucigător şi pase abile. Dacă îl ţinea pe Adam, Toni ajungea la coş. Dacă se concentrau asupra lui Toni, Adam scăpa liber.

Scorul se ţinu strâns mare parte din meci, însă când Toni obosi băieţii se desprinseră. O alunecare pe podea o făcu pe Toni să se aleagă cu o nouă julitură la genunchiul care era deja zgâriat, iar pe Adam să oprească repriza.

— Îmi pare rău că te-am numit pipiţă, zise ruşinat băiatul pistruiat. Eşti bună, Toni.

— Da, consimţiră şi ceilalţi. A fost un joc bun, căpitane. Când îşi strânseră mâinile, luându-şi rămas-bun, era clar că Toni fusese acceptată în cercul lor.

În timp ce se îndreptau spre centru, Adam o privi pe Toni. Pe faţă avea dâre de rimel şi-şi îngrijea cu stoicism julitură urâtă de la genunchi. Rănită, obosită, cu părul răvăşit, ea era totuşi cea mai atrăgătoare femeie pe care o văzuse vreodată.

El nu-şi îngăduise încă să privească drept în faţă realitatea faptului că făcuse dragoste cu Toni. Nu voia să se gândească ce ar însemna acest lucru pentru ea, sau pentru el. Se întâmplase. El îngăduise să se întâmple, deşi iniţial se depărtase de ea. Toni avusese încredere în el şi dormise în braţele lui toată noaptea.

Nici acum nu-şi dădea seama de ce se dusese să cumpere prezervative. Nu se întâmplase doar din cauză că o dorise nebuneşte. Stăpânirea de sine era ceva ce învăţase şi perfecţionase. Ceea ce simţise el fusese mai mult decât dorinţă. Toni era atât de minionă şi de curajoasă. El voia să o protejeze. Toată ziua refuzase să-şi analizeze aceste sentimente. Ea nu era pentru el. El nu era pentru ea. Dar cu toate acestea, chiar şi acum el dorea să oprească la marginea drumului, să o ducă în spatele camionetei şi… Viră scurt pe următoarea alee şi întoarse iarăşi volanul spre dreapta.

Merseră tăcuţi o vreme, însă tăcerea nu era stânjenitoare. Era un mod plăcut de a-şi împărţi prietenia. El scurtă, apucând-o pe drumul care trecea pe lângă terenul de golf, şi intră pe domeniul lui Toni din Sherwood Forest.

— Te simţi bine, Adam? Toni îşi dădu seama că ei nu scoseseră un cuvânt şi se întrebă dacă cumva Adam era supărat că ea se amestecase în jocul lui de baschet.

— Da. Dar tu?

— Şi eu mă simt bine. Mulţumesc că m-ai lăsat să joc.

— Mulţumesc că m-ai ajutat. Eşti o jucătoare bună.

— Încă unul dintre lucrurile care o deranjează pe mama. Gresham-ii înoată, joacă bridge şi tenis, nu softball sau baschet.

— Încep să înţeleg de ce trebuie să fi fost un adevărat chin pentru mama ta. El se întinse şi-i cuprinse mâna. Atingerea ei părea să fie la fel de firească ca un surâs, iar el se pomenea făcând acest lucru tot mai des. Dacă l-ar vedea acum colegii lui, ar jura că era beat. Adam Ware nu avusese niciodată reputaţia unui individ cu inima

zburdalnică.

El o eliberă şi, afundându-şi mâna în buzunar, îşi scoase ţigara. O împinse cu forţă în gură şi începu să o plimbe nervos dintr-o parte în alta.

Toni se rezemă de uşă şi se uită la el.

— De ce faci asta?

— Ce fac? Adam nu-şi dădea seama de ce se retrăsese. Poate din cauză că se gândea la mama lui. îi era greu să discute despre ea. Fuseseră foarte apropiaţi, făcuseră planuri pentru viitorul lui, aşteptaseră cu nerăbdare clipele când ea să nu mai fie obligată să muncească din greu. El îi cumpărase o căsuţă, o mutase din cartierul Cabbage şi-i ajutase pe cei ce duseseră o viaţă asemănătoare lui.

În ultimul an de liceu acceptase o bursă la Jacksonville State. Dar mama lui nu mai era ţa să se bucure pentru el, iar el nu se mai lăsă niciodată cuprins de entuziasm. O perioadă, până să se accidenteze, fusese ca un om rătăcit. Întâmplarea nefericită îl trezise însă şi-i reamintise de viitor, de planurile pe care şi le făcuse ca să-i ajute pe alţii.

Jucă la Sants până se accidentă la genunchi, apoi se retrase şi se întoarse la colegiu. Cât jucase existase o femeie în viaţa lui, o femeie care repede ajunse la concluzia că nu-i plăcea să fie soţie de student, iar mai târziu soţie de poliţist. Logodna lor se sfârşi de îndată ce cariera lui sportivă încetă. El deveni un om devotat meseriei şi nu avea de gând să-şi îngăduie să se mai apropie de cineva. Nu se potrivea nicăieri şi învăţase să accepte acest lucru.

— De ce mesteci ţigara asta? întrebă Toni.

— Urât obicei, nu-i aşa?

— Ei bine, cunosc oameni cu obiceiuri mai urâte.

— Nu ştiu. Bănuiesc că mă ajută să trec mai uşor peste nerealizări. Exact ca poezioarele tale. El trase camioneta în faţa casei ei şi opri motorul

— Îţi dai seama că nu am spus o rimă toată ziua? Cred, zise ea timidă, că am găsit o supapă mai bună pentru a-mi deversa nerealizările. Ea îi luă ţigara din gură şi i-o azvârli pe fereastră.

— Zău?

— Vino cu mine şi am să ţi-o arăt.

Ceaşca era cufundată în tăcere, de parcă o vrajă fusese aruncată peste ea. În timp ce Adam încuie uşa, Toni se duse în dormitor şi

începu să-şi pieptene şuviţele întărite cu gel. îl privi cum vine în spatele ei, cum o cuprinde cu braţele de talie şi cum începe să o sărute pe gât.

— Ai dreptate, haiducule. Buzele – îmi spun că acest lucru este un progres adevărat.

— Oh, Adam, chiar eşti real? Chiar sunt acum, aici cu tine?

El îşi lipi buzele de obrazul ei în timp ce mâinile îi urcară până la umerii ei. Prinse bretelele rochiei şi le dădu jos. Degetele lui găsiră apoi fermoarul de la spate şi-l traseră, făcând ca rochia să lunece pe podea, într-o pată de culoare. Urmară apoi chiloţii, iar ea rămase în toată splendoarea trupului ei gol. El ridică uşor capul şi privind în oglindă îi zări roşeaţa de pe chip şi uimirea din ochi.

— Eşti foarte reală, şopti el cu un glas răguşit. Ţi-a spus cineva vreodată cât eşti de frumoasă?

Priviră amândoi în oglindă cum sfârcurile ei începură să se întărească. Adam îşi lipi bărbăţia de ea, în timp ce bătăile inimilor lor urmau acelaşi ritm. Zâmbind, el îi cuprinse în palmă unul din sâni. Începu să maseze rotunjimea delicată, atingând-o şi examinând-o de parcă nu mai văzuse o femeie până atunci.

Ea se îmbujoră.

— Nu sunt prea mare.

— Eşti perfectă. Uită-te la noi. Uită-te ce bine ne potrivim.

— Cred, reuşi ea să rostească, că este ceva în neregulă cu acest tablou.

— Oh, ce anume? Mie mi se pare perfect. Ea era caldă şi vie, iar el dorea să se năpustească asupra ei şi să o pătrundă puternic, dur şi… Doamne, la ce se gândea? Toni era minună şi delicată. Merita să fie păstrată ca o comoară şi adorată, nu devastată.

— Tu încă ai hainele pe tine, zise ea. Răsucindu-se în cercul braţelor lui, Toni îi deschise catarama curelei, îi trase în jos fermoarul pantalonilor şi-şi strecură mâinile pe dedesubt.

— Oh, Toni. El inspiră profund. Nu face asta.

După ce-i dădu jos, cu o mişcare rapidă, pantalonii şi chiloţii, ea se întoarse din nou spre acea parte din el care nu ţinea cont de hotărârea lui de a-şi stăpâni seducţia.

— Vreau să mă uit la tine, zise ea. Să te ating. De dimineaţă eram atât de… stârnită, că n-am avut timp pentru aşa ceva. Eşti timid, Adam Ware?

— Timid? Nu ştiu. Poate că sunt. El gemu. Poate că am fost. Oh, Toni, ar fi bine să încetezi. Cred că n-o să mă mai pot controla.

— Foarte bine. Îmi place când eşti sălbatic şi desfrânat.

— Eu? Sălbatic şi desfrânat? El pufni într-un hohot de râs. Asta vei primi, răzvrătito.

Şi într-adevăr el se ţinu de cuvânt. Când făcu dragoste cu ea, el nu avu nicio reţinere. Ea primi rând pe rând pătrunderile lui lacome, plutind printr-o junglă de dorinţe care îi purtă departe în timp. Într-un final, Adam se întinse pe spate ţinând-o pe Toni deasupra lui. El nu mai cunoscuse niciodată o asemenea fericire.

— La ce te gândeşti, Adam? întrebă ezitând Toni, ţinându-şi respiraţia în aşteptarea răspunsului lui.

— Ai avut dreptate, haiducule. Asta taie orice ţigară.

Ea se încordă. Nu-şi dăduse seama cât de mult dorise ca el să-i spună că o iubeşte. Nu-şi îngăduise să articuleze cuvintele, dar ştia că ele fuseseră acolo tot timpul. O clipă, ea rămase liniştită, simţind respiraţia lui, simţindu-i sunetul regulat şi lent al bătăilor inimii.

Poate că el nu ştia ce lucru deosebit era acesta pentru ea, se gândi Toni. Era sigură că în cariera lui de sportiv şi de ofiţer de poliţie, fusese urmărit de sute de femei. Şi ea avusese numeroase relaţii mai mult sau mai puţin serioase, dar niciuna de lungă durată sau de felul acesteia.

Adam simţi distanţarea bruscă a lui Toni şi ştia ce se întâmplase. Îşi dădea seama că ea avea nevoie de asigurare, dar nu ştia ce să spună. Discuţiile intime nu fuseseră niciodată punctul lor forte. Până acum, el şi Toni, se ciondăniseră, se contraziseră asupra filosofiei de viaţă a celuilalt. Cu toate acestea, ei dădeau senzaţia că fiecare înţelesese perfect gândurile şi cuvintele nerostite ale celuilalt. El începu să-i dezmierde fruntea. Nu voia să piardă această apropiere deosebită.

— Ce s-a întâmplat, Toni?

— Nimic, Adam. N-am mai sedus un bărbat până acum. Mă simt de parcă aş avea cincisprezece ani. E o nebunie, nu-i aşa? Ce ar spune revista Cosmopolitan despre mine?

Nu mai sedusese un bărbat? El nu aşa interpretase ceea ce se petrecuse între ei. Considera că făcuseră dragoste şi că fusese ceva cu totul deosebit. Nu putea încă să dea glas sentimentelor pe care le simţea. Erau prea noi şi probabil nedorite. Nu intenţionase nicio clipă să se îndrăgostească.

Tensiunea meseriei lui era devastatoare pentru mintea unei femei. Văzuse mulţi oameni, din subordinea lui, măcinaţi într-atât de problemele de acasă, încât nu mai puteau face faţă cum trebuie serviciului. Văzuse însă şi cum slujba ajungea să subjuge într-atât mintea unui om, încât acesta, când se întorcea seara acasă, nu mai putea răspunde solicitărilor de soţ şi nici celor de tată. Poate că era mai corect modul în care Toni privea lucrurile petrecute între ei.

— Cosmo ar spune că nu este ceva neobişnuit ca o femeie să se simtă atrasă de un ofiţer de poliţie. Noi amândoi suntem primejdie şi securitate. Combinaţia devine deseori un afrodiziac pentru o femeie şi un bărbat care se văd siliţi să fie împreună, mai ales când cei doi sunt contrar opuşi. O atracţie sexuală nu este neobişnuită în împrejurările actuale.

O atracţie sexuală? se gândi Toni. Astfel vedea Adam dragostea pe care o făcuseră? Curajul o părăsi.

— Înţeleg. Ceea ce vrei să spui de fapt este că suntem total opuşi, că această relaţie este pur sexuală şi că ar trebui considerată temporară?

— Bănuiesc că ceva de genul ăsta. Deşi verbal el consimţi, braţul lui se strânse protector în jurul ei, iar degetele îşi croiră drum printre corpurile lor, până ce reuşiră să-i cuprindă sânii. Ceea ce spunea el nu era de fapt ceea ce simţea.

Toni simţi vibraţia pe care atingerea lui Adam i-o stârni. Îi simţi din nou pe Adam încordându-se şi lipindu-se de ea într-un protest care exprima mai mult decât ar fi făcut-o cuvintele. Adam nu era un bărbat impulsiv. Nu acţiona niciodată sub impulsul de moment, indiferent ce credea ea. Era un om de acţiune, deşi era tăcut. Poate ceea ce se întâmplase între ei era pentru el la fel de greu de înţeles precum era şi pentru ea. El o fi crezând că era vorba despre o simplă atracţie sexuală, însă ea ştia mai bine. „Jack şi Jill sus pe-un deal s-au dus şi aveau să rămână acolo”.

— Cred că ar fi bine să ghiceşti din nou, Kojak, şopti Toni şi se ridică. N-am crezut nicio iotă din prostiile astea. Coborându-se încet, ea îşi găsi locul potrivit atât pentru buze, cât şi pentru şolduri.

Pătrunzând înăuntrul ei, Adam nu-i mai comentă alegerea.

În zilele ce urmară, Adam refuză să-şi recunoască sentimentele tot mai profunde pentru Toni. Ei ştia că misiunea ei de căutare a unei clădiri era sortită eşecului, însă ea trebuia să se convingă singură de

acest lucru. Fără prea mare tragere de inimă, el o lăsă în grija lui Fred şi a lui Annie, în zilele în care căutase să afle cine lăsase drept avertisment puiul din chiuveta ei.

Odată zărise un bărbat stând la umbra copacilor din apropierea casei ei. O cercetare amănunţită a zonei nu scoase nimic la iveală şi-l făcu să conchidă că, probabil, bărbatul fusese vreun vecin, nu un intrus.

Burns nu reuşise să-l identifice pe bărbat în cataloagele cu suspecţi, însă cei de la departamentul artistic făcură un portret-robot.

În afară de puşcăria-fermă existau numeroase terenuri şi construcţii care mărgineau zona propusă pentru Complexul Olimpic. Primii proprietari pe care Adam îi contactă refuzară să admită că fuseseră abordaţi de persoane cu tactici dure. Târziu, într-o după-amiază, el făcu o vizită unei femei în vârstă care avea o mică băcănie într-una din încăperile casei ei. Femeia era mama lui E.T. De îndată ce femeia află că Adam era ofiţerul care îi scosese fiul din puşcărie, ea îşi dădu drumul la gură.

— Sigur, zise ea, scuipând, chiar lângă piciorul lui, tutunul pe care îl mestecase. A venit un om cu buzunarele doldora de bani, care s-a arătat interesat să-mi cumpere casa.

— Şi ai vândut-o?

— Păi, să vedeţi, i-am spus că nu-mi aparţine. Eu o am închiriată, exact cum a avut-o şi mama înaintea mea. Mi-a oferit însă o sumă frumuşică ca să-i dau în schimb… contractul de închiriere, parcă i-a spus. Mi-a mai zis că are de gând să vândă casă, care oricum va fi demolată şi că pot să rămân aici până vor fi toate puse la punct. Apoi mi-a zis că mă va muta într-una dintre acele construcţii noi pe care avea să le ridice. Nu şi-a bătut joc de mine, nu-i aşa?

— Nu, o asigură Adam. Sunt convins că a vorbit serios. Ai semnat ceva?

— Da, domnule. Am semnat o hârtie. O am chiar în casa de marcat.

Ea îi arătă înţelegerea. Semnătura era a unui om pe care el îl cunoştea, un antreprenor independent, care avusese necazuri cu municipalitatea, pentru că nu-şi onorase contractele. Luna trecută firma lui fusese ştearsă de pe lista ofertanţilor acceptaţi să participe cu proiecte la sistematizarea oraşului. Adam începea să priceapă ce se întâmplase. Totuşi, nu avea niciun motiv să se lanseze în afirmaţii,

până nu făcea mai multe cercetări.

În următoarele trei zile, Adam urmări un şir de acte care cuprindeau opţiuni de vânzare, fiecare purtând câte o semnătură diferită. Toţi vânzători recunoscură în portretul lui Burns pe bărbatul căruia îi vânduseră.

Raportând primarului cele constatate, Adam dădu glas indignării lui.

— Desigur, nu este niciun secret că ne preocupă aducerea aici a Jocurilor Olimpice. Toată lumea ştie că amplasarea va fi în această zonă, deoarece municipalitatea deţine deja terenul, aşa că nu este surprinzător că cineva cumpăra dreptul de alegere asupra proprietăţilor învecinate. Dacă cineva vrea să-şi pună paralele la bătaie, nu este nicio ilegalitate.

— Dar de ce? întrebă primarul. Dacă Atlanta nu va fi desemnată pentru Jocurile Olimpice, va rămâne cu nişte terenuri care nu interesează pe nimeni.

— Da, dar nu uitaţi de schimbarea destinaţiei zonei. Din locuinţe ieftine în centru comercial. Valoarea se dublează instantaneu. Cel în cauză s-a gândit că Olimpiada va ridica preţurile chiar mai mult. În plus, chiar dacă pierde în afacerea cu jocurile, a achiziţionat deja terenurile la preţuri reduse, până să apuce lumea să afle de schimbarea destinaţiei zonei.

— Totuşi, singura problemă pe care o avem aici, Adam, este încercarea de mituire. Acum ştia cine se afla în spatele întregii afaceri. Burns va trebui să depună mărturie. Probabil vă scapă basma curată, dar antreprenorul şi omul lui de încredere vor fi condamnaţi.

— Bine măcar că până la urmă se vor construi case de locuit, în loc de fabrici, zise Adam, gândindu-se la cât de mulţumită avea să fie Toni.

Se eliberară mandate de arestare pentru antreprenor şi pentru asociatul care făcuse încercarea de mituri. În acelaşi timp se lansă o puternică afirmaţie, conform căreia Toni Gresham nu era singura martoră a neregulilor lui. Deţinătorii proprietăţilor erau şi ei în stare să-l identifice pe făptaş.

Noaptea târziu, când Adam şi Toni stăteau întinşi în pat, el îi spuse adevărul:

— De luni de zile, în secret, antreprenorul a cumpărat dreptul de alegere a proprietăţilor, aşteptând ca Atlanta să fie desemnată de

Comitetul Olimpic drept loc de desfăşurare a Jocurilor de Vară. Dacă destinaţia zonei se va schimba, el are drept asupra pământului din jurul complexului, drept pe care şi l-a plătit cu o infimă sumă de bani.

— Ce se va întâmpla cu toţi aceşti oameni care au consimţit să-i dea lui dreptul de a alege primul, dacă opţiunea Comitetului Olimpic va fi alta?

— Primarul crede că antreprenorul va renunţa la dreptul lui, iar proprietarii nu vor fi obligaţi să returneze banii primiţi.

— În ambele cazuri, Burns va scăpa basma curată, zise Toni dezgustată.

— Așa se pare. Așa se întâmplă uneori, iubito. Câştigi într-o parte și pierzi în alta. Măcar avem șanse mari să găzduim Jocurile Olimpice aici. El îi acapară buzele într-un sărut satisfăcut, însă ea nu-i răspunse.

— Ce nu e în regulă, haiducule?

— Cum ce, sistemul. Municipalitatea va câştiga mulţi bani de pe urma turismului. Burns v-a scăpa nepedepsit. Eu pierd puşcăria-fermă. Locatarii din Swan Gardens pierd un posibil cămin, toate numai din cauză a ceva ce este probabil să se întâmple.

— Dar Toni, priveşte realitatea în faţă. N-ai fi putut niciodată să transformi o închisoare-fermă într-un loc plăcut, A ajuta oamenii este minunat, dar fi realistă. Nu te poţi apuca singură de un proiect de reamenajare. Asta înseamnă să-i minţi pe acei chiriaşi, exact cum a făcut antreprenorul cu proprietarii de terenuri, nespunându-le despre schimbarea destinaţiei zonei. Pianul tău, fiind nerealizabil, s-a terminat, Toni. Haide să-l dăm uitării.

— Nerealistic? Ceea ce de fapt vrei să spui, este să încetez să mai încerc să fac ceva ce pare imposibil? Nici să nu-ţi treacă prin minte, Adam Ware. Ea sări în picioare. Nu putea să renunţe, aşa cum făcuseră părinţii ei cu ţesătoria după moartea bunicului ei. Eşti exact ca toţi ceilalţi, continuă ea, gândeşti îngust. Nici măcar nu te străduieşti să înţelegi ce vreau să fac. Dar ai dreptate, s-a terminat. Nu mai sunt în pericol acum, nu-i aşa?

Adam avea o presimţire nefastă în legătură cu ceea ce avea să se întâmple.

— Nu, nu mai eşti. L-au arestat pe cel care ţi-a lăsat puiul în chiuvetă. De ce întrebi?

— Pune-ţi pantalonii şi du-te acasă, Kojak. Muncesc prea asiduu,

de prea multă vreme, ca să renunţ acum. Dacă nu simţi la fel ca mine, atunci întinde-o, Adam.

— Vrei să spui că chiriaşii din Swan Gardens sunt mai importanţi decât noi?

Nu, vru ea să răspundă, însă adevărul era că Adam nu o iubea.

— Cred că, zise ea încet, nu există niciun noi, Adam.

Ea puse capăt relaţiei lor. Adam rămase mut la început, apoi se enervă. Sigur el era mai important pentru Toni decât acţiunile ei. Însă o singură privire aruncată chipului ei îl făcu să înţeleagă că această speranţă murise. Toni vorbise serios. îi spusese să plece. El dădu la o parte cearşaful şi, ridicându-se, o privi nevenindu-i să creadă cele auzite.

— De ce, Toni?

— Pentru că trebuie. Ăsta nu este un mic plan care nu a mers. Cu asta mă ocup eu, Adam. Este important pentru mine. Nu poţi înţelege? Simt nevoia să fac asta. Aşa simt că trebuie.

El îşi îmbrăcă chiloţii, apoi pantalonii, îşi aranjă cămaşa înăuntru şi-şi încălţă pantofii.

— Nu, nu pot. M-am îndrăgostit de tine, Toni Gresham, şi tu de mine ai nevoie. Şi eu mi-am iubit tatăl, dar el era mereu plecat, ocupându-se de afaceri. Nu a avut niciodată timp de mine şi într-o zi nici n-a mai venit acasă. Dacă vreodată vei găsi timp şi pentru mine printre acei oameni care sunt atât de importanţi pentru tine, ştii unde să mă găseşti.

Toni rămase înmărmurită. El rostise cuvintele pe care ea voise să ia audă. Adam îi spusese că o iubeşte şi acum o părăsea. Ea apucă cearşaful, se înfăşură cu el şi îl urmă. Împiedicându-se în faldurile lui, strigă:

— Adam, aşteaptă.

— Şi încă ceva, rosti el peste umăr. Ai face bine să-i întrebi şi pe acei oameni din Swan Gardens care le este dorinţa, în loc să-ţi satisfaci propriul orgoliu, fără să-i consulţi.

Spunând acestea, Adam plecă, iar ceaşca ei se cufundă în tăcere. Vraja dispăruse. Stâlpii de oţel începură să scârţâie şi să geamă, iar Toni începu să tremure în întuneric.

Ce se întâmplă cu el? El, dintre toţi, trebuia să fie singurul care să înţeleagă ce voia ea să facă. Ea nu avea de gând să-l părăsească. Ea nu era ca tatăl lui. Dar el nu avea de unde să ştie acest lucru. Toni oftă.

Amândoi luptau cu trecutul lor. Părinţii ei nu fuseseră oameni răi, aşa cum îi considerase ea. Nu avuseseră de ales, de aceea închiseseră ţesătoria. Şi poate chiar ar fi interesaţi în acte de caritate, dacă ea ar fi mai deschisă şi le-ar oferi ocazia. Adam avea nevoie de ea. Avea nevoie de ea ca să-i arate că împreună puteau face lucruri deosebite. Şi ea avea nevoie de el, deoarece… deoarece…

— Oh, fir-ar să fie, mormăi ea.

Cineva însă trebuia să ia atitudine. De ce ea putea să înţeleagă şi Adam nu? Era oare chiar nevoie să le ceară părerea celor ce locuiau în Swan Gardens?

Răspunsul veni a doua zi. La întrunirea pe care o convocase în pripă cu chiriaşii, ea auzi răspunsurile lor șovăitoare. Ei doreau copaci, grădini, un parc, un loc în care să cultive flori şi legume, un loc departe de oraş. Adevărul era că puşcăria-fermă fusese o idee nu prea grozavă.

— De ce nu aţi spus nimic? întrebă ea cu un glas înăbușit.

— N-am vrut să te jignim, Toni, răspunse Willie Benson. Tu ai fost bună cu noi şi pentru tine totul părea foarte important.

— Pentru mine? Dar tot ce am făcut a fost pentru voi, nu pentru mine. Îmi pare rău, prieteni, dar acum nu ştiu ce să fac.

— De ce nu-l întrebi pe Adam, Toni? zise cineva, ezitând. Pare un tânăr echilibrat.

— Am să văd. De un om echilibrat aveau ei nevoie, nu de o persoană impetuoasă ca ea. Adam n-ar fi rechiziţionat niciodată puşcăria-fermă. Nu ar fi hotărât niciodată să o reamenajeze şi să mute acolo un grup de bătrâni, fără să-i consulte în prealabil. Ea însă aşa procedase.

Chiriaşii încercară să o consoleze explicându-i că ei nu se aşteptaseră nicio clipă ca ea să înfăptuiască miracolul. Ei deja începuseră să-şi facă planuri ca să se mute.

— Micuţule Boy Blue, vino cu trâmbiţa ta, murmură ea îndurerată, în timp ce Fred o conducea la vechea ţesătorie, unde ea îşi lăsase maşina. Toni îl lăsă acolo ca să inventarieze materialele, pe care ei le stocaseră, şi se îndreptă spre casă.

Adam avusese tot timpul dreptate în privinţa ei. Ea se declarase salvatoarea lumii, fără să întrebe lumea dacă voia sau nu să fie salvată. Studiase ingineria ca să construiască clădiri. Preda în cadrul învăţământului profesional pentru a le oferi o meserie oamenilor. Adunase în jurul ei o mulţime de admiratori ca să facă mult bine, fără

însă să-şi examineze vreodată motivele. Greşise oare?

Nu, ţelurile nu fuseseră greşite, poate doar metodele pe care şi le alesese. Cunoscuse un eşec cumplit şi totodată îl pierduse pe Adam. Pentru prima dată, de când era copil, Toni simţi nevoia unui umăr pe care să plângă. Avea nevoie de umărul mamei ei ca să plângă. Atinse frânele, răsuci maşina şi se îndreptă spre Riverside Drive. Nu ştia ce avea să se întâmple, nu mai procedase niciodată astfel, însă avea să o roage pe mama ei să-i dea un sfat.

— Regele este în vistieria lui, numărându-şi banii. Regele şi banii, asta era! Banii şi prestigiul îi distruseseră proiectul, dar tot banii şi prestigiul aveau să i-l repare. În definitiv, vechii prieteni întotdeauna purtau de grijă celor dragi, iar tatăl ei făcea parte din acel club. Pentru prima dată, avea să-i ceară şi lui ajutorul.

Capitolul 10

Însă nu la tatăl ei se duse mai întâi Toni, când intră grăbită în casa părinţilor.

— Mamă? Ea urcă în goană scările, ciocăni la uşa mamei ei şi năvăli înăuntru. Mamă, trebuie să vorbesc cu tine.

Doamna Gresham ridică spre Toni un chip năucit.

— S-a întâmplat ceva rău, dragă?

— Da, s-a întâmplat, mamă. Am nevoie… am nevoie să stau de vorbă cu tine. Nodul din gât îi sugrumă glasul.

— Zău? Alice Gresham rămase uimită preţ de o clipă, după care se ridică repede şi-şi „cuprinse fiica în braţe. De fapt am vrut să spun, chiar ai nevoie de mine?

În vocea ei se simţea o bucurie care nu putea fi mascată.

— Sunt aici, dragă. Ce pot face pentru tine?

Toni luptă din răsputeri să-şi stăpânească lacrimile care ameninţau să-i inunde faţa, urându-se pentru etalarea acestei slăbiciuni, deşi ştia clar, atunci când se aşeză împreună cu mama ei pe cuvertura de satin a patului, că lacrimile ei erau o binefacere.

— L-am pierdut mamă şi nu ştiu ce să fac.

— Te referi la Adam? Doamna Gresham o lăsă pe Toni să suspine până îşi descărcă încordarea, îşi afundă apoi mâna în buzunar şi scoase o mică batistă brodată. Tare mă îndoiesc, adăugă ea. Hai, suflă nasul şi spune-mi ce s-a întâmplat.

Toni inspiră adânc şi urmă instrucţiunile mamei ei. Alice Gresham nu păru sumbră, ci mai degrabă preocupată. Toni ridică uşor capul şi-şi privi mama. Zări în ochii acesteia o privire timidă şi şovăielnică care o. făcea să nu ştie cu ce să înceapă.

— Oh, mamă. Ţi-am stricat bluza.

— Cui îi mai pasă de bluză? Toni, tu eşti cea care contează.

Dintr-odată, pe măsură ce Toni îi povestea mamei ceea ce se întâmplase, zidurile începură să se prăvălească, zidurile care an de an se ridicaseră tot mai înalte, fără ca mama sau fiica să ştie cum să le oprească.

— Chiar aveai de gând să-ţi petreci noaptea în acel loc îngrozitor?

— Aşa intenţionam.

— Şi consilierul Burns chiar a luat mită ca să schimbe hotărârea de zonare? Prietenul nostru Richard Burns?

— Îmi pare rău, el era.

— Ei bine, mie nu mi-a plăcut niciodată prea mult de el. Întotdeauna ne mânca tot crevetele. Acum ţi-a mai stricat şi proiectul, iar tu nu ai reuşit să găseşti altă clădire. Ar trebui să fie pedepsit. Haide să-l chemăm pe tatăl tău aici sus. Va ridica problema în faţa comitetului director al clubului.

— Mamă! Toni pufni în râs, în ciuda durerii pe care o simţea. Eşti minunată. Dar nu acesta este ce! mai rău lucru. Ea îşi plecă pleoapele, încercând să găsească cuvintele prin care să-i spună mamei adevărul. Am fost atât de ocupată cu locatarii din Swan Gardens, că… l-am pierdut pe Adam.

— Draga mea, din câte am văzut eu la prânz atunci, mă îndoiesc că l-ai putut pierde atât de uşor pe Adam. Poate că l-ai dat puţin deoparte.

— Nu este vorba doar că nu mi-am făcut timp pentru el. Am refuzat să privesc alte căi de a-mi îndeplini acţiunile. L-am interogat, exact cum a făcut şi tatăl lui cu el. Asta sunt eu. Îmi pun ceva în minte şi nu mai ascult de nimic. Nici măcar nu i-am întrebat pe locatarii din Swan Gardens care le este dorinţa. Nu, n-am făcut aşa ceva. Toni Gresham, Robin Hood-ul lumii, s-a aruncat orbeşte înainte.

— Oh, draga mea, zise Alice Gresham oftând, este atât de uşor să faci aşa ceva. Crede-mă, ştiu ce vorbesc. Am lăsat să se întâmple acest lucru şi cu noi. Am închis ochii. Când bunicul tău ţi-a umplut capul cu

visuri şi idealuri nobile, n-am spus nimic. N-am vrut să te fac să priveşti adevărul.

— Ce adevăr, mamă? Bunicul a fost omul cel mai minunat pe care l-am cunoscut.

— Da, a fost şi n-a fost. Alice se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Bunicul tău a fost un om drăguţ, dulce, dar total nerealist. A împrumutat bani din fondul tău financiar, a vândut bunurile familiei, totul pentru a ascunde ceea ce se întâmpla. În loc să accepte adevărul despre ţesătorie şi să-şi schimbe modul de a face afaceri, el, pur şi simplu, a continuat cu vechile metode. A plătit oameni care produceau fire pe care nimeni nu dorea să le cumpere. Pe scurt, Toni, ani de zile fabrica a lucrat în pierdere, însă el a refuzat să creadă acest lucru. Când a murit, am aflat că nu lăsase în urmă decât datorii. A trebuit să vindem o parte din ţesătorie ca să achităm datoriile. N-a mai rămas cine ştie ce pentru modernizarea fabricii. De aceea a fost închisă.

— N-am ştiut asta. Am crezut că tu şi tata aţi vândut fabrica şi aţi lăsat pe drumuri acei nenorociţi, pentru că nu aţi mai vrut să continuaţi afacerea bunicului.

— Ne-ai învinuit pe noi? Alice era şocată. Observasem că te-ai schimbat, dar am bănuit că erai afectată de moartea bunicului. Voi doi aţi fost atât de apropiaţi. Pentru că îţi adorai bunicul, am hotărât să nu te dezamăgim. Erai doar un copil.

De astă dată, Toni fu cea care îşi cuprinse mama în braţe şi-i alină durerea.

— Atâţia ani, şopti ea, am greşit. Ea îşi învinuise mama, până ce Alice devenise distantă şi rece.

— Ei bine, Toni, zise mama ei la un moment dat, poate nu este prea târziu. Haide să vedem ce poate fi făcut ca să-ţi rezolvăm problema.

Până ia prânz, cu ajutorul părinţilor ei? Toni găsi o soluţie pe care o oferi chiriaşilor din Swan Gardens. Un electrician şi un instalator aflaţi de asemenea printre chiriaşi îşi oferiră sprijinul. Erau pensionari, dar puteau fi de folos.

Toni rămase uluită constatând că locatarii din Swan Gardens ar fi sprijinit-o în mai toate proiectele ei, dacă ar fi ştiut să-şi abordeze acţiunea altfel. Încă o dată, ea îşi încredinţase misiunea fără să întrebe.

În cele din urmă mai rămase o singură sarcina, alegerea democratică a unui reprezentant care să ceară primăriei aprobarea

proiectului lor. Chiriaşii votară. îl aleseră pe Adam Ware şi o desemnară pe ea să-i comunice opţiunea lor.

Brusc, Toni îşi pierdu încrederea în schema ei. Mutarea munţilor din loc fusese întotdeauna uşoară. Întâlnirea cu Adam era grea. Cum să poată lucra împreună, fără ca ea să-i spună că era îndrăgostită de el? Nu puteau.

Ştii unde mă găseşti, îi zisese Adam. În adâncul sufletului ei, Toni ştia că nu avea de ales. Trebuia să se ducă! a ei. Întotdeauna îşi asumase riscuri pentru alte persoane. Acum trebuia să rişte pentru ea. Avea să-i spună că-l iubea. Nu avea să renunţe la el, nici la proiectele ei. Îşi dăduse seama cât de mult greşise în abordarea ei disperată.

Probabil că mai erau multe de spus ca să se rezolve problema aşezământului. Dar şi familia era importantă. De îndată ce ea ceruse ajutor, până şi tatăl ei se oferise să i-l dea. Dacă ar putea să-i meargă la fel de bine cu Adam. Chiar dacă el nu o iubea, ea totuşi putea să-i ceară ajutorul. Mai întâi avea să meargă acasă pentru a se schimba. Nu avea ce să strice dacă se aranja ca să arate de nota zece.

Când o apucă pe aleea din faţa casei, ea zări mai întâi camioneta lui Adam şi apoi îl zări şi pe el, coborând grăbit treptele. Era la fel de solid şi avea aceeaşi alură aspră. Părul îi era pieptănat spre spate şi era nebărbierit. Cu perechea de blugi decoloraţi şi cu tenişii vechi, pe care îi purta, arăta de parcă s-ar fi îmbrăcat cu ce-i căzuse în mână şi ar fi zbughit-o afară din casă. Văzând-o, Adam se opri şi rămase cu privirea fixată asupra ei.

— Adam, am…

— Toni, am…

Amândoi se întrerupseră, iar Toni se pomeni în braţele lui. Nu ţinea minte să se fi mişcai.

— Oh, Adam, am greşit. Am avut o discuţie lungă cu părinţii mei în această dimineaţă. Ai avut dreptate. Bunicul meu nu a fost aşa cum am crezut eu. Şi nu din vina părinţilor mei fabrica a fost închisă. Toată viaţa am încercat să mă revanşez pentru ceea ce am crezut că făcuseră părinţii mei. Şi de fapt totul a fost din cauza lui.

— Ştiu, zise Adam. O ridică în braţe şi urcă treptele sărind câte două o dată. Ajuns sus, închise uşa lovind-o cu piciorul şi începu să o sărute lacom. A fost un om bun, continuă el, dar total nerealist. Tocmai am vorbit cu tatăl tău.

Când el o lăsă jos, ea îl fixă lung cu privirea.

— Am aflat multe despre mine astăzi, Adam. Am fost o egoistă şi o snoabă mai mare decât am acuzat-o eu pe mama.

— Poate că te-ai înşelat asupra căii alese, dar nu te-ai înşelat asupra finalului. Ai avut dreptate în privinţa mea. Aplicarea legii este doar o parte din ceea ce înseamnă datoria faţă de oameni, Toni. Este partea cea mai uşoară, pentru că legile te călăuzesc. Tu? Tu îţi asumi riscuri, te dărui din tot sufletul şi asta este înspăimântător. Asumarea riscurilor este zona gri pe care eu am refuzat să o văd.

— Oh, Adam, noi am vrut binele, dar am greșit amândoi.

— Nu chiar în totalitate, haiducule. El zâmbi. Noi doi avem dreptate împreună şi asta doream să-ţi spun.

Ea oftă prelung.

— Cu asta sunt întru totul de acord. Am… am găsit un loc pentru locatarii din Swan Gardens. Vechea colonie de pe lângă ţesătoria Gresham. Familia Gresham va dona proprietatea. Chiriașii și studenţii mei vor face toate lucrările de reamenajare, iar tata va conduce campania de colectare de fonduri. Sper că nu ai nimic împotrivă.

— Este o idee bună, Toni. Cred că ţi-ai stors creierii ca s-o găsești. Nu m-am îndoit nicio clipă că n-o vei face.

— Dar, Adam, zise ea timidă, nu cred că mă voi putea descurca fără ajutorul tău. Ea își lăsă capul pe pieptul lui. Nici măcar nu vreau să încerc.

El îi ridică faţa, prinzându-i bărbia cu vârful degetelor.

— Ultima dată când te-am ajutat la pușcăria-fermă era să mori. Îţi spun un lucru de la început, răzvrătito, eu nu pot să bat un cui drept.

— Oh, dar asta pot face eu, Adam. Eu am nevoie de tine ca să mă iubeşti, ca să mă protejezi, ca să am cu cine împărţi visurile. Nu vreau să mă mai sperii de întuneric. Te rog, iubeşte-mă, Adam.

— Să te iubesc, Toni? N-aş putea să nu te iubesc. De când te-ai aruncat din acel copac, ai şters linia demarcatoare dintre alb şi negru. Fără tine, viaţa mea este gri. Nu numai că te-am pierdut, dar m-ai făcut să înţeleg adevărul despre mine.

— Dar tu eşti mereu realist, Adam.

— Am crezut că sunt. Am crezut că-i ajut pe oamenii în mijlocul cărora am crescut, dar în adâncul sufletului meu, nu eram convins că pot schimba ceva. Așa că nu am fost dezamăgit când totul a rămas la fel. Am acceptat eşecul şi l-am făcut parte din existenţa mea.

— Te înșeli, Adam! Ești un exemplu pentru acei copii, ești un om

devotat. Da așa ceva au ei nevoie.

— Sunt încă de părere că ei trebuie să se ajute singuri, dar mi-am schimbat optica în privinţa felului în care am să-i sprijin eu.

— Cum?

— Sugestia ta, Toni, în legătură cu liga de baschet şi în legătură cu programul m-a pus pe gânduri. De ce n-am avea o formaţie adevărată, oficială, cu echipament pus la punct şi cu programe? Băieţii mei sunt la fel de buni ca oricare alţii. Ei trebuie să ştie acest lucru. Aici am greșit eu. Cum să-i fac eu să creadă în ei, când eu nu credeam?

— Este o idee minunată, Adam. Şi dacă ţesătoria Gresham dă rezultate, am putea să reamenajăm şi alte construcţii ca să-i mutăm şi pe Fred şi pe Annie acolo şi pe oamenii din cartierul Cabbage. Vom pune la punct un proiect mixt între tineri şi vârstnici. Ce părere ai?

— Cred că ar fi bine să te măriţi cu mine repede, răzvrătite. De astă dată am uitat să fac planuri dinainte. Am venit total nepregătit.

— Adam Ware, te iubesc. Ea îi zâmbi şi ridică obraznică din sprâncene. Dacă eşti sigur că un poliţist poate iubi o răzvrătită care trăieşte într-un basm, atunci mă voi căsători cu tine mâine.

El îşi coborî mâinile pe şoldurile ei şi, trăgând-o aproape, îi zise cu o voce răgușită:

— Ai aruncat o vrajă asupra mea în clipa în care m-ai sărutat prima dată, iubita mea renegată. Eu am încetat să-mi mai fac griji asupra zilei de mâine.

— Bun. Atunci nu mai trebuie să aşteptăm. Ai vreo obiecţie la comportamentul meu nechibzuit din dormitor, domnule căpitan Ware? Cu mişcări rapide şi nerăbdătoare, ea îşi furişă degetele între ei şi-i desfăcu lui Adam fermoarul pantalonilor.

— Obiecţii? Adam gemu de plăcere când ea îl atinse. Eu, nu. Câţi bărbaţi crezi că au apucat să trăiască într-o ceaşcă dintr-o pădure fermecată? Eu am devenit bărbatul zilei şi, fiind iubit de tine, simt că m-am apropiat de Oz, așa cum mi-am dorit dintotdeauna.

— Apropo, haiducule, nu mi-ai spus niciodată de ce i-ai zis casei Babei Yaga, ceaşcă. Din câte am citit eu, ea zbura într-o piuliţă pe care o conducea cu un pisălog. Şedeau amândoi întinşi în pat, picioarele le erau împletite, iar Toni îşi ţinea capul pe pieptul lui.

— Nu eu am numit-o astfel, răspunse ea fără mare plăcere. Bunicul i-a zis aşa. Mi-a spus că Baba Yaga zbura într-o ceaşcă şi eu l-am crezut.

Adam o simţi încordându-se. Îşi dădu seama că Toni fusese silită să-şi regândească întreaga viaţă într-o singură zi. Ea îşi iubise bunicul. Fără doar şi poate că şi el o iubise. Adam putea să jure că bătrânul nu se prezentase deliberat într-o lumină falsă. Pur şi simplu, fusese felul lui de a o feri pe Toni de întuneric.

— Nu crezi că poate, el şovăi o clipă, rugându-se ca vorbele lui să nu distrugă ceea ce tocmai se petrecuse între ei, şi bunicul tău avea propria lui pereche de ochelari roz?

Toni deveni foarte tăcută.

— Gândeşte-te numai, continuă Adam. Poate că s-a lăsat prins de mrejele visului lui de succes şi de responsabilitatea de a continua afacerea tradiţională a familiei. În definitiv, ţesătoria era veche, echipamentul depăşit. Importurile îl ucideau. Ce putea să facă?

— Nu ştiu. Părinţii mei n-au putut să facă nimic. Au fost obligaţi să închidă ţesătoria.

— Dar bunicul tău n-a putut face acest lucru. A râs şi a glumit, i-a făcut pe muncitori să se simtă bine cât de mult a putut, exact cum a făcut şi cu tine.

— A transformat ceva mohorât într-un vis, nu-i aşa? zise Toni în timp ce ceva dinăuntrul ei începea să strălucească. Ca, de pildă, o piuliţă într-o ceaşcă. Ea se ridică şi-l privi pe Adam cu ochii împăienjeni de lacrimi de bucurie. Oh, iubitule, iubitule. Sărută-mă înainte de a muri din dragoste pentru tine.

— Vino aici, răzvrătito. El îi dădu părul deoparte şi îi sărută buzele care aşteptau întredeschise.

Fiorul care o învălui o făcu să-şi piardă respiraţia. El se răsuci împreună cu ea şi privi euforia de pe chipul ei.

Nici Adam, nici Toni nu mai auziră vântul. Când ceaşca începu să se legene, ei pur şi simplu îşi zâmbiră, atribuind oscilaţia vrăjii din dragostea lor.

Sfârşit